

Acerca de este libro

Esta es una copia digital de un libro que, durante generaciones, se ha conservado en las estanterías de una biblioteca, hasta que Google ha decidido escanearlo como parte de un proyecto que pretende que sea posible descubrir en línea libros de todo el mundo.

Ha sobrevivido tantos años como para que los derechos de autor hayan expirado y el libro pase a ser de dominio público. El que un libro sea de dominio público significa que nunca ha estado protegido por derechos de autor, o bien que el período legal de estos derechos ya ha expirado. Es posible que una misma obra sea de dominio público en unos países y, sin embargo, no lo sea en otros. Los libros de dominio público son nuestras puertas hacia el pasado, suponen un patrimonio histórico, cultural y de conocimientos que, a menudo, resulta difícil de descubrir.

Todas las anotaciones, marcas y otras señales en los márgenes que estén presentes en el volumen original aparecerán también en este archivo como testimonio del largo viaje que el libro ha recorrido desde el editor hasta la biblioteca y, finalmente, hasta usted.

Normas de uso

Google se enorgullece de poder colaborar con distintas bibliotecas para digitalizar los materiales de dominio público a fin de hacerlos accesibles a todo el mundo. Los libros de dominio público son patrimonio de todos, nosotros somos sus humildes guardianes. No obstante, se trata de un trabajo caro. Por este motivo, y para poder ofrecer este recurso, hemos tomado medidas para evitar que se produzca un abuso por parte de terceros con fines comerciales, y hemos incluido restricciones técnicas sobre las solicitudes automatizadas.

Asimismo, le pedimos que:

- + *Haga un uso exclusivamente no comercial de estos archivos* Hemos diseñado la Búsqueda de libros de Google para el uso de particulares; como tal, le pedimos que utilice estos archivos con fines personales, y no comerciales.
- + *No envíe solicitudes automatizadas* Por favor, no envíe solicitudes automatizadas de ningún tipo al sistema de Google. Si está llevando a cabo una investigación sobre traducción automática, reconocimiento óptico de caracteres u otros campos para los que resulte útil disfrutar de acceso a una gran cantidad de texto, por favor, envíenos un mensaje. Fomentamos el uso de materiales de dominio público con estos propósitos y seguro que podremos ayudarle.
- + *Conserve la atribución* La filigrana de Google que verá en todos los archivos es fundamental para informar a los usuarios sobre este proyecto y ayudarles a encontrar materiales adicionales en la Búsqueda de libros de Google. Por favor, no la elimine.
- + *Manténgase siempre dentro de la legalidad* Sea cual sea el uso que haga de estos materiales, recuerde que es responsable de asegurarse de que todo lo que hace es legal. No dé por sentado que, por el hecho de que una obra se considere de dominio público para los usuarios de los Estados Unidos, lo será también para los usuarios de otros países. La legislación sobre derechos de autor varía de un país a otro, y no podemos facilitar información sobre si está permitido un uso específico de algún libro. Por favor, no suponga que la aparición de un libro en nuestro programa significa que se puede utilizar de igual manera en todo el mundo. La responsabilidad ante la infracción de los derechos de autor puede ser muy grave.

Acerca de la Búsqueda de libros de Google

El objetivo de Google consiste en organizar información procedente de todo el mundo y hacerla accesible y útil de forma universal. El programa de Búsqueda de libros de Google ayuda a los lectores a descubrir los libros de todo el mundo a la vez que ayuda a autores y editores a llegar a nuevas audiencias. Podrá realizar búsquedas en el texto completo de este libro en la web, en la página <http://books.google.com>

Det här är en digital kopia av en bok som har bevarats i generationer på bibliotekens hyllor innan Google omsorgsfullt skannade in den. Det är en del av ett projekt för att göra all världens böcker möjliga att upptäcka på nätet.

Den har överlevt så länge att upphovsrätten har utgått och boken har blivit allmän egendom. En bok i allmän egendom är en bok som aldrig har varit belagd med upphovsrätt eller vars skyddstid har löpt ut. Huruvida en bok har blivit allmän egendom eller inte varierar från land till land. Sådana böcker är portar till det förflutna och representerar ett överflöd av historia, kultur och kunskap som många gånger är svårt att upptäcka.

Markeringar, noteringar och andra marginalanteckningar i den ursprungliga boken finns med i filen. Det är en påminnelse om bokens långa färd från förlaget till ett bibliotek och slutligen till dig.

Riktlinjer för användning

Google är stolt över att digitalisera böcker som har blivit allmän egendom i samarbete med bibliotek och göra dem tillgängliga för alla. Dessa böcker tillhör mänskligheten, och vi förvaltar bara kulturarvet. Men det här arbetet kostar mycket pengar, så för att vi ska kunna fortsätta att tillhandahålla denna resurs, har vi vidtagit åtgärder för att förhindra kommersiella företags missbruk. Vi har bland annat infört tekniska inskränkningar för automatiserade frågor.

Vi ber dig även att:

- Endast använda filerna utan ekonomisk vinning i åtanke
Vi har tagit fram Google boksökning för att det ska användas av enskilda personer, och vi vill att du använder dessa filer för enskilt, ideellt bruk.
- Avstå från automatiska frågor
Skicka inte automatiska frågor av något slag till Googles system. Om du forskar i maskinöversättning, textigenkänning eller andra områden där det är intressant att få tillgång till stora mängder text, ta då kontakt med oss. Vi ser gärna att material som är allmän egendom används för dessa syften och kan kanske hjälpa till om du har ytterligare behov.
- Bibehålla uphovsmärket
Googles "vattenstämpel" som finns i varje fil är nödvändig för att informera allmänheten om det här projektet och att hjälpa dem att hitta ytterligare material på Google boksökning. Ta inte bort den.
- Håll dig på rätt sida om lagen
Oavsett vad du gör ska du komma ihåg att du bär ansvaret för att se till att det du gör är lagligt. Förutsätt inte att en bok har blivit allmän egendom i andra länder bara för att vi tror att den har blivit det för läsare i USA. Huruvida en bok skyddas av upphovsrätt skiljer sig åt från land till land, och vi kan inte ge dig några råd om det är tillåtet att använda en viss bok på ett särskilt sätt. Förutsätt inte att en bok går att använda på vilket sätt som helst var som helst i världen bara för att den dyker upp i Google boksökning. Skadeståndet för upphovsrättsbrott kan vara mycket högt.

Om Google boksökning

Googles mål är att ordna världens information och göra den användbar och tillgänglig överallt. Google boksökning hjälper läsare att upptäcka världens böcker och författare och förläggare att nå nya målgrupper. Du kan söka igenom all text i den här boken på webben på följande länk <http://books.google.com/>

UNIVERSITEIT

900

B.-L. 6103.

H O M E R O S'

ODYSSËA.

Öfversatt

och

I Disputationer utgifven

af

AXEL GABRIEL SJÖSTRÖM.

Första Delen.

HELSINGFORS,
Tryckt hos J. C. FRENCKELL & SON,

1835.

Τίς δὲ κεν ἄλλου ἀκαΐσαι; ἄλις πάντεσσιν Ὅμηρος.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ.

HOMERI ODYSSEA

SVETHICE REDDITA

quam

VENIA AMPLISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHICAE
AD IMPERIALEM ALEXANDREAM IN FENNIA
UNIVERSITATEM

PRAESIDE

AXELIO GABRIELE SJÖSTRÖM'

Litteraturæ Graecæ Professore Publico et Ordinario

P. P.

RESPONDENS

MATTHIAS CHRISTIANUS CHURBERG

Stipendiarius Arckenholtzianus Tavastensis

In Auditorio Philos. die 1 Apr. 1835

h. a. m. c.

TOMI PRIMI

Particula Prima

HELSINGFORSIAE

EX OFFICINA TYPOGRAPHICA PRENCKELLIANA

Τίς δέ κεν ἄλλον ἀκούσαι; ἄλις πάντεσσιν Ὅμηρος.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ.

Lecturo.

Vergente ad finem anno 1818 adgrediebamur, Dissertationibus Academicis, editionem in publicum dare HOMERICAE ODYSSEAE, Graece et Sæthice, notis instructam brevissimis, et quidem in forma quarta; continuabamus opusculum, nobismet certe gratum, neque Commissionibus non acceptum, interpositis nonnullis quoque aliis studiorum deliciis, usque ad annum tristissimi incendii 1827, memori quem mente volumus, omnia vastantis et vorantis. Quiescebant dein amoenae curae, donec Odysseam nostram de novo liceret adoriri. — Refingimus vero jam au-

tea edita, formam mutamus, Graecum mittimus textum et notulas. Prior metaphrasis extendebatur ad Quartae Rhapsodiae versum 319; quae dein sequuntur omnia sunt posterioris curae, quam neque in antecedentibus desiderari vellemus. Absolvetur Odysseae haec nova editio per Tomos Quatuor.

H O M E R O S'

O D Y S S E I A.

Första Delen.

I—VI S Å N G E N.

ODYSSEA.

FÖRSTA SÅNGEN.

Innehåll.

ODYSSEUS, mot hvilken **POSEIDAON** var högéligen uppbraggt, kvarhölls på ön **Ogygia**, dit han efter ett skeppsbrott anländt, af nymfen **KALYPSO**, som förälskat sig i honom, v. 11—21. — Medan nu **POSEIDAON** gästade hos **Aithiopera**, anhåller **ATHENE**, vid gudarnas rådplägning, att **ODYSSEUS** måtte få återvända till sitt **Ithaka**, som han så mycket saknar, v. 22—62. — Såsnart **ZEUS** dertill samtyckt, råder **ATHENE**, att **HERMES** måtte ju förr desto hellre afsändas till **KALYPSO**, med befallning att låta drotten resa hem. Sjelf hastar hon till **Ithaka** och eggjar, under skepnaden af **MENTES**, de **Taphiers Konung**, **TELEMACHOS**, att från palatset bortvisa sin moders skamlösa friare, samt sjelf resa till **NESTOR** och **MENELOS**, för att söka under rättelse om fadren, v. 63—305. — Härefter aflägsnar sig **ATHENE**, v. 306—318. — Sedan nu **TELEMACHOS** för de kalasande friarena yttrat sin mening, och på **EURYMACHOS**' fråga: med hvilken fremling han samtalt? gifvit till svar, att det var med **MENTES**, tillbringar han natten bekymmerfull på sin kammare, i beråd att följande dag verkställa gudinnans befallningar, v. 319—444.

ODYSSEIA.

FÖRSTA SÅNGEN.

- Sångmö, sjung mig den man, mångvandraren,
hvilken så länge
Vankade, sen han Troia förstört, den heliga
staden;
Många människors bygder besåg han och lynnen
sig lärde,
Många smärter jemväl utstod i sitt hjerta, på
hafvet,
5 Äflande för sitt lif, och för reskamraternas hem-
komst.
Reskamraterna dock ej frälste den fiksamma så
ens;
Ty med sitt öfverdåd sig sjelfva beredde de
döden,
Därilige, hvilka Hyperion's söns, Eelios',
oxar
Åto; men hemkomstdagen för dem ock därför
han borttog.
10 Sångmö, sjung nu för oss, Zeus' dotter, något
af detta!

- Voro så alle de andre, som undgått bråda
förderfvet,
Hemma nuren, sen kriget och sjön dem lyckats
att undgå;
Men vår hjelte allea, i saknad af maka och
hemkomst,
Höll den vördiga nymfen, gudinnors gudinna,
Kalypso,
15 Giljande sig till gemål, än kvar i de håliga
grottor.
Men då nu, vid omvälfvande år, den tiden var
inne,
Hvilken åt honom bestämts af gudar, att lända
tillbaka
Hem till Ithaka, der ej skulle han mödorna und-
gått,
Fast hos vännerna stadd; men gudar sig ömkade
alle,
20 Utom Poseidaon, som var förskräckligen upp-
bragt
Möt gudmaken Odysseus, förrän han hunne sin
hemjord.
Till Aithiopernas land var han faren, det
fjerran belägna,
(Hän till de Aithiopeer, som tvedelt, ytterst bland
menschor,
Bo, der Hyperion sjunker, en del, en ann, der
han uppgår.)
25 Att mottaga hos dem hekatomben af tjurar och
gumsar,

Der han till måltids satt, sig fägnaade, medan
de andre

Hade uti Zeus' salar, Olympierns, samlat sig
alle.

Då begynte att orda de dödliges fader och
gudars.

Ty i själen han sig påminnte den både Aigi-
sthos,

30 Som Agamemnonides, vidtfrejdad Orestes, ihjel-
slog.

Honom mindes han nu, och ibland odödliga
talte.

Hm! hur de dödlige dock andraga mot gu-
darua klagmål:

Ty att det onda från oss härflyter, de yrka,
men sjelfve,

Genom sitt öfverdåd de hafva, mot ödet, be-
kymmer.

35 Äktade så, mot ödet, Aigisthos äfven Atrei-
dens

Vigda gemål, och konungen sjelf, hemländande,
dräpte,

Vetande brådt förderf; vi bebådade honom på
förhand,

Sändaude Hermeias, välspejande Argosdö-
daru,

Att ej konungen mörda, att ej hans maka be-
gära.

40 Ty af Orestes hämd skall vederfaras Atrei-
den,

När fullvuxen han blir och längtar till fäderne-
landet.

Ordade så Hermeias, men ej Aigisthos be-
vekte,

Fast han menade väl; nu allt han rikligen um-
gällt.

Honom svarte derpå klarögda gudinnan A-
thene:

45 O, du vår alles far, Kronides, af konungar yp-
perst,

Denne, minsann, förtjente den död, han dukade
under;

Må desslikes en annan förgås, ho, sådant be-
drifver.

Men mitt hjerta lågar af sorg för den vise O-
dysseus,

Olycksmannen, som lider betryck, från vännerna
fjerran,

50 På kringfluten en ö, der hafvets naffe befin-
nes;

Skogbevuxen är ön; en gudinna i salarna vi-
stas,

Dotter utaf allkunnige Atlas, som djupen i haf-
vet

Samtliga vet öfverallt, samt sjelf de höga ko-
lonner

Uppbär, som från hvaran åtskilja jorden och
himlen;

55 Dottren af denne hos sig qvarhåller en sörjande
ömkling.

- Städs derjemte med söta och smilande orden
 hon smeker
 Honom, att han må glömma sitt Ithaka; tvertom
 Odysseus,
 Långtande få helst skåda den rök, som hvirflar
 åt höjden
 I hans fäderneland, tillönskar sig döden. Ej nu
 ens
- 60 Böjs ditt sinne, Olympier, än? Har icke Odys-
 seus,
 Vid Argeiernas skepp dig fägnat med gården af
 offer
 Fordom i Troers rymliga land? Kvi vredgas du
 så, Zeus?
- Henne till svar geumälte den molnhopskoc-
 kande gud Zeus:
- Dotter min, hvad för ett ord dig flydde ur tän-
 dernas stängsel?
- 65 Skulle väl jag ha nånsin förglömmt den ädle O-
 dysseus,
 Hvilken i klokskap vinner de dödlige, vinner i
 offer
 Till odödliga gudar, som bo i himmelens rym-
 der?
 Men nu Poseidaon, jordfamnarn, är städse be-
 ständigt
 Vred för Kyklopens skull, som drotten beröfvade
 ögat,
- 70 För Polyphemos, den trotsige best, hvars kraft
 är den största

- Bland Kyklopernas flock. Hans mor är nymfen
Thoosa,
Dotter till Phorkyn, kong i det ofruktbärande
hafvet,
Med Poseidaon älskogförent i de håliga grot-
tor.
Från den tiden Poseidaon, jordskakarn, ej dö-
dar,
75 Men dock jagar omkring från fädernejorden O-
dyseus.
Nu då välan, må vi här allsamthigen öfver hans
hemkomst
Rådslå, huru den sker. Poseidaon ock sin för-
bittring
Låter fara; han icke förmår, då ej gudarne
medge,
Mot odödliga alla sin tvist utföra alle-
na.
80 Honom svarte derpå klarögda gudinnan
Athene:
O, du vår alles far, Kronides, af konungar typ-
perst,
Om nu detta i sanning är kärt för de saliga gu-
dar,
Att till sitt eget hem får lända den vise Ody-
seus,
Sändom då Hermeias, budbäraren, Argosdö-
darn,
85 Hän till Ogygias ö, att han måtte så fort som
är möjligt

Vårt oryggliga råd skönlockiga nymfen för-
kanna:

Hemkomst åt tålsinna Odysseus, att hem han
må komma.

Jag deremot mig begifver till Ithaka, att jag må
sonen

Mer anmana, och mod ingifva åt honom i sin-
net,

90 Att han till rådslag kalle de hufvudfagre A-
chaier,

Och förvise den friaretropp, som hittills bestän-
digt

Slaktar haus får och jemväl fotsläpande hornade
korna.

Vill ock sända'n till Sparta, och till sandmarkiga
Pylos,

Att utforska, om något försports om fadrens i-
genkomst,

95 Samt sig ståteligt namn bland menskor derjemte
förvärfva.

Talande så, vid föttren hon baudt de kost-
liga, gyllne

Himmelska skor, som henne båd utöfver hafvet
och äfven

Den omätliga jord hänburo, i kapp med en vind-
flägt.

Tog sin väldiga lans, med vättjade kopparn be-
slagen,

100 Tung och kraftig och stor, med hvilken hon
hjeltnes leder

Tuktar, på hvilka som helst hon är vred, hög-
borna gudiinnan.

Sedan i hastande fart nedsteg hon från himme-
lens klintar,

Stod så hos Ithakas folk, i farstua strax hos O-
dysseus,

På gårdströsklen, och hade i hand kastspjutet af
koppar,

105 Tagande skepnad af Taphiers drott, gästfremliu-
gen Mentos.

Der anträffade hon de trottsiga friarne, hvil-
ka

Utanför dörrarna nu förlustade sinnet med ter-
ning,

Sittande alla på hudar af nöt, dem sjelfve de
slaktat.

Men herolder åt dem och oförtrutne betjen-
ter,

110 Somlige blandade vatten med vin i kratererna
samman,

Somlige återigen med de pipiga svamparna bor-
den

Tvagde, och ställde dem fram, samt delade rik-
liga köttet.

Henne af alla då först gudlike Telemachos
märkte;

Ty bland friarne satt han, i innersta hjertat be-
kymrad,

115 Skådande fadren, den bålde, i tankarna, hur
han, hemländ,

Mände bland friarnes flock anställa i huset förskingring,

Äran behålla för sig, och om egna besittningar råda.

Tänkande så, bland friarne satt han, och märkte Athene,

Gick så i farstun ut, och förgrymmade sig i sitt sinne,

120 Att den fremmande stod vid dörrarna länge, och närmad,

Högra handen han tryckte, och lansens af koppar emottog,

Och tilltalade henne, och sade bevingade orden:

Hell dig, fremling, af oss vänskapligt du helsas; men sedan,

När du vid bordet är mätt, låt se, hvad dig göres behof af.

125 Sade, och gick så förut; ock följde nu Pallas Athene.

Men då de inträdt båda uti det höga palatset,

Lansen förde han fram, och stälde mot långa kolonnen,

Inom det välombonade skrank, der äfven de andra

Lansar stodo i mängd, tålmodige drotten Odysseus'.

130 Henne han ledde till thronen, och bredde inunder en konstgjord

Kostelig duk; var äfven en pall för fötterna att-
braggt.

Sjelf bredevid sin pyntade stol han ställde, från
alla

Friarne skild, att icke hans gäst, af stojet be-
svärad,

Mätte vid maten ledas, i lag med de trottsiga
bjässar,

135 Och för att spörja jemväl om sin bortavarande
fader.

Men tvättvatten i skåln ihällde en tärna, och
frambar

I den sköna och gyllne, uppå tvättfatet af silf-
ver,

Vattnet, och dukade der bredevid det fejade
bordet;

Ärbara skafferskan hemtade bröd, och satte för
gästen,

140 Samt mång rätter dertill af allt hvad huset för-
måde.

Föreskärarn på fat upplade och hemtade allt
slags

Kött, och ställde åt dem bredevid de gyllene
bägraf:

Gick så en herold ofta också, ihällande vi-
net.

Trottsige friarne trädde nu in; och alle på stua-
den

145 Togo sig plats i ordentligt skick på bänkar och
stolar,

Dem herolderne då tvättvatten på händerna häll-
de,

Medan i korgarna bröd tjenstflickorna rågade öm-
nigt,

Och till de färdiga rätter, som vaukades, hän-
dren de räckte.

Glossar derjemte också vinbälarna rikligen fyll-
de.

150 Men lystmätet till dryck och till mat när ändtli-
gen undfätt

Friareskaran, på annat begynte då hågen att le-
ka,

Både på sång och på dans, som äro Kalasernas
smycken.

Lade nu därför herolden i Phemios' händer den
granna

Cittran, och han bland friarne sjöng, allenast af
nödtvång.

155 Således spelande stämde han upp, att herrligen
sjunga.

Men Telemachos talte då till klarögda A-
thene,

Hållande hufvudet nära, att ej de andre det
hörde:

Fremling, så kär, säg, vredgas du väl för
orden jag säger?

Hågen leker för dessa på slikt, på sånger och
strängspel,

160 Lätt, förty de en ann mans gods onäppste för-
tära,

Hvilkens hvitnade ben kanhända förmultna i reg-
net,

Vräkta i land, eller ock kringvältrar vågen i haf-
vet.

Såge de honom en dag till Ithaka återkom-
men,

Alla de önskade sig, att snabbare vara på föt-
tren,

165 Än förmögnare vara på kläder och gull helt
säkert.

Nu i sitt olycksöde han dog; oss finns ej en
enda

Tröst mer, fast ock någon af jordbeboende men-
skor

Sade, att han skall komma; hans hemkomstdag
är förlorad.

Men du, välan mig detta förtälj, och noga be-
rätta:

170 Hö, hvarifrån är du? hvar är dig stad och för-
äldrar?

På hvad skepp är du hit ankommen? och huru
ha sjömän

Dig till Ithaka bragt? hvad tro de sig vara för
karlar?

Ty jag förmodar ej alls, att du hit, fotgångare,
kommit.

Detta åt mig sannfärdigt berätta, att väl jag må
veta,

175 Om du för första gången är här, eller redan min
faders

HOMERI ODYSSEA

SVETHICE REDDITA

quam

VENIA AMPLISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHICAE
AD IMPERIALEM ALEXANDREAM IN FENNIA
UNIVERSITATEM

PRAESIDE

AXELIO GABRIELE SJÖSTRÖM

Litteraturae Graecae Professore Publico et Ordinario

P. P.

RESPONDENS

CAROLUS HENRICUS PALMROS

Stipendiarius Ekestubbianus Aboënsis

In Auditorio Philosophico die 25 Aprilis 1835

h. a. m. c.

TOMI PRIMI

Particula Secunda

HELSINGFORSIAE

EX OFFICINA TYPOGRAPHICA FRENCKELLIANA

Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἄλις πάντεσσιν Ὅμηρος.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ.

Gästvän; ty mång männer förut påhelsade vårt
hus,

Andre också, förty umgängsam med menskor var
denne.

Honom talte då till klarögda gudinnan A-
thene:

Sannerlig skall dig detta jag högst noggrannli-
gen säga;

180 Mentos, den insigtsfulle Anchialos' son jag mig
skryter

Vara, och konung derhos för de Taphiska rod-
darebussar.

Just på stunden jag nu anlände med skepp och
kamrater,

Seglande öfver den mörknaude sjön till fremman-
de menskor,

Efter koppar till Temesa; jern, det blanka, jag
medhar.

185 Skepp mitt står nu derborta vid landet, fjerran
från staden,

Under det skogiga Neionberg, i hamnen vid
Rheithros.

Men gästvänner från fädernas tid vi skryte oss
vara,

Från urminnes, om ock du ginge och frågte den
gamla

Drotten Laertes; om hvilken de säga att aldrig
till staden

190 Mer han kommer, men ensam, af krämpor på
landet besvärar,

Jemte en gammal gumma, som mat åt honom och
dricka

Frambär städs, när tröttheten hårdt angripit hans
fötter,

Mödsamt krälände kring på det välomansade vin-
berg.

Nu hitkom jag; förty man sade att far din är
hemstadd

195 Ren, men gudarne honom ännu förhindra från
hemkomst.

Ty helt säkert ej dött på vår jord den ädle O-
dysseus,

Utan, lefvande än, qvarhålls han på villande
hafvet,

Uppå en kringsköljd ö, af elaka männer och
vilda

Hindrad, hvilka — ho vet? — ovilliga drotten
behålla.

200 Men nu skall jag dig spå sannfärdligen, såsom
i sinnet

Mig odödlige lägga, och, såsom jag menar, det
händer,

Fast jag ej spåman är, och ej säkert förstår mig
på fåglar.

Allsej länge numera från älskade fädernejor-
den

Blir han borta, om ock jernfjettrar betvingade
honom;

205 Ty månghittig är han, och tänker väl ut, hur
han hemfar.

Men du, välan, mig detta förtälj, och noga berättä,

Om du, så stor en karl, är son af sjelfste Odysseus.

Ty du är märkligen lik, till de vackra ögon och hufvut'

Honom; såhär med hvaran umgingos vi många gånger,

210 Förrn till Troia han seglade bort, dit äfven de andre

Ypperste män från Argos på hålkade skeppena føro.

Sen har Odysseus aldrig jag sett, och mig han ej heller.

Henne Telemachos nu, den förståndige, svarte, och sade:

Sannerlig, fremling, för dig högst noga jag ärnar berättä.

215 Mor min yrkar väl, att jag är hans; mellertid jag ej saken

Känner; ty troligen ingen ännu sjelf vetat sin härkomst.

O, att jag vore likväl en son till någon af rika

Männer, dem ålderdomen vid egna besittningar träffat.

Nu deremot den som vardt osällast bland dödliga menskor,

220 Honom de kalla min far: det länder till svar på din fråga.

Honom talte då till klarögda gudinnan
Athene:

Visst ej gudarne hafva din slägt namnlös för en
framtid

Gjort; ty sådan en man framfödde dig Penelo-
peia.

Men du, välan, mig detta förtälj och noga be-
rätta,

225 Hvad för gelag, hvad hop är dethär? hvad nöd-
gar dig härtill?

Festmål, eller ett bröllop? Förty det är väl ej
bunklag.

Så storstätligen synas de mig, och utöfver höf-
van

Gästa i huset; en man helt visst slikt skulle
förtryta,

Såge han skamlösheten, och kloktänkt komme
dem öfver.

230 Henne Telemachos nu, den förståndige,
svarte, och sade:

Fremling, emedan om detta du mig tillspörjer
och forskar,

Tör väl fordom vårt hus otadeligt varit och äf-
ven

Rikt, sålänge ännu här hemma den mannen för-
dröjde.

Nu helt annat beslöts af Gudar, som stämpla
oss ofärd,

235 Hvilka ha honom gjort mer hänförsvunnen än
alla

Menskor; ty vore han död, jag skulle så mycket
ej grämas,

Om han i Troers land aflidit bland vapenkamra-
ter,

Eller i vänuernas händer, enär han kriget be-
slutit:

Skulle åtminstone då Achaierne honom en graf-
vård

240 Gjort, och sin son stor ära för kommande tider
han vunnit.

Nu på ett snöpligt sätt Harpyierna roffade ho-
nom;

Oomtald, hänsvunnen, han dog, men smärtor och
jemmer

Lemnade mig; dock nu jag ej honom suckande
sörjer

Endast; gudarne hafva mig gjort ock andra be-
kymmer.

245 Ty de ädlingar alla, som ega på öarna väl-
de,

Uppå Dulichion, Sama, och skogbevexta Zakyn-
thos,

Äfven samtliga de, som på klippiga Ithaka herr-
ska,

Desse för mor, min fjesa, och bringa oss alla
på kneken.

Hon afsäger sig ej det skändliga giftet, och git-
ter

250 Slut ej göra härpå; mellertid de, frossande
slösa

Gods mitt; snarligen äfven mig sjelf de skola
föröda.

Honom talade till, mistyckande, Pallas
Athene:

Ack, visst hade du mycket behof af Odysseus,
den fjerran

Stadde, som händer lade uppå de friare fräc-
ka.

255 Ty om han; hemländ nu, i farstudörren der-
borta

Stode, försedd med hjälm och med sköld, samt
lansarna tveune,

Sådan ännu, som jag tillförene skådade ho-
nom,

Sig förnöjande hemma hos oss, och tömmande
bägarn,

När han från Ilos, Mermeros' son, från Ephyra
lände;

260 Ty jemväl dit reste på snabba galejan Odys-
seus,

Det mandräpande gift der sökande, att han det
mätte

Ha, för att kopparspetsade pilarna smörja; men
han ej

Gaf, emedan han vördade grannt städs varande
gudar;

Men dock fader min gaf; ty han högligen älska-
de honom:

265 Skulle nu slik uppträda bland friareskaran Odys-
seus,

Alle de visst snardöde och olycksfriare vo-
re.

Men i saaning ju detta beror af gudarnes all-
makt,

Om, hemkommen igen, han hämnas skall eller
icke,

Uti de egna salar, och dig jag bjuder betän-
ka,

270 Huru du må ur salen sin kos de friare drif-
va.

Vill du mig nu åhöra, och akt mig gifva på
orden?

Sedan i morgon du kallat Achaiska drottarna
samman,

Ordet förkunna dem alla, och gudarna vare dig
vitnen.

Friarne bjud, att sprida sig hän, hvaren till sitt
eget.

275 Mor din bjud, i fall nu dens hug ilfänas på
gifte,

Att till fadrens palats hon gånge, den mäktiges,
åter.

Der de bröllopet sen tillstålla, och ordna en
hemgift,

Särdeles rik, som det höfves att följa den älska-
de dottren.

Men dig sjelf jag vill ge ett grundeligt råd, om
du tar det.

280 Rusta med tjugu rodlare ut den bästa ga-
leja,

- Res så att efterspörja din far, som längesen
bortfor;
Om bland dödliga någon berättar dig, eller du
hörer
Sägn från Zeus, som mest åt menskorna tiden-
der bringar.
Först då till Pylos res, och dig der hos Nestor
befråga,
- 285 Till Menelaos dän, blondlockiga kongen i Spar-
ta.
Ty bland kopparklädda Achaierna sednast han
hemkom.
Skulle du nu förnimma din faders lif och hans
hemkomst,
Sannerlig, fast ock qvald, du ännu ett år må
förbida.
Men om höra du får, att han dött och mera ej
finnes,
- 290 Vändande sedan igen till älskade fädernejor-
den,
Må du åt honom resa en vörd, och begå hans
begrafning
Rikligen, såsom det höfs, och din mor bortge
åt en annan.
Men när detta du nu fullbordat hafver och verk-
ställt,
Sedan bör du betänka uti ditt sinne och hjer-
ta,
- 295 Huru i eget palats du friarna ändtligen män-
de

Döda, med list, eller ock offentligt; du icke
behöfver

Bära dig åt som ett barn, ty du är ej mer vid
de åren.

Eller hörde du ej, hvad pris vann både Ore-
stes

Inför menniskor alla, då fadermördarn han drä-
pit,

300 Den sveksinnste Aigisthos, som dröpte hans rykt-
bara fader?

Ålskade, du också (ty jag ser dig så stor och
så vacker,)

Tapper var, att hos sednaste slägt man godt om
dig säge.

Men jag redan begifver mig nu till snabba ga-
lejan,

Och till de mina, kanske för väntningen högli-
gen ledsna.

305 Sörj för dig sjelf, och noga betänk de orden
jag talat.

Henne Telemachos nu, den förståndige,
svarte, och sade:

Gästvän, sannerlig du välmenande detta har ta-
lat,

Liksom en far till sin son, och aldrig jag glöm-
mer de orden.

Men dröj qvar nu likväl, änskönt du så brådskar
med resan,

310 Att du må bada dig först, samt sen, förnöjande
sinnet,

Återgå med en skänk till galejan, gladlig i hjer-
tat,

Kostlig, och vacker] skänk, som städs skall va-
ra dig skåpskatt,

Gifven af mig; så plär gästvännen gifva sin gäst-
vän.

Honom svarade sen klarögda gudinnan A-
thene:

315 Mig ej må du numer qvarhålla, som trångtar
att resa.

Men den skänk, ditt hjerta befaller dig åt mig
förära,

Den må du ge, att jag hem får föra, då åter
jag kommer,

Tagande ock en särdeles grann, som förtjenar
dig mötskänk.

Hon, när detta hon talt, bortgick, klarög-
da Athene,

320 Och som en fågel åt himmelen flög, men honom
i hjertat

Lade hon styrka och mod, påminnande honom
om fadren

Mera än nånsin förut; han, varsuande detta med
tanken, *

Häpnade mycket, förty han en gud det anade
vara.

Genast till friarna nu sig begaf gudliknande
mannen.

325 Qvad för dessa då just högröstige sångarna; med
tystnad

Sutto de alle, och hörde; han sjöng om Achaiernas bittra
Hemfärd, hvilken från Troja beredde dem Pallas
Athene.

Men der i högans loft åhörde gudomliga sån-
gen
Drotten Ikarios' dotter, förståndiga Penelopeia.

330 Gick så utföre trappan, den höga, i egna palatset,
Icke allena, tillika också två tärnor nu följde.

När hon till friarne sen nedstigit, den ädla bland
qvinnor,

Stod hon invid dörrposten utaf välbyggda palatset,

Sänkaude för sitt anlete ned den glänsande slöjan.

335 Men vid hvardera sidan der stod en beskedelig
tärna.

Gråtande sedan talte hon till den gudomliga sångarn:

Phemios, visst mång andra de dödliges fröjder du känner,

Gudars och menniskors verk, som sångarne herrligen qvada.

Något af dessa besjung, här sittande, men de med tystnad

340 Vinet dricke; du må upphöra med denna såsorgsna

Sången, hvilken hos mig mitt hjerta i bröstet
beständigt

Qväljer; ty mig mest träffat den oförglömliga
smärtan.

Sådant hufvud jag saknar, och alltid minns jag
min make,

Honom, hvars ära sig vida i Hellas spridt och i
Argos.

345 Henne Telemachos nu, den förståndige,
svarte, och sade:

Moder min, hvi misstycker du dock, att den
älsklige sångarna

Roar oss, efter hjertats behag? Ju ej sångarna
äro

Saker, men Zeus törhända är saker, som sådant
förunnar

Åt påhittiga män, som honom det täckes åt hvar-
je.

350 Denne förtycke man ej, att han sjunger de Da-
naers ofärd.

Ty den visan menskorne mer än andra bepri-
sa,

Hvilken uti åhörarnes krets af alla är ny-
ast.

Derför ditt hjerta och sinne också uthärde att
höra.

Ej är Odysseus den ende som hemkomstdagen
förlorat;

355 Fingo sin bane ju ock mång andre männer, vid
Troia.

Utän gå till ditt rum, och sköt der ärender
dina,

Väfstola äfvensom sländan, och tjenarinnsru
ma

Att till arbete gå; om saken må männen vär-
da

Samtlige; mest dock jag. Ty min är makten i
huset.

360 Hon förvånad och stum till kammaren åter
begaf sig;

Ty sin sons förståndiga tal hon lade på hjer-
tat.

Men när i högan loft hon hade med tärnorna
stigit,

Sedan begret hon Odysseus, den älskade maken,
tills ljuflig

Sömn på dess ögonlock nedsändes af Pallas A-
thene.

365 Friarne stojade qvar i de dunklande salarna
hurtigt,

Önskande samtlige få vid henne hvila i bäd-
den.

Men Telemachos nu, den förståndige, började
orda.

Friare J till min mor, som egen en trott-
sande fräckhet;

Låtom oss gästande här förlusta oss, utan ett
sådant

370 Stoj; ty herrligt ju är det minsant, att höra en
stättlig

Sångare, som han är, med gudarne lik till sin
stämman.

Tidigt på morgonstunden vi måga oss samla till
rådslag

Alle, att jag rent ut får eder min mening för-
kunna,

Att ur salarna gå; tillställen er andra kala-
ser,

375 Frätande eget gods, omvexlande en med den
andra.

Om er detta likväl mer önskeligt synes och bät-
tre

Vara, att utan straff en endes besittning för-
störa,

Öden! men jag anropar de alltid varandé gu-
dar.

Om Zeus unnar en gång att lika må gäddas med
lika,

380 Visst ohämnade skolen J då i palatset förstö-
ras.

Talade så, och de alle med tändren i läp-
parna beto,

Öfver Telemachos undrande sig, att dristigt han
ordat.

Honom talte då till Antinoos, son af Eu-
peithes:

Gudarne sjelfve, minsann, dig underviss, att
vara

385 Så storordig i mun, och prata så särdeles dri-
stigt.

Mätte dig aldrig på Ithakas ö till konung Kro-
nion

Göra, ehuru hon är, med födslen, ditt fäder-
nerike.

Honom Telemachos nu, den förståndige
svarte, och sade:

Blir du, Antinoos ond kanhända för det jag nu
säger?

390 Visst jag Ithaka-ville, om Zeus det unnar, be-
sitta.

Eller menar du det bland menniskor vara ett
lappri?

Sannerlig är det ej slemat, att herrska; ty kon-
gars palats strax

Blir förmöget, de sjelfve också mer hedras än
andre.

Men här finnas likväl de Achaiers kongar i san-
ning

395 Andre många på Ithakas ö, så unge som gam-
le.

Någon af dem det hafve, när bortdött ädle O-
dysseus.

Jag-likväl i vårt hus skall herre vara, och her-
re

Öfver de slafvar, som fångat åt mig den ädle
Odysseus.

Honom Polybos' son, Eurymachos, svarte,
och sade:

400 Detta, Telemachos, ligger helt visst i gudarnes
händer

- Ho som på Ithakas ö skall vara Achaïernes
 konung;
 Sjelf må likväl du besitta ditt gods och beherrska
 ditt husfolk.
 Ej tör komma en man, som emot din vilja, med
 våldsmakt
 Godset rycker dig från, så länge vår ö är be-
 folkad.
- 405 Men, kärlekslige, dig jag vill tillsörja om gä-
 sten,
 Hvadan den maunen kom, och ifrån hvad land
 han sig skryter
 Vara, och hvar hans fädernejord, hans stamma
 befinnes.
- Bragte han tidender med om din hem anländan-
 de fader,
 Eller kom han väl hit, för att egna ärender
 sköta?
- 410 Huru han hastigt ilade bort, och ej veta, hvem
 han var
 Fingo vi; dook han ej var till anletet lik med
 en usling.
- Honom Telemachos nu, den förståndige
 svarte, och sade:
 Sannerlig, Eurymachos, är förlorad min faders
 igenkomst;
- Derfor jag litar ej mera på tidender, hvadan de
 komme,
- 415 Icke jag aktar heller de gudabeslut, som min
 moder

HOMERI ODYSSEA

SVETHICE REDDITA

quam

VENIA AMPLISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHICAE
AD IMPERIALEM ALEXANDREAM IN FENNIA
UNIVERSITATEM

PRAESIDE

AXELIO GABRIELE SJÖSTRÖM

Literaturæ Graecae Professore Publico et Ordinario

P. P.

RESPONDENS

FREDRICUS JULIUS ODENVALE

Ostrobottniensis

In Auditorio Philosophico die 9 Maji 1835

h. a. m. c.

TOMI PRIMI

Particula Tertia

HELSINGFORSIAE

EX OFFICINA TYPOGRAPHICA FRENCKELLIANA

Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσῃ; ἄλις πάντεσσιν Ὀμηρος.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ:

Kallande siaren hit i vår sal, utforskar af honom.

Denne åt mig från Taphos är länd, en fäderne gästvän,

Mentes, den insigtsfulle Anchialos' sou han sig skryter

Vara, och konung han är för de Taphiska rod-darebussar.

420 Så nu Telemachos; dock i sin själ han kände gudinnan.

Men de som vändt sitt sinne till dansen och tjusande sången,

Än förlustade sig, afbidande aftonens på-komst.

Än de förlustade sig, då den mörka aftonen på-kom.

Sen för att sofva en hvar sig äntligen makade hemåt.

425 Och Telemachos dit, der på prydliga gården hans sofrum

Högt var byggdt, på ett välkringskådeligt ställe, begaf sig

Sjelf till hvila också, omvälfvande mycket i sinnet.

Bar så för honom brinnande bloss den aktsama tärnan

Eurykleia, en dotter till Ops, sjelf son till Pei-senor,

430 Henne med egna medel sig köpt tillförne Laer-tës;

Tjugu oxar han gaf, och hon var då blomstrande flicka.

Likt med sin värda gemål i palatset han aktade henne,

Delande aldrig dess bädd, och sin makas vrede så undvek.

Hon medförde de brinnande bloss, hon älskade honom

435 Ock bland tärnorna mest, och föstrat honom som liten.

Nu han öppnade dörrn till det välinrättade sofrum,

Satte på sängen sig sen, afklädande tröjan, den fina,

Hvilken han lade i händern utaf klokrådiga gumman.

Men då hon tröjan ihop väl vecklat och putsat behörigt,

440 Hängde hon henne på knaggen bredvid den pynade sängen,

Gick så utur sofrummet, och drog till dörren med silfver

Ringen, och sen med dess rem framsköt hon rigeln derjemte.

Der helnattligt han nu, omtäckt med de finaste fårskinn,

Välfdde den färd i sitt sinne, som honom Athene behådat.

ODYSSEJA.

ANDRA SINGEN.

Innehåll.

Följande dag förkunnar *TELEMACHOS*, uti folkförsamlingen, sin moders friare, att de måste draga hädan, v. 1—79. — Derpå svarar *ANTINOOS* öfvermodigt, v. 80—128. — För *TELEMACHOS*, som derefter beklagar sig öfver friarenas oförrätt, och allvarligen yrkar hvad han yttrat, visa sig plötsligt tvenne örnar, af hvilket järtecken *HALITHERSES* spår olycka åt friarena; men *EURYMACHOS* skrattar åt spådomen, och säger trotsigt att friarene alldeles icke lemna huset, såframt icke *PENELOPE* antingen af *TELEMACHOS* till sin fader återsändes, eller och afgör med hvem af dem hon ärnar gifta sig, v. 129—207. — *TELEMACHOS* begär ett skepp för sin tillämnade resa, v. 208—223. — *MENTOR* förebrår *Ithakesiern*a, att de ej ära *ODYSSEUS'* minne, v. 224—241. — *LEIOKRITOS* far häftigt ut mot *MENTOR*, v. 242—256. — Sedan folkförsamlingen är upplöst, lofvar *ATHENE*, under *MENTORS* skepnad, ett skepp åt *TELEMACHOS*, och ber honom skaffa sig reskost, v. 257—295. — När derefter *TELEMACHOS* återvänder till de kalasande friarena, mottages han med stickord, v. 296—336. — Bortgången från dessa, anmodar han *EURYKLEIA*, att skaffa reskosten i ordning, och affordrar henne en ed, att hon skall för hans moder dölja den tilltänkta resan, v. 337—381. — Sedan *ATHENE* af *NOEMON* fått ett skepp, ledsagar hon, under *MENTORS* skepnad, till detsamma om qvällen *TELEMACHOS*, och de afresa till *Pylos*, utan *Penelopes* vetskap, v. 382—434.

ODYSSEIA.

ANDRA SÅNGEN.

- När sig nu viste den tidiga, rosenfingrade
Eos,
Hastade upp från sin bädd den älskade son af
Odysseus,
Sedan han klädt sig; och hängde det eggiga
svärdet på axeln,
Bandt ock sköna sandaler inunder de fylliga föt-
tren,
5 Och ur sitt sofrum gick, jemlik med en gud till
att påse.
Och så befalste han sen högljudda herolderna
genast
Kalla till sammankomst härfagra Achaierna al-
la.
Desse kallade alla, sôm ock församlades skyud-
samt.
Men då de samlats redan, och hopförsamlade
voro,
10 Sjelf han till samlngen gick, med kopparlansen i
handen,

Icke allens, ty två snabbfotade stöfvare följde.

Och ett gudomligt behag utgöt nu på honom Athene.

Häpnande såg det samtliga folk till den kommandes möte.

Satte sig ned på sin faders stol, och Geronterne veko.

15 Då begynte nu först friborne Aigyptios orda,

Han som af ålderdomen var krökt, och visste så mycket.

Ock hans älskade son åtföljt gudmaken Odysæus

Till skönfåliga Ilion hän på de håldade skeppen,

Antiphos, kämpan; men honom ihjelslog vilde Kyklopen

20 Uti den håliga grottan, och redde sin yttersta qvällsvard.

Ock tre andra han hade; bland friarne en af dem dvaldes,

Eurynomos, men två städs blefvo vid fädernogodset.

Dock han, sorgen och klagande, ej sin Antiphos glömde,

Men tårgjutande nu tog ordet, och började tala:

25 Hören mig nu Ithakesier ock, hvad jag ämnar er säga!

Aldrig skedde hos oss rådsamling ännu eller möte,

Alltsen den ädle Odysseus på hålkade skeppena bortfor.

Ho har oss nu församlat? och hvem påkom så behovet,

Hvem bland de yngre män, eller dem som gammalare äro?

30 Monne han tidender hört om en hit antågande krigshär,

Dem han oss sade bestämdt, då han förr dem skulle förnummit,

Eller monne han annan en folksak nämner och kungör?

Redlig synes han mig; silt godt han njute! åt honom

Zeus fullborde till lyckelig slut, hvad han välfver i sinnet!

25 Sade. Odysseus' älskade son järtecknet förnöjde,

Och han ej mera länge der satt, men längtade tala.

Steg så i samlingens midt, och spiran i handen emottog

Af Peisenor, [herolden, som visste de klokaste tankar.

Först derefter han vände sitt tal till den gamle, och sade:

40 Gamle, den man är ej fjerran, — du sjelf det genast förnimmer. —

- Just jag folket församlat, och mest påkommer
 mig ängslan.
 Jag ej tidender hört om en hit antågande krigs-
 här,
 Dem jag er sade bestämdt, då jag förr dem skul-
 le förnummit,
 Icke heller jag annan en folksak nämner och kun-
 gör;
 45 Utan min egen sak, som mig ofärd störtat i
 huset,
 Tvefaldt; dels har jag mist den ädlaste far, som
 blaud eder
 Samthiga förr var kong, och likt en fader så god-
 sinnt.
 Nu en vida större också, som snarligt allde-
 les
 Hela mitt hus förstör, och i grund föröder min
 lifskost.
 50 In på min mor, som ej vill, en skara af friare
 tränger,
 Söner till sådane män, som härstäds äro de hög-
 ste.
 Desse rädas att gå till Ikarios' hus, som är hen-
 nes
 Fader, att sjelf sin dotter han må utstyra med
 brudskänk,
 Gifva åt hvem han vill, som väl tacknämelig
 kommer.
 55 Men nu i vårt hus städs qvardröjande dagar på
 dagar,

- Slaktande låt sig oxar och får och getterna feta,
 Hålla de friska kalas, och dricka det glödande
 vinet
 Skamlöst; mycket föröds mellertid, ty ej finnes
 en sådan
 Mau, som Odysseus var, ofärden att värja från
 huset.
- 60 Vi ej äre i stånd att värja, och äfven häref-
 ter
 Riddningslöse vi bli, och ej alls företå oss på
 nödvärn.
 Sannerlig slikt afvärjde jag visst, om jag egde
 förmåga.
 Outhärdliga äro de saker som hända, och nes-
 ligt
 Hela mitt hus förstörts; ock borde ni sjelfve
 förargas,
- 65 Borde blygas också för de här kringboende men-
 skor,
 Hvilka bo häromkring; och frukten för gudarnes
 vrede;
 Kauske, förgrymmade, än de näpsa så skamliga
 dater.
 Både jag Zeus anropar, Olympiern, äfvensom
 Themis.
 Hvilken mäannernes råd upplöser, och bringar att
 sitta;
- 70 Hejden er, vänner, och låten af hårda bekymret
 mig ensam

- Tåras, såframt ej nånsin min far, den ädle O-
dysseus,
Har, fiendtelig, gjort fotbrynjta Achaierna il-
la,
Och J, gäldande det, fiendtlige, illa mig gö-
ren,
Eggande dessa; för mig långt bättre det vore i
sanning,
75 Att J skullen förtära båd boskapshjordar och
skåpskatt.
Ja, om J allt uppåten, kanske snart följde be-
talning.
Ty vi skulle i staden med ord ombedja så län-
ge,
Återfordrande vårt, tills allt oss gifvits tillbe-
ka.
Nu obotliga smärtor J mig inkasten i sjä-
len.
80 Så han talade vred, och till marken släng-
de sin spira,
Gjutande tårar; det samtliga folk betogs då af
miskund.
Tego så alle de andre dervid; ej vågade nå-
gon
Endaste gifva Telemachos svar i kränkande ord-
lag;
Men Antinoos honom allen' tilltalte och svar.
te:
85 Hvad har du sagt, högpratig Telemachos,
dristig i stormod,

Skymfande oss! Du ville väl nog påstånka oss
skamfläck.

Saker äro dig dock de Achaiiske friare te-
ke,

Utan din mor, som mer än en ann förstår sig
på ränker.

Ty nu redan ha tre år gått, snart vandrar det
fjerde,

90 Sen den tid i Achaiernas bröst hon hjertat be-
dårar.

Hopp hon åt hvar man skänker, och sig utlof-
var åt alla,

Sändande tidender; dock helt annat dess sinne
begrundar.

Så bland öfriga svek hon följande stämplade äf-
ven:

Sättande upp stor väf, hon i kammaren började
väfva,

95 Fin, oändeligt lång, och till oss hon talte och
sade:

Sveuner, som frien till mig, då den ädle Odys-
seus nu hängått,

Biden på bröllopet än, och brådsken ej, tills jag
en likskrud

Färdig arbetat, — att icke mitt garn må ödas
förgäfves, —

Åt friborne Laertes, tilldess, att honom omsi-
der

100 Tager den långutsträckande döds förderfliga
öde.

- Att ej i landet på mig Achaiinnorna måga för-
argas ,
Om han förutan täckelse låge, som egde så
mycket.
Så hon talte, hos oss manhaftige hjertat bevek-
tes.
Visserlig väfde hon nu om dagen på väfven, den
stora,
106 Men om nättren den rispade opp, då hon facklor-
na framsatt.
Så hon i tre år svek oss med list, och bedrog
de Achaiier;
Men när fjerde året nu kom, och tiderna kom-
mit,
Sade oss då bland tärnorna en, som grannligen
visste,
Och vi träffade henne, som rispade herrliga väf-
ven.
110 Så hon slutade den, fast alls ej villig, af nöd-
tvång.
Dig ge friarne detta till svar, att väl du må
veta
Sjelf i din egen själ, och Achaiierne alle må
veta:
Skicka din moder hän, och befall att till make
hon tager
Honom, som fadren befaller, och som ock hen-
ne behagar.
115 Men om hon lång tid än utledsnar Achaiernas
söner,

Välfvande sådant i sinnet, som rikligt förlänat
Athene,

Fyndigt vett, och derhos förträffliga slöjdernas
insigt,

Srek derjemte, som aldrig vi hört om en bland
de fordna,

Som, skönflätiga, här tillförene bott i A-
chaia,

120 Tyro, och Alkmene, eller ock skönflätig Myke-
ne:

Ingen enda af dem de finter som Penelo-
peia

Visste; men denna likväl sig ej till fromma hon
uttänkt.

Ty de skola din kost och ditt gods så länge
förtära,

Som hon blifver vid detta beslut, det säkert en
gud har

125 Henne i sinnet laggt. Sig sjelf stor ära må-
hända

Gör hon, men dig helt säkert förlust af mången
besittning.

Vi ej hem oss begifva, och annorstädes ej hel-
ler,

Innan hon gift sig med den af Achaierna, hvil-
ken hon tycker.

Honom Telemachos nu, den förståndige
svarte och sade:

130 Ej, Antinoos, höfves, med våld utjaga ur
huset

Henne som födt mig, och fostrat; må fer min i
fremmande länder

Dött eller lefva; mig blefve det svårt, att Ikaros
gälda

Drygt, om sjelf jag min mor med berådt med
jagade hädan.

Ty af dess fader jag ondt får lida, och anst
en gudom

135 Sänder, enär min mor de bistra Erinnyer be-
der,

Gående bort ur huset, och hämd från meniskot
skall mig

Drabba; ooh derföre jag ej nånsin det ordet be-
bådar.

Men om själen hos eder besitter den minsta för-
synthet,

Gån mig ur salarna hän, tillställen er andra ka-
laser,

140 Frätande eget gods, omvexlande en med den
andra.

Skulle er detta likväl mer önskeligt synas och
bättre

Vara, att utan straff en endes besittning förstö-
ra,

Öden! men jag anropar de, alltid varande
gudar.

Om Zeus unnar en gång att lika må gäldas med
lika,

145 Vinst ohämnade skolen J då i palatset förstö-
ras.

Så Telemachos. Örnar ett par den dundran-
de gud Zeus

Honom sände att flyga från högsta toppen af
berget.

Desse flögo nu båda en stund, så snabba som
vinden,

Spännande vingarna ut, helt nära den ene den
andra.

150 Men då de kommit till midten utaf mångpratiga
rådet,

Svingde de sig omkring, och slogo med väldiga
vingar,

Sågo på allas hufvuden ned, och förkunnade o-
färd.

Och då med klorna de kinderna slitit och hal-
sarna sönder,

Skyndade båda åt höger igenom husen och sta-
den.

155 Öfver fåglarna häpnade alla, såsnart de dem
varsnat,

Samt i sin själ omvälfde, hvad nu väl komme
att hända.

Men då talte bland dem Halitherses, den äldri-
ge ädling,

Mastors son; ty allen' samtidiga menskor han
vida

Vann, båd att fåglar känna, och gudaorakel för-
tälja.

160 Han välmenande orlade då bland dessa, och sa-
de:

Hören mig nu, Ithakesier, ock, hvad jag
ärnar er säga!

Men för friarne mest jag detta förkunnar och
talar;

Ty dem välfves en stor olycka; ty icke Odys-
seus

Länge numer från vännerna är, men vistas helt
nära

165 Någonstädes, och reder demhär förderfvat och
döden

Samtligen; men mång andra också olycka skall
drabba,

Oss som på Ithaka bo, det välkringskådliga;
derför

Grannt påtänken, hur vi dem hejde; sig sjelfve
de äfven

Hejda måga; ty det väl blifver dem snarligt det
bästa.

170 Ty ej skall jag er spå, okunnig, men väl erfa-
ren;

Ty jag menar, att allt fullbordats äfven åt ho-
nom,

Såsom jag ordade då, när Argeierne hädan till
Troia

Samtlige foro åstad, och med dem mångråde O-
dyseus.

Sade, att sen mång qual han lidit, och alla kam-
rater

175 Mistat, skull' på det tjugunde år han, af inget
igenkänd,

HOMERI ODYSSEA

SVETHICE REDDITA

quam

VENIA AMPLISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHICAE
AD IMPERIALEM ALEXANDREAM IN FENNIA
UNIVERSITATEM

PRAESIDE

AXELIO GABRIELE SJÖSTRÖM

Litteraturae Graecae Professore Publico et Ordinario

P. P.

RESPONDENS

CANUTUS FELIX von WILLEBRAND

Aboënsis

In Auditorio Philosophico die 20 Maji 1835

h. a. m. c.

TOMI PRIMI

Particula Quarta

HELSINGFORSIAE

EX OFFICINA TYPOGRAPHICA FRENCKELLIANA

Τίς δὲ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἄλις πάντεσσιν Ὀμηρος.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ.

Komma till hemmet igen; det allt fullbordadt nu
varder.

Honom Polybos' son, Eurymachos, svarte,
och sade:

Gubbe, välan, du kan just prophetera för pil-
tarna dina,

Vandrande hem, att ej dem olycka må framde-
les drabba.

180 Vida bättre än du spår jag hvad detta beträf-
far.

Fåglar, många till tal, visst solens strålar inun-
der

Vanka, ej alla likväl betydelsefulla. Odys-
seus

Dog långt borta; o, att du också din bans med
honon

Undfatt! Icke du skulle då särdeles prata ora-
kel,

185 Och ej egga Telemachos, nog dessutom förtre-
tad,

Bidande någon skänk åt ditt hus, i fall han den
gäfve.

Men jag säger dig rent; ock skall fullbordadt
det varda:

Om du den yngre man, du som vet båd gam-
malt och mycket,

Öfvertalar med listiga ord, och retar till vre-
de,

190 Honom sjelf till en början det blifver ganska för-
derfligt;

Dock han, för desses skull, ej gitter det ringaste göra.

Men dig, gubbe, vi plikt pålägge, och den skall du gälda,

Harmsen i själen minsann, och tung dig varder förtreten.

Inför alla jag vill Telemachos gifva det rådet:

195 Bjude han mor sin vända igen till fädernehuset.

Der de bröllopet sen tillstålla, och ordna en hemgift,

Rikeligt stor, som höfs medfölja den älskade dottren.

Ty jag menar att förr Achaiernes söner ej afstå

Från nog ledt frieri; vi rådas allsicke för någon,

200 Ej för Telemachos, fastän han är storpratig, kantänka,

Ej om oraklet vi heller oss bry, det du för oss, gubbe,

Skeddrar i vädret, och mera ännu åsamkar dig hätskhet.

Godset snöpligen än skall täras, och nånsin ej undfås

Vedergällning, så länge som hon för Achaierna skjuter

206 Bröllopet upp; men vi, afbidande dagar på dagar

Här, för hennes behags skull, täfle, och icke till
ändra.

Gå vi, hvilka det vore en hvar tillståndigt att
ähta.

Honom Telemachos nu, den förståndige,
svarte och sade:

O du Eurymachos, och J trotsige friare
alle,

210 Detta ej mer jag beder er om, ej heller för-
måler,

Ty ren gudarne veta deraf och alle Achaf-
er.

Men mig gifven en hurtig galeja och tjugu kam-
rater,

Hvilka resan med mig hitåt fullborda och dit-
åt.

Ty till Sparta jag nu vill fara och sandiga Py-
los,

215 Der för att efterspörja min far, som längesen
bortfor,

Om bland dödliga någon berättar mig, eller jag
hörer

Sågn från Zeus, som mest åt menskorna tidender
bringar.

Skulle jag nu förnimma min faders lif och hans
hemkomst,

Sannerlig, fast ock qvald, jag ännu ett år vill
förbida.

220 Men om höra jag får, att han dött och mera ej
finnes,

Vändande sedan hem till den älskade fädernejor-
den,
Skall jag åt honom resa en vård, och begå hans
begrafning
Rikligen, såsom det höfs, och min mor bortge
åt en annan.

När nu detta han talt, han satte sig ned,
och då uppsteg

225 Mentor, en vapenbror till den tadelfrie Odys-
seus,

Hvilken han uppdrog hela sitt hus, då han re-
ste på skeppen,
Att hörsamma den gamla, och allt orubbadt be-
vara.

Han, välmenande, talade då bland dessa; och
sade:

Hören mig nu, Ithakesier, ock, hvad jag
ärnar er säga!

230 Huld, välsinnad och vänlig numer ej vare en
ende

Skepterbärande kong, i sin själ han ej vete hvad
rätt är,

Men städs vare han hård, och orättrådighet
öfve.

Ty ej minnes ju någon numera den ädle Odys-
seus,

Bland det folk, som han styrde, och var så huld
som en fader.

235 Men jag de trottsige frierne ej missunnar det
minsta,

Att de föröfva våldsama verk, af idellig van-
art.

Ty de sätta sitt hufvud på spel, och våldsamt
förtära

Drotten Odysseus' hus, och de tro ej att nånsia
han kommer.

Nu jag är vred på det öfriga folk, hurledes J
alle

240 Sitten så stume, och icke med ord ens agau-
de hejden

Friarne, få till tal mot er, som ären så mån-
ga.

Honom Euenors son, Leiokritos, svarte,
och sade:

Mentor, du olycksbringande tok, hvad har du
väl ordat,

Eggande dessa, att oss afspisa? det sannerlig
svårt blir,

245 Att vid ett gästbud strida emot flertaliga män-
ner.

Ty om Odysseus sjelf, Ithakesiern, äfven Igen-
länd,

Trottsiga friarne här i sitt hus kalasande fun-
ne,

Och i sitt sinne beslöte att dem ur salen för-
jaga,

Sannerlig gladde sig ej hans maka, fast mycket
hon trånar,

250 Åt den komma, men här just finge han snöpelig
ända,

Om med flera han stridde; du ej sakenligt har
ordat.

Men nu, välan, kringspriden er folk, en hvar
till sitt eget.

Honem nog Halitherses till resan skyndar och
Mentor;

Vapenbröder ju äro de tu, sen gammalt, åt fa-
dren.

255 Dock jag menar, att han, qvarsittande, tidender
länge

Bidar på Ithaka; ej fullbordar han nånsin den
resan,

Så han talte, och strax folksamlingen löste
derjemte.

Och de till egna boningar nu kringspridde sig
alle,

Men till Odysseus' hus sig friarne åter begif-
vo,

260 Gick så Telemachos dän afsides till stran-
den af hafvet,

Trättade händren uti grå böljan, och bad till
Athene:

Hör mig, gudinna, o du, som i går påhelsade
vårt hus,

Och som mig bjöd, med galejan, uppå det ru-
skiga hafvet,

Res, att fråga mig före om länge dröjande fa-
drens

265 Hemkomst. Detta nu allt Achaierne söka för-
hala,

Men dock friarne mest, högmodige utöfver höf-
van.

Så han bedjande talte, Athene nalkades
honom,

Liknande Mentor såväl till gestalt, som äfven till
stämma,

Och hon höjde sin röst, och sade bevingade or-
den;

270 Ej i en framtid blir du, Telemachos, feg
eller ovis.

Ja, om i dig är gjutet din faders modiga sin-
ne,

Är du sådan han var, att ord fullborda och
handling,

Då blir sannerlig icke din färd olyktad och
fruktlös.

Men om du ej till honom är, son och Penelo-
pela,

275 Då jag ej tror, att du skall fullborda det som
du ämnar.

Ty få söner minsann sin fader lika befin-
nas;

Sämré de fleste äro, och få visst bättre än fa-
dren.

Men då du framdeles ej skall fegsinnt vara och
oklok,

Och dig ej heller Odysseus' förstånd så alldeles
lemnad,

280 Eger du hopp, att en gång fullborda dessa be-
drifter.

- Derföre lemna derhän nu friarnes tanke och
 rådslag,
 Därarnes, ty rättrådige ej, ej kloke de ä-
 ro;
 Icke veta de alls af den svarta Keren och dö-
 den,
 Som dem redan är nära, att alle på dagen för-
 ödas.
- 285 Dig ej länge skall dröja numer den färd, som
 du ämnar.
 Ty slik är jag i sanning åt dig en fäderne
 gästvän,
 Som nog snabba galejan skall rusta, och sjelf
 med dig följa.
 Men du till hemmet gå; och der bland friarna
 vistas,
 Rusta dig väpkost sedan, och allt lägg varligt i
 kärlen,
- 290 Vinet i handtagskrukor, och korngryn, mårgen
 hos männer,
 I fättslutande skinn; men jag bland folket kam-
 rater
 Skall, välvilliga, dig hopsamla. Galejor väl fin-
 nas
 Månge på kringköljd Ithakas ö, båd nya och
 gamla.
 Henne, som ståtligast är, jag sjelf bland dessa
 dig utser.
- 295 Rustade, skyndsamt lägge vi ut på det villande
 hafvet.

Så nu Athenale, Zeus' dotter, och länge
ej mera

Dröjde Telemachos kvar, då gudinnans stämman
han åhört;

Utän han gick att förfoga sig hem, i hjertat be-
dröfvad.

Fann så de trottsige friarnes hop i salarna å-
ter,

300 Flående getter, och skållande svin derjemte på
gården.

Antinoos gick leende rakt till Telemachos' mö-
te,

Hängde sig fast vid hans hand, och talade or-
den, och sade:

Telemachos, högpratig, till mod okuflig,
ett annat

Ondt må du ej anstämpla i sinnet med ord el-
ler gerning,

305 Utän ät du bara och drick, som äfven tillför-
ne.

Detta dig allt helt visst de Achaier skola för-
skaffa,

Både galeja och önskliga män, att snarligt du
kommer

Till gudskyddade Pylos, på sagn om herrliga
fadren.

Honom Telemachos nu, den förståndige,
svarte och sade:

310 O Antinoos, icke mig höft, att ät eder, så bäl-
la,

Ge, ovillig, kales, och i maktighet hålla mig
munter.

Är det ej nog, att tillförne J ödden så många
af mina

Herrliga gods, då ännu jag var barn, J giljande
männer?

Nu, då jag redan är stor, och, hörande talet af
andra,

315 Det uppfattar, och mig ren vexer modet i bar-
men,

Fresta jag skall, att sända på er olyckliga Ke-
rer,

Om jag till Pylos far, eller ock blir hemma i
landet.

Ja, jag res, och den färd blir fruktlös ej, som
jag omnämmt,

Res på beting; ty galeja ej jag, ej roddare e-
ger

320 Sjelf; så eder i sanning det syntes mer båtande
vara.

Sade; och drog sin hand ur Antinoos' hand
i detsamma

Lätt, och i huset de giljande män bestyrde om
måltid.

Desse begabbade honom, och yttrade skymfliga
orden;

Så nu mången, ibland störtrottsiga svenuernas sa-
de:

325 Sannerlig öfvertäcker oss död Telemachos
ifrigt;

Antingen bringar han hjälpare hit från sandiga

Pylos,

Eller från Sparta kanske; ty nu han äfvas för-
skräckligt;

Eller till Ephyra ock han ärnar, det härdiga
landet,

Resa, i mening att dän lifödande gift med sig
hämta,

330 Kasta i blandningsskålen, och så förgöra oss
alla.

Annan åter ibland stortrottsiga fryarne sa-
de:

Hö kan veta, om icke han sjelf på det hälkade
skeppet,

Långt från väunerna, dör, kringvankande, liksom
Odysseus?

Så än mer derjemte för oss han ökte besvä-
ret.

335 Ty först delte vi ju hans samtliga skatter, och
sedan

Gäfve åt mor hans huset, och den som henne vill
äkta.

Talte; och han steg ned i sin fars högtaki-
ga, vida

Sofrum, der båd koppar och guld förvarades hög-
tals,

Kläder i kistorna med, och i mängd välluktande
olja.

340 Kärl med gammalt vin, välsmakeligt, äfven der-
inne

- Stodo, en omängd gudarnes dryck förborgande
inom,
Ställde i rad mot väggen, i händelse drotten
Odysseus
Hem anlände en gång, som många strapaser han
utstått.
Riglade dörrar, och tätt anpassade, funnos der
äfven,
345 Dubbla, och hushållsqvinnan derinne båd nätter
och dagar
Dvaldes, som högst omhugsamt på allt tog grann-
ligen vara,
Eurykleia, en dotter till Ops, sjelf son till Pei-
senor.
Henne Telemachos då tilltalade, kallad i kam-
marn:
Mor min, välan mig vin i handtagskrukorna på-
fyll,
350 Ljufligt, som är näst det välsmakligast, hvilket
du gömmer,
Väntande vår olycklige drott, om nånsin han
kommer,
Ädle Odysseus, hem, undsluppen Kerer och dö-
den.
Toff må du fylla, och samtliga väl tilltäppa med
locken.
Häll sen uti välsömmade skinn derjemte mig
korngryn;
355 Tjugu mått må du taga utaf qvarnmalade god-
set.

Sjelf du det ensam vete, och allt storställtigt be-
styres.

Ty jag i afton ännu det skall afhämta, så snart
som

Modren stigit ditupp i sitt loft, och tänker på
hvila.

Ty jag till Sparta begifver mig hän, och till
sandiga Pylos,

360 Frågande om min fars hemresa, derest jag för-
nimmer.

Sade. Och Eurykleia, den älskade föstrer-
skan, storgret,

Och, sig jemrande, talade hon bevingade or-
den:

Hvi har, älskade barn, dig sådan tanke i
sinnet

Kommit? och hvart vill du resa ditut kring vi-
daste verlden,

365 Du kärlekslige, ende? Ty långt från fädernes-
det

Ädle Odysseus ändat sitt lif bland fremmande
menskor.

Desse, så snart som du res, upptänka dig sedan
din ofärd,

Att du med list må dödas; och sen allt detta de-
dela.

Stanna du kvar, och sitt vid ditt gods; dig icke
det anstår,

370 Att på den ödsliga sjön ondt lida, och irra om-
kring der.

Hette Telemachos nu, den förständig,
svarte, och sade:

Trösta dig, mor! Ej utan en gud är detta be-
slutet.

Men mig svär, att ej orda härom för egen min
moder,

Förn då den elfte dag eller tolfte redan är
kommen,

375 Eller hon sjelf mig längtar att se, och hört att
jag bortrest;

Att hon ej gråtande må förderfva sitt anlet, det
fagra.

Talte; och gudarnes vigtiga ed den gamle
nu afgaf.

Men såsnart som hon svurit, och eden lyktat
behörigt,

Fylde hon strax deruppå i handtagskrukorna vi-
net,

380 Hällde åt honom uti välsömmade skinnen och
korngryn.

In i rummen Telemachos gick, och med friarne
dvaldes.

Annat begrundade då klerögdä gudinnan
Athene.

Hon, Telemachos lik, öfverallt i staden om-
kringgick,

Och, vid hvarendaste man qvarstannande, talade
ordet;

385 Bjöd dem om aftonen sig församla på snabba
galejan.

Nu hon af Phrenios' herrliga son, Noemon,
 begärte
 Snabba galejan, men han öck villig detta sig
 påtog.

Ned gick solen, och stigarne ren förskug-
 gades alla.

Och då drog hon i sjön den snabba galejan,
 och allsköns

190 Redskap lade deri, som toftade skepp med sig
 föra.

Bragte så ytterst i hamnen; omkring de hartige
 bussar

Mångrenat samlade sig; och en hvar uppmante
 gudinnan.

Annat begrundade då klarögda gudinnan
 Athene,

Och till Odysseus' hus, den herrliges, ställde
 hon kosan.

205 Derstäds gjöt hon en ljufvelig sömn på giljare-
 skaran,

Dref dem rustga kring, och bägrarna stötte ur
 händren.

Desse i sta'n hit och dit att sofva sig skynda-
 de; länge

Mer de ej dröjde; på ögonens lock nedföll dem
 ju sömnen.

Men till Telemachos talade nu klarögda Athe-
 ne,

400 Kallande honom ut ur de boningsbeqvämliga sa-
 lar,

Mentor lik, ej blott till gestalt, men äfven till
stämman:

O Telemachos, redan för dig fotbrynjte
kamrater

Sitta vid årorna, bidande af din snarlige an-
komst.

Låtom oss därför gå, och ej mer uppskjuta vår
resa.

405 Talade så; och förut nu vandrade Pallas
Athene

Skyndsamt; sen han följde också gudinnan i
spåren.

Men så snart nu desse till sjön anländt och ga-
lejan,

Funno på stranden de ren skönlockiga resekam-
rater.

Dem Telemachos' heliga kraft tilltalade äf-
ven:

410 Kommen, vänner, och hit vägkosten låtom
oss bringa!

Allt är i salen tillreds, men mor min vet ej det
minsta,

Ej tjenarinnornas höp; blott en om saken har
kunskap.

Talade så, och förde dem an; de följde
tillika.

De nedburo då allt, och uti vältöftig gale-
ja

415 Lade på sådant sätt, som Odysseus' son dem
befallte.

HOMERI ODYSSEA

SVETHICE REDDITA

quam

VENIA AMPLISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHICAE
AD IMPERIALEM ALEXANDREAM IN FINNIA
UNIVERSITATEM

PRAESIDE

AXELIO GABRIELE SJÖSTRÖM

Litteraturæ Graecae Professore Publico et Ordinario

P. P.

RESPONDENS

OTTO CHRISTIANUS STRÖMSTEN

Stipendiarius Wahlianus Ostrobottniensis

In Auditorio Juridico die 3 Junii 1835

h. a. m. c.

TOMI PRIMI

Particula Quinta

HELSINGFORSIAE

EX OFFICINA TYPOGRAPHICA FRENCKELLIANA

Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἄλις πάντεσσιν Ὀμηρος.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ.

- Steg nu Telemachos sedan om bord, och Athe-
ne förutgick,
Satte i skeppets akter sig ned, och nära till
henne
Sig Telemachos satte, och bakstamstågen de
löste,
Stigande äfven om bord, och togo på tofferna
platser.
- 420 Sände så dem en gynnande fläkt klarögda A-
thene,
Friskaste zephyrosvind, som hvinte på hafvet,
det dunkla.
Telemachos följsmännerna sen anmanande, att hur-
tigt
Fatta i tågen tag; anmaningen äfven de lyd-
de.
Masten af furu uti den hålkade mellantof-
ten
- 425 Reste de upp att stå, och bundo med linorna
honom,
Spännande hvita seglen med välhopflätade rejm-
mar.
Blåste nu midt i seglet en kultje, och vågorna
kringom
Kölen, de dunkla, dånade högt, och galejan hon
framgick.
Der hon emellan böfjorna lopp, fullbordande
färden.
- 430 Sedan de tågen surrat på ilande, svarta ga-
lejan,

StåHde de blandningsskålarne fram, visfyllda till
brädden,

Offergjöto deraf odödliga gudar till
ära,

Och bland alla förnämst för Zeus' klarögade dot-
ter.

Hon allnatligt sin väg, och morgonen, lade till
rygga.

ODYSSEA.

TREDJE SÅNGEN.

Innehåll.

Beledsagad af *ATHENE*, kommer *TELEMACHOS* till *Pylos*, der *NESTOR* jemte sina söner håller på som bäst att offra åt *POSEIDAON*; båda de resande mottagas gästvänligen, v. 1—68. — Åt *NESTOR*, som sedan frågar, hvilka och hvadan de fremmande äro, svarar *TELEMACHOS*, att han är *ODYSSEUS*' son, samt reser för att höra tidender om sin fader, v. 69—101. — Sedan *NESTOR* hållit ett läftal öfver *ODYSSEUS*, berättar han huruledes *Hellenerna*, efter en emellan *AGAMEMNON* och *MENELAOS* uppkommen oenighet, på särskilda vägar, sökt sina hembygder, och att han väl lyckligen hemkommit, men ej visste, hvad som händt de andra, vidare än att *PHILOKTETES* och *IDOMENEUS* lika'edes funnit hemmet, och att den af *ARGISTHOS* mördade *AGAMEMNON* blifvit hämnad af sin son *ORRESTES*, v. 102—198. — *TELEMACHOS*, uppmanad af *NESTOR*, att följa *ORRESTES*' exempel, anser sig ej kunna våga företaget, och begär närmare underrättelser om *AGAMEMNON*'S död, v. 199—252. — *NESTOR* gör honom till viljes, och råder honom att resa till *MENELAOS* i *Sparta*, v. 253—328. — Mot aftonen ämnat *ATHENE* och *TELEMACHOS* återvända till gulejan, men då *NESTOR* der till nekar och bjuder dem stanna kvar hos sig öfver natten, förebär gudinnan en angelägen resa, och aflägsnar sig, v. 329—370. — *NESTOR* igenkänner henne, v. 371—394. — *TELEMACHOS* sofver med *PEISISTRATOS*; far dän följande morgon, landvägen, i hans sällskap; hvilat öfver natten i *Pherai*, och afreser tidigt vidare till *MENELAOS*, v. 395—497.

O D Y S S E I A.

TREDJE SÅNGEN.

- H**elios skyndade nu, sen han lemnat det tjusande
hafvet,
Till mångkopparne himmelen upp, att för gudar-
na skina,
Och för de dödliga menskor uppå fruktgivande
jorden.
Desse till Neleus' stad, det boningbeqvämliga
Pylos,
6 Kommo, och der på stranden af sjön tillredde
man offer,
Tjurar, alldeles svarta åt jordomskakaren mörk-
hår;
Nio var bäakarnes tal, femhundra man på
hvarenda
Satto, och niö tjurar ifrån hvarenda man till-
skjöt.
Der inelfvorna ätos, och lären förbrändes åt
guden,
10 Men de styrde gerad, och seglen på jemna ga-
lejan

Hissande refvade hop, landsatte, och gingo der-
ur sen.

Gick så Telemachos nu ur galejan; Athene förut-
gick.

Orda begynte då först klarögda gudinnan Athe-
ne:

Icke, Telemachos, görs dig behof af blyg-
sel, det minsta;

15 Ty fördenskull på sjön du seglade, för att om
fadren

Hära, ehvar han gömmes i jord, hvad öde han
funnit.

Men nu, välan, gå rakt hästtuktaren Nestor till
möte;

Skole väl så förnimma, hvad råd han gömmer i
bröstatet.

Honem bär du också ombedja, att sanningen
säga.

20 Dock han ej lögn skall tala; han är i allo för-
ständig.

Henne Telemachos nu, den förståndige,
svarte och sade:

Mentor, hur kan jag väl gå, hur skiickligen helsa
på honom?

Icke är jag erfaren uti de dugliga ord-
lag,

Blygs derjemte, att, ung, utfråga den äldrige
mannen.

25 Honem talte då till klarögda gudinnan A-
thene:

Annat, Telemachos, sjelf uttänka du skall i ditt
sinne,

Annat en gudom gifver dig in; förty jag ej me-
nar,

Att du mot gudarnes vilja är hvarken född eller
fostrad.

Talade så, och förut nu vandrade Pallas
Athene

30 Skyndsamt; men han gudinnan derpå [tätt följde
i spåren.

Desse till Pyliske männernes krets ankommo, och
bänkar.

Derstäds Nestor med sönerna satt, och kamra-
terna rundtkring,

Redande måltid, stekte sig kött, och spettade
annat.

När de nu fremmande sågo, så kommo de samt-
ligen alle,

35 Och välkomnade dem med händern, och bjödo
att sitta.

Nestoriden Peisistratos först steg närmare till
dem,

Fattade båda vid hand, och dem nödgade sitta
till måltids,

Invid hafvets sandiga kust, på mjukaste får-
skinn,

Nära till brodern sin, Thrasymedes, och nära till
fadren.

40 Gaf dem utaf inelfvorna stycken, och hällde så
vinet

I en gyllne pokal; tilltalte och helsade sedan

Pallas Athenais, Zeus', aigishärarens, dotter:

Bed nu, o fremmande gäst till hafvets drott,
Poseidaon!

Ty ni just till hans offergelag hit råkade komma:

45 Men då du gjutit af vinet, och bedt, som öfligt och rätt är,

Gif åt honom bägaren ock, för att gjuta det ljuflva

Vin; förty jag menar, att han odödliga äfven

Tillber; Gudarnes hjälp ju samtliga menas behöfva.

Men han är yngre, med mig jemnårighet visst han besitter.

50 Derföre vill jag också först ge dig gyllene bägarn.

Sade; och lade i händren pokalen med ljufliga vinet;

Gladdes Athenais åt förståndige mannen, och kloke,

Derför att han åt henne förut gaf gyllene bägarn.

Strax enträget hon bad till hafvets drott, Poseidaon:

55 Hör, o Poseidaon, jordfamne, och värdes ej neka

Att fullborda åt oss de saker, om hvilka vi
bedje.

Nestor och Nestors söner nu först beskäre du
ära,

Sedan också tacknämnelig lön åt öfriga al-
la,

För storståtelig festhekatomb, åt de Pylier un-
ne!

60 Låt så Telemachos äfven och mig hemlända med
utfördt

Värf, för hvilket vi kommit på snabba galejan,
den svarta!

Så hon höjde sin bön, och derhos villfa-
rade bönen.

Gaf åt Telemachos ock den ståtliga dubbelpoka-
len.

Sammalunda nu bad den älskade son af Odys-
seus.

65 Sedan de stekt det fetaste kött, och dragit från
spetten,

Skuro de hvar sig stycken, och höllo ett glän-
sande festmål.

Men till dryck och till mat när de samtliga mät-
tat sin lystnad,

Strax begynte att orda Gereniske riddaren Ne-
stor:

Nu tillständigt det är, att allt utforska och
fråga

70 Gästerna, hvilka de äro, enär sig mätta de ä-
tit.

Gäster, hvilka alltså? hvarifrån på de vattniga vägar

Seglen J? Monne i värf, eller ock kringirren
J lättsinnt,

Likasom röfvare, hafvet omkring, som pläga att
vanka,

Sättande lifvet på spel, och bringande skada åt
andra?

35 Honom Telemachos nu, den förståndige,
svarte, och sade,

Dristig vorden, ty mod i hans bröst sjelf hade
Athene

Laggt, att spörja han måtte den gamle om fa-
dren, som bortrest,

[Och att ett utmärkt namn bland menskorna fölle
på honom,]:

O Nestor, Neleïades, du Achaïernes ä-
ra,

80 Hvadan vi äre, du spörjer, och jag skall säga
dig äfven.

Från Hyponeiska Ithaka hit ankomme vi ä-
ro.

Värfvet är eget, och ej allmänneligt, som jag
dig nämner.

Efter min fars vidtfrejdade namn jag kommer, att
höra,

Den tålmodige, ädle Odysseus', hvilken man sä-
ger,

85 Kämpande fordom med dig, ha Troernes fäste
förgrusat.

Ty om alla de andra, som förde mot Troerna
härnad,

Vete vi ju, hvar en hvar förgicks i bedröfvelig
ofärd;

Men Kronion om honom fördolt ock sjelfva hans
ofärd.

Ty hvar han dog, förvisso ej kan mig någon be-
rätta:

90 Om han utaf fiendtliga män vardt mördad på
landet,

Om han på sjön, kanhända, uti hafsdrottningens
vågor.

Derföre nu dig kända jag nekka, om nånsin du
ville,

Auten med egna ögon du sett, hans bedröfliga
ofärd,

Säga åt mig, eller om du derom försport af
en annan,

95 Vankaude; ty så beklagelig, son framfödde hans
moder.

Hvarken af aktning för mig må du mildra ditt
ord, eller ömkan,

Utän berätta mig allt, på hvad sätt det mötte
din åsyn.

Gör det, jag ber, om nånsin min far, den kække
Odysseus,

Antingen ord eller verk fullbordade, hvilket han
lofte.

100 Uti de Troers land, der J skador leden, A-
chaier.

Mig nu detta förtälj, och säg mig idelig sanning!

Honom svarade sen den Gereniske riddaren Nestor:

Älskade, efter du mig påminnt om den jemmer, i detta

Land vi härdade ut, modstore Achaiernes söner,

105 Dels allt det med galejorna på dimmdunkliga hafvet,

Vankande efter ett rof, ehvart oss förde Achilleus,

Dels allt det vi omkring kong Priames' fäste, det stora,

Kämpade; der ock sen de tappraste stupade alle:

Aias ligger, den krigiske der, der äfven Achilleus,

110 Der Patroklos också, uppvägande gudar i vishet;

Der min älskade son, på engång båd kraftig och vankfri,

Antilochos, i löpande snabb mer än andra, och stridsgod.

Utom detta vi ock mångt annat ledo; och hvilken

Bland de dödliga menniskor allt väl kunde berätta?

115 Icke ens då, om du fem eller sex år dröjande härstäds

Sporde, hvad allt för kval der ledo de ädle A-
chaier;

Förr till din fädernejord utledsen du vände till-
baka.

Ären nio vi redde dem ondt, omringande sta-
den

Med all möjlig list; knappt lyktade detta Kro-
niou.

120 Derstäds ingen i råd likställa sig nånsin med ho-
nom

Ville, ty vida segrade städs den ädle Odyss-
seus

Med all möjlig list, just far din, om du i
sanning

Ättling af honom är; mig, skådande, fångslar be-
undran.

Ty visst skickeligt faller ditt tal; ej skulle man
mena,

125 Att en man, som är ung, så skickeligt orda för-
mädde.

Der nu hela den tiden ej jag, och den ädle O-
dyssseus

Tveskiljs talte uti folksamlingen, eller i rå-
det,

Utan, städs en själ, med vett och förståndiga
rådslag,

Tänkte vi, hur för Argeiernas allt aflupe för-
träffligt.

130 Men då i grund vi förödt den höga Priamos-
staden,

- Stigit på skeppen om bord, och en gud de A-
chaier förskingrat;
 Då jemväl uttänkte i själ'n Zeus sorgelig hem-
färd
 Åt de Argeier, förty rättrådige ej, eller klo-
ke
 Samtliga voro; därför fick mången en snöpelig
ända,
 135 Genom förderflig harm hos Pallas, den väldiges
dotter,
 Som uppväckte en tvist de båda Atreider emel-
lan.
 Sedan desse till samling Achaierna samtliga kal-
lat
 Därligt, men ej som skickeligt var, mot sjun-
kande solen —
 Och nu kommo, betyngde af vin, Achaiernes sö-
ner —
 140 Ordet ordade de, hvarför krigsfolket de sam-
lat.
 Visserlig då Menēlaos befallte Achaierna al-
la
 Minnas sin återfärd på hafvets yta, den vi-
da;
 Det mellertid ej behagade alls Agamemnon, som
ville
 Qvar krigsfolket behålla, och heliga offer förrät-
ta,
 145 Att försona Athenaies förskräckliga vre-
de:

Dåre, som ej förstod, att icke hon skulle be-
kas.

Ty ej ändrar sig strax städs varande gudärnes
vrede.

Så med fiendtliga ord omvexlande, desse nu bå-
de

Stodo, och upp sig reste i hast fofbrynjte A-
chaier

150 Med förskräckeligt sorl, och de tveskjts gillade
rådet.

Natten lågo vi, tänkande ut olyckor i sjä-
len,

Möt hvarandra, ty Zeus tillställde oss hårda för-
derfvet.

Men vid morgonens stund vi i sjön galejorna
drogo,

Förde vårt gods om bord, och de skönmörgör-
lade qvinnor.

155 Hälften utaf krigsfolket likväl qvarstaunande dröj-
de

Der hos Atreus' son, Agamemnon, herden för
folket;

Hälften vi stego om bord, och reste; galejorna
skyndsamt

Seglade; lugnat hade en gud omätliga haf-
vet.

Till ön Tenedos komne, vi redde åt gudarna
offer,

160 Hastande hem; men ännu Zeus icke beslutit vår
hemkomst.

Hård, han väckte nu återigen den skadliga tvisten.

Somlige, vändande om tverodda galejorna, reste,

Alle Odysseus' män, den vise och fyndige drottens,

Åter att ställa sig in hos Atreus' son, Agamemnon.

165 Jag deremot med samtliga skepp, som hade mig åtföljt,

Flydde, ty nog jag visste, att ondt tillstälde oss guden.

Flydde så Tydeus' krigiske son, och kamraterens pådref.

Kom ock efter oss sent blondlockig drott, Menelaos,

Hvilken på Lesbos oss hann, påtänkande långa seglatsen,

170 Antingen ofvanom Chios, det klippiga, resa vi borde,

Rakt på Psyrias ö, behållande henne till venter,

Eller nedanom Chios, förbi det blåsigas Mimas.

Bådo så guden låta oss se järtecken; han äfven

Viste, och bjöd oss midtöfver sjön gerad på Euboia

175 Segla, på det vi snarligast så undginge förderfvet.

HOMERI ODYSSEA

SVETHICE REDDITA

quam

VENIA AMPLISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHICAE
AD IMPERIALBM ALEXANDREAM IN FENNIA
UNIVERSITATEM

PRAESIDE

AXELIO GABRIELE SJÖSTRÖM

Litteraturae Graecae Professore Publico et Ordinario

P. P.

RESPONDENS

RAPHAEL FRIDERICUS MANSNER

Stipendiarius Ekestubbianus Viburgensis

In Auditorio Philos. die 7 Octobr. 1835.

h. a. m. c.

TOMI PRIMI

Particula Sexta

HELSINGFORSIAE,

EX OFFICINA TYPOGRAPHICA FRENCKELLIANA.

Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἄλις πάντεσσιν Ὅμηρος.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ.

Bläste nu upp en susande vind, och galejorna
skyndsamt

Lupo på fiskiga vägarna fram, och sen vid Ge-
raistos

Togo de hamn om natten, och vi der bragte Po-
seidon

Offer af tjurars lår, d vi mått det villande
hafvet.

180 Fjerde dagen det var, då i Argos de jemna ga-
lejor

Tydeis' sons, hästtuktarens, män, Diomedes', i
hamnen

Bragte; men jag höll kosan på Pylos, och aldrig
oss medvind

Stannade af, såsnart som en gång gud sändt den
att blåsa.

Så okunnig, mitt älskade barn, jag kom, och ej
känner,

185 Hvilka ibland de Achaier förgåtts, och hvilka
som räddats.

Men allt det jag, sittande här i salarna vå-
ra,

Hört, och som billigt är, skall du veta; dig döl-
jer jag intet.

Väl Myrmidonerne, sägs det, de spjutinöfrade
kommo,

Förde utaf storsinnte Achilleus' lysande ätt-
lägg;

190 Väl Philoktetes också, den herrlige sonen till
Poias.

Förde så Idomeneus kamraterna alla till Kre-
ta,

Hvilka ur kriget sluppit, och sjön bortröfvade
ingen.

Sjelfve, i fjerran land, J hafven väl hört om
Atreides,

Hur han kom, hur Aigisthos beredde bedröfvelig
ofärd.

195 Men han sannerlig ock förskräckligen detta har
umgällt.

O, hur väl, att en son den mördade mannen sig
efter

Lemnar! Ty han jemväl sin faders mördare
näpste,

Den falsksinnate Aigisthos, som drap namnkun-
niga fadren.

Älskade, du också, (ty jag ser dig så stor och
så vacker,)

200 Tapper var, att hos sednaste släkt man godt om
dig säge.

Honom Telemachos nu, den förstädige,
svarte, och sade:

O Nestor, Neleides, du Achaiernas ä-
ra,

Visst han hämnades skarpt, och Achaierne skola
åt honom

Bära ett vidsträckt låf, en sång för kommande
slägten.

205 Mätte en likdan kraft mig gudarne hafva förlä-
nat,

Att jag de giljare näpste för jämmerfulla förfån-
get,

Hvilka, af öfvermod, anstämpla mig skändliga
saker!

Men mig gudarne ej en sådan lycka beslu-
tit,

Hvarken mig, eller far min, och nu allt måste
man tåla.

210   Honom svarade sen den Gereniske ridda-
ren Nestor.

Älskade, efter du mig påminnt om detta, och
ordat:

Folket pratar, att giljare många till tal, för din
moders

Skull, anstämpla i salarna ondt, som dig ej be-
hagar.

Säg mig, kufvas du nu frivillig, eller dig fol-
ken

215 Hata i landet så, hörsammande gudens ora-
kel.

Ho kan veta, om dem våldsverket han, kom-
mande, hämnas,

Anten allena han är, eller ock samfälte A-
chaier.

Ty om hon ville älska dig så, klarögda Athe-
ne,

Såsom hon vårdade sig om den ärerika Odyse-
seus,

220 Uti de Troers land, der vi smärtor ledo, A-
chaier; —

Ty ej nånsin jag sett så klarligen gudarne älska,

Såsom klarligen honom beskärnade Pallas Athene; —

Om hon ville nu älska dig så, och vårda af hjertat,

Sannerlig äfven mången af dem bort bröllopet glömde.

225 Honom Telemachos nu, den förståndige, svarte, och sade:

Gamle man, jag tror att ditt tal fullbordas ej nånsin,

Ty för mycket du sagt; mig säprad betager, och icke

Denna förhoppning mig fylls, änskönt så gudarne ville.

Honom talte då till klarögda gudinnan Athene:

230 Hvad för ord dig, Telemachos, flög ur tändernas stängsel!

Lätt en gud, om han vill, från fjerran en dödlig räddar.

Ville jag visst minsann, fast efter många stråpaser,

Lända till eget hus, och hemkomstdagen beskåda,

Hellre än dö vid min härd, på sätt som nu Agamemnon,

235 Genom Aigisthos' list är mördad, och genom sin makas.

Men ej gudarne sjelfve engång den gemensama
döden,

Ens från älskad man, förmå afvärja, enär
den

Långutsträckade döds förderfliga öde en fat-
tar.

Henne Telemachos nu, den förståndige,
svarte, och sade:

240 Mentor, talom ej mer om dethär, fast sorgsne
vi äre;

Ty ej mera för honom är sann hemkomsten,
men redan

De odödlige död anstiftat, och lotten, den
svarta.

Nu om en annan sak jag vill utforska och frå-
ga

Nestor, ty mera än andra han lagar känner och
klokskap.

245 Ty tre gånger han sägs ha männernes släkten
beherrskat,

Derföre ock odödelig han mig synes att på-
se.

O Nestor, Neleiadcs, du säge mig san-
ning:

Hur dog Atreus' son, vidtherrskande kong Aga-
memnon?

Hvar var då Menelaos? och hur anstämplade o-
färd

250 Nu svekråde Aigisthos, som drap långt tappra-
re maunen?

Var i Achaiska Argos han ej, men kanske hos
andra

Människor irrade kring, och denne djerfdes att
mörda?

Honom svarade sen den Gereniske ridda-
ren Nestor:

Nog skall jag detta, min son, sanufärdligen allt
dig förtälja.

255 Visserlig sjelf och gissar du lätt, -hur saken sig
tilldrog.

Om han Aigisthos vid lif än hade i salarna träf-
fat,

Atreus' son, då från Troia han kom, blondlock
Menelaos;

Skulle man ej på den dödades stoft uppkastat en
grafhög,

Utan hundarne honom förtärt och korparne sä-
kert,

260 Liggande långt från Argos på fältet, och ho-
nom ej någon

Af Achainnorna gråtit; så stor illgerning han
uttänkt.

Ty derborta ju vi, utförande många bedrif-
ter,

Dvaldes, och lugn i en värld utaf hästnärande
Argos,

Han Agamemnons gemål enträget smekte med
orden.

265 Länge i Början likväl afslög hon den skamliga
gerning,

Ädla Klytaimnestra; hon egde ett redeligt hjert-
lag.

Var hos henne en sångare ock, som högligen
ombad

Atreus' son, då till Troia han for, att bevaka
gemålen.

Men när gudars beslut nu insnärft henne, att
kufvas,

270 Se, då förde han sångaren bort till ödslig en
holme,

Lemnande der, att varda ett rof och byte för
korpar;

Henne, den viljande, viljande sen hem till sig
han förde.

Många lår han brände på gudarnes heliga al-
tar,

Många smycken af gull förärade, äfvensom väf-
var,

275 Sen storverket han lyktat, som aldrig i själen
han hoppats.

Så vi reste från Troia, och seglade båda till-
samman,

Sonen af Atreus och jag, välsinnade mot hvar-
andra.

Men då vi heliga Sunion nått, Athcuarnes ud-
de,

Phoibos Apollon der styrmannen för Mene-
laos

280 Med de lindriga pflarnas skott påkommande,
dräpte,

- Medan rodet i händern han höll å snabba galejan,
 Phrontis, Onetors son, mer skicklig än människors släkten,
 Väl att styra galejan, enär som stormarne trängde.
- Så qvarhölls han nu der, änskönt påskyndande resan,
- 285 För att jorda sin vän, och derhos begå hans begrafning.
 Men när denne också, påfarande hafvet, det dunkla,
 Uppå de hålkade skepp, klippudden vid brants Maleiai,
 llande nått, förskräcklig dess färd vidtdundraren Zeus då
 Stämplade an, och den hvinande vinds stormande han nedgjöt,
- 290 Samt ofärliga, gräsliga svall, så höga som bergen.
 Der, åtskiljande skeppen, till Kreta han jagade några,
 Der de Kydoner bodde, omkring Iardanos' flöden.
 Fanns så en viss glatt klippa och brant, som skjuter i saltsjön
 Ytterst vid Gortyns fäste uti dimmdunstiga hafvet.
- 295 Sunnan der störtvägen mot vestliga udden, till Phaistos,

Jagar, och liten en håll avvärjer den väldiga vå-
gen.

Någre de kommo nu dit, och knapt undgingo
förderfvet

Männen, men mot klipporna slogos af böljor-
na skeppen

Sönder; men fem likväl af svartframstamiga
skeppen,

300 Vinden och vågen förande bort, händref till
Aigyptos.

Så nu han der, hopsamlade gull och rikelig
lifskost,

Till villfremmande menniskor kom med galejorna
sina.

Nidingsverk mellertid Aigisthos beredde der
hemma,

Dräpande Atreus' son; af honom kuffades fol-
ket.

305 Sju år var han då konung uti månggyllne My-
kene;

Men på det åttonde kom, till hans ofärd; ädle
Orestes

Från Athenai tillbaka, och nu farsmördaren
dräpte,

Den svekråde Aigisthos, som dräpt hans ståtliga
fader.

Visst, när denna han dräpt, han redde Argeier-
na grafmål,

310 För olidliga modren, och för modlöse Ai-
gisthos.

- Kom så på samma dag Menelaos, väldig i här-
skri,
Förande gods ombord, så mycket galejorna
buro.
Ock du, älskade, fjerran ej skild kringirra från
hemmet,
Lemnande godset ditt, och männer i egna pa-
latset,
- 315 Öfvermodige så, att de dig alltsamman ej män-
de,
Delande, fräta, och du ha gjort din resa förgäf-
ves.
Men jag till Menelaos dig nu befäller och bju-
der
Fara; ty denne har nyss hemkommit från sjer-
ran landen,
Från de menniskor, dän ej hoppades nåsin i
sinnet
- 320 Komma tillbaka, cho en gång stormvindarne
kastat
Uppå så vidsträckt haf; dän sjelfvaste fåglarne
icke
Lända på samma år; ty det är båd stort och för-
skräckligt.
Utan begif dig åstad med ditt skepp och kam-
raterna dina;
Om du vill färdas till lands, dig hästar och
vagn i beredskap
- 325 Äro, och sönerne mine, som dig ledsagare blif-
va

Till Lakedaimons borg, der han bor, blondlock
Mcuelaos.

Honom sjelf ombedje du sen, att han sannig
förkunnar;

Osant skall han ej säga, förty han är ~~gansta~~
förständig.

Ordade så, men sol gick ned, och skym-
ningen påkom.

330 Talade ock bland dem klarögda gudinnan Athe-
ne:

Gamle, i sanning med skäl allt detta du
har oss behådat;

Beck, välan, afskären nu tungorna, vinet be-
mängen,

Att vi Poseidaon och de öfriga gudar till ä-
ra

Offergjutande, vandre till sänga; ty tiden är in-
ne.

335 Ty ren solen i dunkel har gått; ej heller det
passar,

Länge att sitta vid gudarnes fest, men vända till
hemmet.

Så nu döttern af Zeus, hvars röst ock samt-
lige lydde.

Men härolderne dem utgjöto på händerna vat-
ten,

Gossar derjemte också vinbälarna rikligen fyll-
de,

340 Delte åt alla, och gingo till hvar med bägrarna
sedan;

Tungorna lade i eld, uppstego och gjöto upp dem.

Men då de offergjutit och druckit så mycket den lyste,

Då gudsköne Telemachos strax och Pallas Athene

Begge två begåfvo sig bort till hålkade skeppet.

345 Nestor likväl kvarhöll dem ännu, tilltalte och sade:

Zeus afvärje det väl, samt öfrige evige gudar,

Att ni skulle från mig hänvandra till snabba galejan,

Liksom ifrån en rocklös man eller aldeles uslig,

Hvilken ej mantlar har eller många fällar i huset,

350 Hvarken att sjelf mjukt sofva uppå, och ej gästerna heller.

Men jag eger hos mig båd mantlar och ståtliga fällar.

Nej, allsicke det sker, att en son till drotten Odysseus

Sofver uppå skeppsdäck, så länge åtminstone Nestor

Lefver, och söner sen väl torde i salarna kvarbli,

355 Att undfägna hvar gäst, och min boning besöker,

Honom talte då till klarögda gudinnan A-
thene:

Väl har detta du sagt, kärlekslige gubbe; att
lyda

Höfves Telemachos äfven, förty det vida är
bättre.

Derföre skall han också åtfölja dig nu, för att
sofva

360 Hemma i salarna dina, men jag till svarta ga-
lejan

Går, för att muntra kamraterna opp, och orda
om allting;

Ty allena bland dem jag berömmar mig vara den
älste.

Men de öfrige män medfölja, de yagre, af
vänskap,

Till sin ålder en hvar storsinntä Telemachos li-
ke.

365 Der jag ärnar mig lägga på hålkade svarta ga-
lejan

Nu; men i morgon bittid jag till storsinntä Kau-
koner

Reser, egande der en fordran, som icke är ny-
lig,

Liten ej heller. Du honom, emedan till dig han
är kommen,

Skicka med vagn och med son, samt gif åt ho-
nom de hästar,

370 Som dig snabbaste äro i lopp och bäste i styr-
ka.

Talade så, och dån sig begaf klarögda A-
thene,

Lika en örn, och häpnad betog de seende al-
la.

Häpnade äfven den gamle, enär han med ögo-
nen såg det,

Tog Telemashos' hand, och talade ordet, och
sade:

375 Älskade, ej jag det tror, att du feg skall
varda och kraftlös,

Om dig, ännu så ung, ledsaga gudarne sjelf-
ve.

Ty det en annan ej var af dem som bo i O-
lympen,

Utan dottren af Zeus, rofgriga Tritoge-
neia,

Som bland Argeierna aktade högt din' modige
fader.

380 Men, o drottning, var mild, och förlåna oss
stätelig ära,

Först mig sjelf, och sönerna sen, och den värda
gemålen!

Dig skall jag offra en qviga, som är bredpannad
och ett års,

Otänd, aldrig ännu förd under oket af nå-
gon.

Henne jag offerar åt dig, sen gull kring hornen
jag gjutit.

385 Talade, bedjande, så, samt hördes af
Pallas Athene.

Tågadé sedan förut den Gereniske riddaren Ne-
stor

Framför söner och för svärsöner, till ståtliga
huset.

Men då till kongens sköna palats ankommit de
hade,

Satte sig samtliga ned i en rad på bänkar och
stolar.

390 Dem, ankomna, i skåln utblandade sedan den
gamle

Drickesljufveligt vin, som nu på det elfte å-
ret

Skafferskan öppnade upp, och sprundet löste från
krukan.

Deraf mængde den gamle pokalen, och högt till
Athene,

Offergjutande, bad, Zeus', aigibärarens, dot-
ter.

395 Men då de gjutit, och druckit, så mycket
som sinnet dem lyste,

Gingo de öfrige hem hvar och en; ty de läng-
tade hvila, —

Lät så bädda hos sig den Gereniske riddaren
Nestor

Åt Telemachos, älskad son till ädle Odys-
seus

Uti en pyntad säng, i skygd af den dånande för-
gård;

400 Åt lansgode Peisistratos ock, krigskämparnes höf-
ding,

Hvilken i salarna än af hans söner allena var
ungsvan.

Sjelf deremot han sof i det iare af höga pa-
latset.

Honom redde den balda gemåln nattläger och
sofbädd.

När sig nu viste den tidiga, rosenfingrade
Eos,

405 Hastade upp från sin bädd den Gereniske rid-
daren Nestor.

Och utgången, han satte sig ned på de slipade
stenar,

Hvilka han hade åt sig, framför de restiga por-
tar,

Hvita, och glänsande hän, som af olja. På des-
sa tillförne

Neleus hade sin plats, uppvägnande gudar i vis-
het.

410 Denne, af döden kufvad, nu ren gått bort till
Aides.

Nu Gereniern Nestor der satt, Achaïernes vård-
man,

Spiran i hand; och omkring församlades sönerne
mangrannt,

Komne utur sofrummen, Echephron, och Stra-
tios, och

Perseus, och Aretos, och gudjemlik Thrasyme-
des.

415 Kom så derefter sjette till dem Peisistratos,
hjelten.

HOMERI ODYSSEA

SVETHICE REDDITA

quam

VENIA AMPLISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHICAE
AD IMPERIALEM ALEXANDREAM IN FENNIA
UNIVERSITATEM

PRAESIDE

AXELIO GABRIELE SJÖSTRÖM

Litteraturae Graecae Professore Publico et Ordinario

P. P.

RESPONDENS

CAROLUS ADOLPHUS BYGDÉN

Amanuensis Consistorii, Stipend. Publicus
Ostrobottniensis

In Auditorio Philos. die 7 Octobr. 1835

h. p. m. c.

TOMI PRIMI

Particula Septima.

HELSINGFORSIAE,

EX OFFICINA TYPOGRAPHICA FRENCKELLIANA.

Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἄλις πάντεσσιν Ὀμηρος.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ.

Der bredevid gudlike Telemachos sitta de bö-
do.

Och den Gereniske riddaren Nestor började ör-
da :

Älskade barn, skyndsåmligen nu fullborden
min önskan,

Att bland gudarna först jag huld må göra Athè-
ne,

20 Som mig kom synbarlig till gudens herrliga fest-
mål.

En till fältet må gå, att dän med det snaraste
qvigan

Kommer, drifven utaf koherden, som korna be-
vakar.

Till storsinnte Telemachos' skepp, det svarta, en
annan

Gänge, att bringa kamraterna hit, blott två må
han lemna;

25 En desslikes också gullgjutarna Laerkes befäl-
le

Komma, på det qvighornen omkring han gullet
må gjuta.

Öfrige stannen J samtliga kvar, och sägen der-
inne

Tärnorna till, i de ståtliga rum, att de reda en
måltid,

Bänkar, och ved jemväl, samt bringa oss klaraste
vatten.

30 Talade så, och de alle nu äflades; kom då
från fältet

- Qvigan, kommo också från snabba och jerna ga-
 lejan
 Den storsinnade 'Telemachos' män; kom smeden
 derjemte,
 Jernverktygen i hand, fulländningens medel för
 konsten,
 Stådet, och hammaren med, och den välarbetade
 eldtång,
 435 Hvifka han till gullsmidet begagnade; kom så A-
 thene,
 Att närvara vid offret; den äldrige riddaren
 Nestor
 Gullet gaf, och derefter han kringgjöt hörnen på
 qvigan,
 Åflande, så att gudinnan skull glädas åt skådade
 smycket.
 Qvigan Stratios ledde vid hörnen, och ädle Eche-
 phron;
 440 Och tvättvatten åt dem, i blomliga fatet, Are-
 tos
 Hämtande, kom ur kammar, och kornmjöl hade
 i andra
 Handen i korg; Thrasymedes bredvid, stridstän-
 dande hjelten,
 Stod med en kvass slagtyxa, beredd, att qvigan
 ihjelslå.
 Persens höll blodkärlet; den äldrige riddaren
 Nestor
 445 Började offret med vatten och mjöl, samt bad till
 Athene

Träget, och kastade så pannhåret, som förstling,
i elden.

Men då de lyktat sin bön, samt offermjö-
let omkringstrött,

Genast Nestors son, stormodig man, Thrasy-
medes,

Stående när, högg till; nacksenorna samtliga af-
skar

450 Yxan, och qvigans kraft upplöste; då skriade al-
la

Båd svärdöttrar, och döttrar, och Nestors vördiga
maka,

Eurydike, den äldsta ibland kong Klymenos' döt-
trar.

Desse, lyftande sedan ifrån bredvägiga jor-
den

Höllo; och qvigian drap Peisistratos, männernes
höfding.

455 Rann så dess svarta blod, och lifvet lemnade
benen,

Men de styckade henne, och strax utskuro de lå-
ren,

Allt i ordentligt skick, samt dessa med fettet be-
täcktå,

Görande trehvarfs det, och derpå köttstycken de
lade;

Brände på spjelkved sedan den gamle, och glö-
dande vinet

460 Pågjöt; svennerna höllo bredvid femuddar i hän-
dren.

- Men när lären nu bränats, och de offerinelfvor-
na smakat,
Skuro de resten i bitar, och kring stekspetten
dem fäste,
Stekte, och höllo i händern en hvar kvassuddiga
spetten.
Och Polykaste, den fagra, som var bland Ne-
leiern Nestors
465 Döttrar yngst, mellertid gudlike Telemachos
tvagde.
Sedan hon tvagit honom, och smort frikostigt med
olja,
Kastade han sig kappan omkring, den sköna, och
tröjan,
Steg så utur badkaret, till skick odödliga jemn-
lik.
Gick, och satte sig ned vid Nestor, männernes
herde.
470 Sedan de stekt det fetaste kött, och dragit från
spetten,
Sittande spisade de; upp stego då ståtliga män-
ner,
Och ifyllde åt dessa i gyllene bägrarna vi-
net.
Men till dryck och till mat när de samtigen mät-
tat sin lystnad,
Strax begynte att orda Gereniske riddaren Ne-
stor:
475 Söner, välan, åt Telemachos nu skönhåri-
ga hästar

Leden för vagnen, och spännen uti, att han lyk-
tar sin resa!

Så han sade, och de hörsammade honom,
och lydde,

Och skyndsamligen spännde för vagnen de ilande
hästar.

Hushållsqvinnan deri nu brödet, soffet och vi-
net

480 Packade in, som plä zeusfostrade kongar förtä-
ra.

Steg så Telemachos upp i den öfverpräktiga
vagnsstoln,

Nestors son bredevid, Peisistratos, männernes
höfding,

Äfven i vagnsstoln steg, och fattade tömmen med
händren,

Och på hästarna stog; och ej ovillige flö-
go

485 Desse, och lemnade Pyliers stad, den högs, bak-
om sig.

De heldagligen skakte sitt ok, det bärande två-
sids.

Ned gick solen, och vägarna ren omdunklades
alla.

Och då till Pherai lände de an; der bodde Difo-
kles,

Son till Orsilochos, hvilken var sjelf en son till
Alpheios.

490 Natten sofvo de der; gästskänker för dem han
ställde.

När sig nu viste den tidiga, rosenfingrade
Eos,
Spände de hästarne för, och stego i pyntade
vagnen,
Genom porten de körde, och genom den dånande
förgård.
Han på hästarna slog, och de ej ovillige flö-
go.
495 Kommo till hvetebärande fältet, och derstädes
sedan
Lyktade färden; så fort dem förde de ilande
hästar.
Ned gick solen, och vägarne ren omdunklades
alla.

ODYSSEA.

FJERDE SINGEN.

Innehåll.

TELEMACHOS och **PEISISTRATOS** mottagas gästfritt af **MENELAOS**, hvilken som bäst firar sin sons och sin dotters bröllop, v. 1—67. — Då **MENELAOS** råkat föra talet på **ODYSSEUS**, tränga sig tårar fram ur **TELEMACHOS**' ögon. Emedan han har svårt att dem dölja, misstänker **MENELAOS** strax, hvem han är, och **HELENA**, som tillkommer, påstår fremlingen vara fullkomligen lik **ODYSSEUS**, v. 68—154. — **PEISISTRATOS** säger, att hon alldeles icke misstager sig, och vid **ODYSSEUS**' minne och saknad utbrista alla i gråt, v. 155—186. — **PEISISTRATOS** beder, att lyfta gråten, på hvilken **HELENA**, genom i bägrarna inkastade trollmedel, gör fullkomligt slut, och berättar derjemte, att hon igenkännt **ODYSSEUS** en gång vid tillfälle, då han, såsom spejare, vågat sig in i *Troia*, v. 187—264. — **MENELAOS** omtalar händelsen vid trähästen, v. 265—289. — Derefter förfoga sig alla till sofrummen, v. 290—305, — och följande dagen, ombedd af **TELEMACHOS**, att få höra allt hvad **MENELAOS** visste om hans fader, förtäljer denne, hvad **PROTEUS** i *Egypten* bebådat om *Hel- lenernes* hemkomst, och om **ODYSSEUS** på *KALYPSOS* ö, v. 306—586, beder derjemte **TELEMACHOS**, att dröja kvar några dagar, och erbjuder, på hans vägran, en gästskänk, v. 587—624. — Emellertid stämpla friarene försåt mot den hemvändande **TELEMACHOS**, v. 625—674. — Deras plan upptäcker **MEDON** för **PENELOPE**, som högeligen förskräckt beder **ATHENE** om hjälp, och tröstas i en nattlig syn, v. 675—841. — Emellertid lägga sig friarene i försåt, v. 842—847.

O D Y S S E I A.

FJERDE SÅNGEN.

Till Lakedaimon desse, det däldiga lände, och
djupa,

Och inkörde nu hos Menelaos, den ärebekrön-
te.

Honem de funno ett bröllopsgelag med vänner-
na många

Firande hemma hos sig, åt sonen och ståtliga
dottren.

5 Henne han sände åt sonen utaf härskingrarn
Achilleus;

(Ty i Troia han ren tillförene lofvat och sam-
tyckt

Gifva, och gudarne nu fullbordade deras för-
mälning;

Henne så sände han nu med hästar och vagnar,
att fara

Till Myrmidonernes prisade stad, der denne var
konung.)

10 Men åt sin son från Sparta Alektors dotter han
förde,

Hvilken åt honom var född kärlekselig, bård Me-
gapenthes,

Af slafvinnan; åt Helena mer ej gudarne lifs-
frukt

Gåfvo, sedan hon födt tillförue den tjusande
dottren

Hermione, med tycke utaf Aphrodite, den gyll-
ne.

15   Så nu spiste i det högtakiga, stora pa-
latset

Grannar, och vänner hos Menelaos, den ärebe-
krönte,

Fägnande sig; der qvädde för dem gudomlige
sångarn,

Spelande cittra; och två luftspringare äfven i
laget,

Stämmande an en sång, omkring sig svängde i
midten,

20   Men i palatsets portar de sjelfve, och
hästarne båda,

Hjelten Telemachos nu, samt Nestors lysande
ättling,

Stodo, och först framträdande såg dem kong E-
teoneus,

Hurtig tjenare hos Menelaos, den ärebekrön-
te;

Sprang att berätta i rummen derom för männer-
nas herde,

25   Och sig ställande nära, han talade vingade or-
den:

- Fremlingar nu der stå, zeusfostrade drott,
 Menelaos,
 Männer två, som likna till börd den store
 Kronion;
 Säg då, skole vi dem urspanna de ilande hä-
 star,
 Eller färda dem af till en ann, som gerna dem
 mottar.
- 30 Honom svarade, högligen vred, blondlock
 Menelaos:
 Ej enfaldig du var, Boetos' son, Eteo-
 neus,
 Förr, men åtminstone nu, som ett barn, enfal-
 digt du jollrar.
 Sannerlig ha vi sjelfve förtärt gästskänkerna mån-
 ga
 Bland villfremmande män, hit kommande; måtte
 ändock Zeus
- 35 Framdeles göra på jemren ett slut! de fremlin-
 gars hästar
 Urspann, bringa dem sjelfva också hit in för att
 spisa.
 Sade; och denne ur saln uthastade, bjöd
 ock de andra
 Hurtiga tjenarne strax att följa tillika med ho-
 nom.
 Hästarna de urspannde, som svettades oket in-
 under,
- 40 Men derefter de bundo dem fast vid hästliga
 krubbor,

- Kastade för dem spelt, som de mångde med gu-
 laste kornet,
 Samt mot insidsväggen, den strålande, lutade
 vagnen;
 Förde sä in dem sjelfva i herrliga huset; för-
 vänte
 Sågo de om sig uti zeusfostrade konungens bo-
 ning.
 45 Förty likasom solens glans det var; eller må-
 nens
 I hägtakigt palats hos ärebekrönt Mene-
 laos.
 Men då de skådande kring med ögonen, nog sig
 förlustat,
 Stego de in, att bada, uti välglattade ka-
 ren.
 När nu alltså dem tärnornas tvättat, och smort
 med essensen,
 50 Kastat omkring en hvar en yllene mantel och
 lifrock,
 De sig satte på stolar invid Menelaos, Atrei-
 den.
 Men tvättvatten i skåln ihälde en tärna, och
 frambar
 I den sköna och gyllne, uppå tvättfatet af silf-
 ver,
 Vattnet, och dukade derbredevid det fejade bor-
 det.
 55 Ärbara skafferskan hämtade bröd, och satte för
 dessa,

Samt mång rätter dertill, af allt hvad huset för-
måde.

Föreskärarn på fat upplade, och hämtade allt
slags

Kött, och ställde åt dem bredevid de gyllene
bägrar.

Helsande båda, talte dem till blondlock Mene-
laos:

60 Smaken på maten, och plägen er väl, J
båda; men sedan,

När ni er måltid gjort, vi skola er fråga, bland
männer

Hvilka J ären; ty icke försvann er föräldrarnes
stämma,

Utan J ättlingar ären utaf zeusfostrade kon-
gar,

Skepterbärande män; de fege ej sådana af-
lat.

65 Talade så; och lade för dem af oxen, den
feta,

Ryggstek, fattad med händren, som honom till
ära de framlaggt.

Desse nu händerna räckte till redda och färdiga
rätter.

Men till dryck och till mat, när de samtliga
mättat sin lystnad,

Ställde Telemachos talet på stund till sonen af
Nestor,

70 Hållande hufvudet när', att de andre ej skulle
det höra:

Märk nu, o Nestors son, kärlekslige du för
 mitt hjerta,
 Kopparns bliftrande glans öfverallt i de dånande
 rummen,
 Gulletts jemväl, berusténens, och elffenbenets och
 silfrets!
 Zeus', den Olympiskas, berg, måhända är innan-
 till sådan.

75 Hur osägeligt allt! mig skådande häpnaden fäng-
 slar.

Honom, talande så, förnam blondlock Me-
 nelaos,
 Och tilltalade dem, och sade bevingade ör-
 den:

Älskade söner, med Zeus bland dödliga täfla
 ej någon;
 Ty odödlige ju hans bönigar äro, och skat-
 ter;
 80 Men bland dödliga någon med mig, eller icke,
 må täfla
 i besittningars mängd; visst är, den mycket jag
 lidit,
 Mycket Irrat, jag förde dem hem på åttonde å-
 ret.
 Kypros, Phoinike, de Aigyptier, under min irr-
 färd,
 Säg jag, Sidonier ock, och Erember, och Aithi-
 opeer,
 85 Libyen äfven, der lammerna strax behörnade fö-
 das.

Ty tre gånger hvarst endaste år der tackorna
lamma.

Der ej egaren sjelf, ej heller hans herde är
nånsin

Stadd i behof af ost och af kött, eller ljufliga
mjölken,

Utän de städs, år ut, år in, der låta sig mjöl-
ka.

90 Medan jag härvid nu, hopsamlande mycken be-
sittning,

Irrade kring, mellertid mig brodern en annan
ihjelslog

Lönligt och oförtänt, i beråd med förderfliga
makan.

Derför i sanning ej glad jag dessa besittningar
eger.

Äfven af fädren J bordt det höra, ehvad de er
månde

95 Heta; ty särdeles mycket jag led, och huset för-
stördes,

Ganska beqvämt att bebo, inrymmande mycket och
dyrbart.

Ilade med tredjedelen deraf jag fått i palat-
set

Bo, och vore vid lif de män, som i rymliga
Troia

Stupade då, långt borta ifrån hästnärande Ar-
gos!

100 Deck jag samtliga dessa i sanning beklagar och
gråter, .

Sittande mången gång här hemma i salarna våra,
 ra,

Fägnande stundom med sorg mitt sinne, och
 stundom jag åter

Hvilar; ty snarlig mättnaden är af förstelande
 sorgen.

Bland dem alla jag ingen ändock så gråter, fast
 ängslad,

105 Såsom en enda; han mig förbittrar sömnen och
 maten,

När jag det minns: af Achaierna har ej någon
 så äflats,

Såsom Odysseus stred och äflades; detta nu ho-
 nom

Sjelf till qual skull' lända, och mig till evärdelig
 smärta,

För hans skull, att så länge han dröjer; allsicke
 vi vete,

110 Om han är död eller lefvande. Nu begråter väl
 honom

Både förståndiga Penelope, och gamle Laer-
 tes,

Jemte Telemachos, hvilken ett barn han lemna-
 de hemma.

Talte; och längtan att sörja sin far upp-
 väckte hos honom.

Tårar ur ögat på marken han gjöt, då om fadren
 han hörde,

115 Och han för anletet höll den purpurne manteln
 lyftad,

HOMERI ODYSSEA

SVETHICE REDDITA

quam

VENIA AMPLISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHICAE
AD IMPERIALEM ALEXANDREAM IN FENNIA
UNIVERSITATEM

PRAESIDE

AXELIO GABRIELE SJÖSTRÖM

Litteraturae Graecae Professore Publico et Ordinario

P. P.

RESPONDENS

JOHANNES CHRISTIANUS PAQUALIN

Borealis

In Auditorio Philos. die 17 Octobr. 1835

h. a. m. c.

TOMI PRIMI

Particula Octava

HELSINGFORSIAE

EX OFFICINA TYPOGRAPHICA FRENCKELLIANA.

Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἄλλις πάντεσσιν Ὀμηρος.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ.

Med två händer; och det snart varnade nu Me-
nelaos,

Och besinnade sedan uti sin själ och sitt hjer-
ta,

Anten han honom skull' tillstädja att minnas sin
fader,

Eller förut åtsörja, och tala om ett och om
annat.

120 Medan detta han välfde uti sin själ och
sitt hjerta,

Ut nu Helena från högtakiga, doftiga kam-
marn

Kom; gullsländade Artemis lik hon var till att
påse.

Genast en konstgjord stol framställde åt henne A-
draste,

Och Alkippe af lenasta ull medförde en mat-
ta;

125 Phyllo en silfverkorg medförde, som gifvit åt
henne

Konung Polybos' maka, Alkandre, som bodde i
Thebai,

Det Aigypiska, der mång skatter i rummen för-
varas.

Åt Menelaos sjelf han gaf två silfverne bad-
kar,

Tio talenter i gull, och två trefötter derjem-
te.

130 Utomdess hans gemål gaf Helena skönaste skän-
ker,

- Gyllene sländan hon gaf, och derhos långgrunda-
de korgen,
Silfverne; ytterst med gull utsivade voro dess
kanter.
- Tärnan Phylo den nu medförande, satte för hen-
ne,
Fyllt med finaste garn till bräddarna, ofvanpå
denna
- 135 Sländan låg, försedd med dunkelfärgade ul-
len.
- Hon sig satte på stola, och en pall var inunder
dess fötter.
- Strax hon sporde med orden gemåln om ett och
om annat:
- Vete vi väl, zeusfostrade drött, Menekos,
om dessa,
Hvilke bland män de berömma sig ha ankommit
till vårt hus?
- 140 Ljnger jag nu, eller talar jag sannt? men mig
hjertat befaller.
- Ty jag tror mig ej nånsin ha sett ån någon så
lika,
- Hvarken man eller qvinna (mig skådande häpnad
betager),
- Såsom denne är lik stormodige konung Odys-
seus'
- Son, Telemachos, hvilken, ett spädt barn, lem-
nade hemma
- 145 Denne man, då för mig, föraktliga qvinna, A-
chaier,

J anländen till Troia, att väcka det vågarna kriget.

Svarande, henne talade till blondlock Menelaos:

Maka, äfvenså jag nu tänker, såsom du likar;

Ty hans fötter de voro ju sådana, sådana händern,

150 Ögonens blickar, och hufvudet med, och håret derofvan.

Och då jag nu derjemte, erinrande mig om Odysseus

Talte, hur många bekymmer, för min skull äflande, denne

Utstod, gjöt han ur ägonens lock den brännande tåren,

Och för anletet höll den purpurne mantelen lyftad.

155 Honom igen genmälte Peisistratos, sonen af Nestor:

O, zeusfostrade kong, Menelaos, kämparnes höfding,

Dennes son i sanning är han, som sjelf du förmäler;

Men grannlaga han är, och tungt det lägger på hjertat,

Att, hit nyligen länd, framlägga ett sladderande mångprat,

160 Dig inför, af hværs röst, som af guds, vi alle förtjusas.

- Men mig skickade hit den Gereniske riddaren
Nestor,
Att hans följeslagare bli; ty han ville dig skå-
da,
Att du skulle med råd eller dåd gå honom till-
handa.
Ty mångfaldiga qual har en son, hvars fader är
borta,
165 Hemma i huset, enär ej andre beskyddare fin-
nas:
Så Telemachos nu; ty borta är denne, och in-
gen
Finns bland folket; som skull' afvärja från ho-
nom förderfvet.
Svarande, honom talade till blondlock Me-
nelaos:
Gudar, en särdeles kär mans son i sanning till
mitt hus
170 Kommit, hvilken för mig mångfaldiga strider har
utstått.
Ock jag trodde mig få undfägna, för alla Ar-
geier,
Honom, i fall hemkomsten åt oss på de snabba
galejor
Utöfver sjön förunnte Olympiske dunderarn Kro-
nion.
Äfven i Argos en stad jag byggt, och boningar
inredt,
175 Bringande honom från Ithaka hit med skatter,
och son sin,

Samt det samtliga folk, som en af de städer jag
utrymmt,

Hvilka bo häromkring, och sjelf jag som konung
beherrskar.

Ofta vi då hvarandra besökt; ej hade oss nå-
got

Åtskilt, fagnande vänligt hvarann, och förlustan-
de städse,

180 Förrän då dödens moln, det svarta, beskuggade
båda.

Men så var det beskärmt: gud sjelf afundades
detta,

Hvilken honom, den arma, betog hemkomsten al-
lena.

Talade så; och hos alla han väckte till sor-
gen begäret.

Gret nu Helena, hon den Argeiska, född af
Kronion,

185 Gret så Telemachos ock, samt Atreus' son, Me-
nelaos;

Äfven ej Nestors son otårade ögonen ha-
de,

Ty han i hjertat sitt vankfri Antilochos min-
des,

Honom, som herrlig son till strålände Eos ihjel-
slog,

Honom han mindes, och talade så bevingade
orden:

190 Atreus' son, att mer än dödlige du är
förståndig,

Åldrige Nestor mig sade, enär vi tänkte uppå
dig,

Hemma i salarna hans, och vexlade ord med
hvarandra.

Hör mig fördenskäll, om du det kan! Ty icke
jag finner

Nöje, vid aftongelag att gråta; i morgon ju äf-
ven

195 Tidiga Eos vi få; likväl misstycker jag icke,
ke,

Att man gråter den menska, som dött, och lyktat
sin bane.

Detta ju ock är endaste skänk åt eländiga men-
skor,

Att man klipper sitt hår, och torrkar från kinder-
na tåren.

Äfven för mig en broder har dött, allsicke den
sämste

200 Bland Argeiernes män; du torde det veta; jag
icke

Mött, eller sett; det sägs, att Antilochos mera än
andra

Värit, mera i löpande snabb, och väldig en käm-
pe.

Svarande, honom talade till blondlockt Me-
nelaos:

Älskade, sådant du sagt, som det höfs förstån-
dige mannen

205 Säg och gör, och den som äldre till åren va-
re;

(Son af en sådan far, du fördenskull ordar för-
ständig.

Sonen är väl lättkänd till en man, åt hvilken
Kronion

Lycka beslöt, då han äktade sig, då till verlden
han föddes.

Så hän åt Nestor nu har alla dess dagar förun-
nat,

210 Att i egna salarna sjelf storståtligen ål-
dras,

Men att i lanskonst främst, och i vishet söner-
ne äro.)

Låtom oss derföre lykta den gråt, som nyligen
uppstått,

Och qvällsvarden igen påtäcka; man gjute på
händren

Vatten; i morgon bittida, och för Telemachos
finnas

215 Ord, och för mig, att säga hvarann vår gemensam-
ma mening.

Sade; och Asphalion trättvatten på händer-
na hällde,

Hurtig tjenare hos Metelaos, den ärebekrön-
te.

Desse nu händerna räckte till redda och färdiga
rätter.

Men helt annat betänkte då Helena, född af
Kronion;

220 Strax en krydda hon kastade in i vinet, de
drucko,

- Bot mot vrede och sorg, utplånande samtliga
 qvalen.
 Ho som smakar deraf, sen hon är mängd i po-
 kalen,
 Ej den dagen gjuter en tår för kinderna ne-
 der,
 Ej, om för honom dött hans egen mor eller fa-
 der,
 225 Ej, om hans bror, eller älskade son de inför
 hans anlet
 Dräpte med svärdet, och han med ögonen skul-
 le det skåda.
 Sådana krydder dottren af Zeus, illfundiga,
 hade,
 Starka, dem Thons gemål, Polydamna, Egyptiskan,
 gifvit
 Hennes; ty rikligen alstrar ju der fruktgifvande
 jorden
 230 Krydder, somliga goda till blandning, och som-
 liga slema.
 Läkare är der enhvar, mer skicklig än öfriga
 alla
 Menskor, förty de leda ifrån Paieon sin här-
 komst.
 Men då nu kryddan hon bragt, och befallt vin häl-
 la i kärlen,
 Åter med orden hon började på, och talte, och
 sade:
 235 Atreides, zeusfestrade drott, Menelaos, och
 desse

- Söner till modige män, (så ömsom åt en och åt
annan
Zeus ger ondt, eller ock ger godt; ty allt ju han
gitter.)
Nu välplägen er här och, medan i salen J sit-
ten,
Fignen er åt mitt tal; uppbyggeligt vill jag be-
rätta.
- 240 Allt jag visserlig ej skall nämna, och icke för-
mäla,
Alla de bragders tal, tålsinnte Odysseus har ut-
fört;
Men hur den väldige mannen bedref och vågade
detta
Uti de Troers land, der J skador leden, A-
chaier.
Sen han tuktat sig sjelf med skändliga slag af
ett gissel,
- 245 Liksom en slaf, han kring axlarna drog de
lumpnaste trasor,
Och i fiendtlige mäns bredgatade fäste sig in-
smög.
Döljande egen gestalt, antog han en tiggares
skepnad,
Han, som ändock vid Achaiernes skepp allsicke
var sådan.
Liknande denne, i Troernes stad insmög han;
och ingen
- 250 Anade det. Fast sådan han var, jag kände al-
lena

Honom igen, och besporde; med list min fråga
han undvek.

Men när honom jag tvättat och smört med es-
sens af oliven,

Samt klädt kläderna på, och med kraftiga eden
bedyrat,

Att ej Odysseus förr jag skulle hos Troerna
röja,

255 Innan till tälten sin kos och de snabba galejor
han hunnit:

Då förtäljde han mig ock alla Achaiernes pla-
ner.

Sen med det spetsiga svärd han dräpt bland
Troerna mången,

Han till Argeiernä kom, och många tidender
medtog.

Andra Troinnorna då högt klagade alla, men
mitt bröst

260 Gladdes; ty hjertat hos mig var redan benäget
att vända

Hem tillbaka; jag gret den olycksstund Aphro-
dite

Gaf, då hon bragte mig dit från älskade fäder-
nejorden,

Lemnande dottren min, soffkammaren med, och
gemåln med,

Hvilken ej brast det minsta i vett, ej heller i
fägring.

265 Svarande, talade henne då till blondlock
Menelaos:

Visserlig allt hvad du sagt, o qvinna, är san-
ningen enligt.

Redan sinne och råd jag lärt mig känna hos
många

Hjeltmän, jag äfven besökt åtskilliga län-
der;

Dock ej nånsin ännu jag maken med ögonen skå-
dat,

270 Sådan Odysseus var, tålsinnige mannen, i tank-
sätt.

Så den väldige ock utförde, och vågade det-
ta,

Medan i bonad häst vi sutto, Argeiernes al-
le

Tappraste män, medbringande död åt de Troer
och ofärd.

Sedan lände du dit; dig mante förmodligen nå-
gon

275 Gudmakt, hvilken önskade ge åt Troerna ä-
ra,

Och gudlike Deiphobos dig medföljde på vä-
gen.

Vandfande kring tre gånger, du fingrade hålkade
hästen,

Och upphämnade vid namn de Danaers yppersta
drottar,

Härmande rösten utaf Argeiernes samtliga ma-
kar.

280 Men Tydeides; och jag, och derhos den ädle O-
dysseus,

Sittande midt bland de andra, vi hörde huru du
ropte.

Nu vi båda, med hastadt beslut, ren hade i sin-
net,

Anten att stiga utur, eller ock genmäla derin-
nan;

Men oss Odysseus höll, och förhindrade, fastän
vi ville.

285 Voro Achaernes söner nu alle de öfrige ty-
ste,

Utom Antiklos allena, som dig med orden besva-
ra

Ville, men munnen hans fasttryckte Odysseus med
starka

Händerna, utan att släppa, och räddade alla A-
chaier;

Höll så länge, tills dig aflägsnade Pallas Athe-
ne.

290 Honom Telemachos nu, den förståndige,
svarte och sade:

O, zeusfostrade kong, Menelaos, kämparnes höf-
ding,

Ve! och detta ej alls afvärjde det bittra förderf-
vet,

Ej, om han ock ett hjerta af jern inom sig be-
sutit.

Men nu, välan, oss redon en bädd, att alle på
stunden

295 Vi må vandra till sängs, och fägnas af ljuffiga
sönnen!

- Talte; och Helena bjöd, den Argeiska,
slafvinnorna genast
Reda i pelaregången en bädd, och ståtliga pur-
pur
Täcken kasta derpå, utbreda tapeter på des-
sa,
Äfvensom yllene mantlar, att ofvanifrån sig be-
täcka.
- 300 Dessa gingo ur saln, och höllo i händerna fack-
lan,
Redde så bäddar; och ut härolden de fremman-
de följde.
Desse lade sig der att hvila i förstun af hu-
set,
Både Telemachos, hjelten, och Nestors lysande
ättling.
Men Atreides han sof i det inre af höga palat-
set,
- 305 Helena låg bredevid, långmantlad, den bästa af
qvinnor.
När sig nu viste den tidiga, rosenfingrade
Eos,
Hastade upp från sin bädd Menelaos, väldig i
härscri,
Sedan han klädt sig; och hängde det eggiga
svärdet på axeln,
Bandt ock sköna sandaler inunder de fylliga föt-
tren,
- 310 Och ur sitt sofrum gick, jsmlik med en gud till
att påse,

Tog vid Telemachos plats, och talade ordet, och sade:

Hvad är för värf, som förde dig hit, o
Telemachos, hjelte,
Till Lakedaimon, det helga, på hafvets rymliga
ryggar?

Statens, säg, eller ditt? mig det sanufärdigt be-
rätta!

315 Hopom Telemachos nu, den förständigē,
svarte och sade:

O, zeusfostrade kong, Menelaos, kämparnes höf-
ding,

Hit jag är kommen, ifall om min far du tiden-
der säger.

Huset mig fräts, och i grund de feta besittning-
gar ödas,

Och af fiendtlige män uppfylls min hönig; och
städse

320 Slaktar mig får, och jemväl fotsläpande, hornade
korna,

Giljareskaran med skändeligt trots, som mor min
belägrar.

Derföre nu dig knäna jag nalkas, om nånsin du
ville,

Anten med egna ögon du sett hans bedröfliga
ofärd,

Säga åt mig, eller om du derom försport af en
annan,

325 Vankande; ty så beklagelig son framfödde hans
moder.

Hvarken af aktning för mig må du mildra ditt
ord, eller ömkan,

Utän berätta mig allt, på hvad sätt det mötte
din åsyn.

Gör det, jag ber, om nånsin min far, den kække
Odysseus,

Antingen ord eller verk fullbordade, hvilket han
lofte,

330 Uti de Troers land, der J skador leden, Achai-
er:

Mig nu detta förtälj, och säg mig idelig san-
ning!

Honom svarade, högligen vred blondlock Me-
nelaos:

Gudar, sannerlig desse uti stormodige man-
nens

Hvilbädd önskade hvila, ehur fegbjertade sjelf-
ve.

335 Liksom då hinden uti det modiga lejonets skogs-
lund,

Sedan hon insöft der nyfödda och diende val-
par,

Letar dungarna genom och gräsiga klyftorna al-
la

Bete, och lejonet sjelft mellertid sin kula beträ-
der,

Och tillsänder båd yngel och mor en snöpelig
ända:

340 Så skall Odysseus dem tillsända en snöpelig än-
da.

Ja, må vid Zeus, vår far, och Athenaie, och Apollon,

Sådan ännu, som fordom uppå välfrefliga Lesbos,

Der han i split stod upp att brottas med Philomeleides,

Och slog modigt omkull, och alle Achaierne gladdes:

345 Mätte nu slik uppträda bland friareskaran Odysseus,

Alle då visst snardöde och olycksfriare vore.

Det som du mig omspörjer och ber, visst icke jag ärnar

Såga med arga funder och list, ej heller bedraga,

Utan hvad mig förtäljt sannfärdige gubben i hafvet,

350 Icke af det ett endaste ord jag gömmer och döljer.

Mig, som längtade hem, än gudarne kvar i Aigyptos

Höllo, emedan åt dem jag ej bragt tacknämliga offer:

Vilja ju gudarne städs, att man deras befallningar minnes.

Vidare finnes en holme uti mångsqualpiga hafvet,

255 Framför Aigyptos' ström, och honom de Pharos benämna,

HOMERI ODYSSEA

SVETHICE REDDITA

quam

VENIA AMPLISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHICAE
AD IMPERIALEM ALEXANDREAM IN FENNIA
UNIVERSITATEM

PRAESIDE

AXELIO GABRIELE SJÖSTRÖM

Literaturae Graecae Professore Publico et Ordinario

P. P.

RESPONDENS

GEORGIUS WALLGREN

Stipendiar. Publ. Sav. Carel.

In Auditorio Philos. die 17 Octobr. 1835

h. p. m. c.

TOMI PRIMI

Particula Nona

HELSINGFORSIAE

EX OFFICINA TYPOGRAPHICA FRENCKELLIANA.

Τίς δὲ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἄλις πάντεσσιν Ὀμηροῦς.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ.

Så långt skild derifrån, som hålkadé skeppet på
dagen

Lägger till rygga, då hvinande vind påblåser från
aktern;

Der finns ock väl lempelig hamn, dän de jemna
galejor

Styra åt öppen sjö, sen friskt dricksvatten de
hämtat.

360 Tjugu dagar mig gudarne der qvarhöllo, och al-
drig

Bläste på sjön vindfläktarne opp, som städse åt
skeppen

Vägledsagare äro på hafvets ryggar, de bre-
da.

Hade så all vägkosten förtärts, och männernes
krafter,

Skulle ej någon af gudarna mig, medlidande, räd-
dat,

365 Dottren till gubben i sjön, den väldige konungen
Proteus,

Eidothea, ty hos henne jag mest nu hjertat be-
vekte;

Hon mig mötte, som ensam och skild från kam-
raterna, kringsmög.

Ty städs vankande holmen omkring, de plägade
fiska

Med metkrokar, då hungren för dem anfäktade
magen.

370 Hon stod nära till mig, samt talade ordet, och
sade:

Barnslig, o fremling, du är, eller korttänkt
 särdeles mycket,
 Eller med flit försumlig, och gläds att tåras af
 smärtan,
 Ty ren länge på holmen du här qvarstannar, och
 ingen
 Utväg finna förmår, och kamraternes hjerta för-
 tvinar.

375 Så hon talte; men jag genmälte, och sva-
 rade henne:

Jag skall säga dig rent, ho du bland gudinnor
 må vara,
 Att jag ej stannar med flit här qvar; kanhända
 jag brutit
 Mot odödliga, hvilka bebo den rymliga him-
 len.

Men du, välan, mig säg, — ty gudarne veta ju
 allting, —

380 Ho mig ibland odödliga binder och hindrar på
 resan;

Säg mig också, på det fiskiga haf hur jag län-
 der till hemmet!

Så jag talte; då svarade strax gudinnors gu-
 dinna:

Sannerlig, fremling, åt dig noggrannligen skall
 jag berätta.

Hit inträffar ur sjön odödlig en gubbe, Aigy-
 ptiern

385 Proteus, som sannfärdelig är, samt djupen i haf-
 vet

Alla samtliga vet, och är underdånig Posei-
don.

Honom säga de vara min far, och hafva mig af-
lat.

Honom i fall om du kunde försåtligen fånga i
snaran,

Han förtäljde dig vägen minsann, och resans be-
gränsning,

300 Samt hur på fiskiga sjön du lände tillbaka till
hemmet.

Ja, han förtäljde dig ock, zeusfostrade, om du
det ville,

Allt hvad i salarna godt eller ondt tilldragit sig
hafver,

Medan borta du var på den långa, besvärliga
färden.

Så hon talte; men jag gehmälte, och sva-
rade henne:

305 Sjelf berättas mig nu den åldrige gndomens till-
håll,

Att han ej anande mig, eller vetande, smyger sig
undan;

Ty svår är ju en gud, att kufvas af dödlige
mannen.

Så jag talte; då svarade strax gudinnors
gudinna:

Sannerlig, fremling, åt dig noggrannligen skall
jag berätta.

400 När som solen till himmelens midt uppstiga har
hunnit,

- Då beger sig åstad sannfärdige gubben ur hafvet,
 Under Zephyros' fläkt, omtäckt af dunklande dyning,
 Och, utgången, han hvilat sig sen i hålkade grottan.
 Och sjöhundarne kring, Halosydnas, den dejligas, söner
- 405 Mangrannt sofva, ur grumlade sjön sen upp de ha dykat,
 Flåsande vidrig en ånga utur mångdjupiga hafvet.
 Dit ledsagande dig, såsnart som morgonen raudas,
 Jag inbäddar så varligt, men välj bland dina kamrater
 Trenne, som äro de bäste uppå vältoftade skeppen.
- 410 Samtliga gubbens funder jag vill dig äfven förtälja.
 Nu sjöhundarna först han samtliga räknar, och mönstrar;
 Men då dem alla han har uppå fem fingrar, och skådat,
 Läger i midten han sig, liksom fårherden bland fåren.
 Och såsnart som J bara förmärkt, att gubben har somnat,
- 415 Läggen er grannliga vinn derefter om styrka och hjeltmod,

Honom att der qvarhålla, fast fiken och bråd till att
rymma.

Allting skall han fresta att bli, som finnes på
jorden,

Krälande kräk, och vatten, och eld med flamman-
de låga;

Hållen uti enträget, och klämman mera och me-
ra!

420 Men såsnart som han sjelf omsider dig spörjer med
orden,

Vorden sådan han var, då-J sågen honom sig
lägga,

Då må du ock upphöra med våld, och lossa den
gamle

Hjelten, och spörja, af gudarna hvem dig svåra
förföljer,

Samt om din återkomst, hur på fiskiga hafvet du
länder.

425 Så hon talte, och dykade ned i det sval-
laude hafvet.

Men till galejorna jag, der de stodo på sandiga
stranden,

Gick, och vid vandringen hjertat i mig mångfal-
digt sig rörde.

Men såsnart som jag nu ankommit till sjön och
galejan,

Redde vi qvällsvard till, och gudomliga natten
oss påkom,

430 Och vi lade oss sedan vid hafvets bränning att
hvila.

När sig nu viste den tidiga, rosenfingrade
Eos,

Då jag äfven till stranden utaf bredvägiga haf-
vet

Gick, sen jag gudarna bedt enträget, och trenne
kamrater

Tog, på hvilka jag litade mest i hvarje förrätt-
ning.

435 Hon mellertid neddykat i hafvets rymliga skö-
te,

Och medbringat ur sjön skälakinnena, fyra till
antal,

Alla ännu nyflådda; och stämplade svek mot sin
fader.

Lägerställen gräde hon upp på stranden af haf-
vet,

Och satt bidande der; vi nalkades henne helt
nära,

440 Och hon oss lade i rad, och täckte en hvar med
ett skälskinn.

Der bakhållet oss var förskräckligt; oss pinade
svåra

En olidelig stank från de sjöuppammade skäl-
lar;

Ty ho skulle bredvid sjöhunden väl vilja sig läg-
ga?

Dock hon frälste oss sjelf, och en ståtellig lind-
ring oss påfann:

445 Hämtande, under näsan på hvar hon ambrosia
lade,

Doftande särdeles ljuft, och förstörde så stanken
af skälen.

Hela morgonstunden vi der tålmodigt förbid-
de,

Och sjöhundarne kommo ur sjön talrika, och se-
dan

Lade sig alle i rad vid hafvets bränning att hvi-
la.

450 Middagstiden ur sjön kom gubben, och fann
nu de feta

Skälarna, gick sen fram till en hvar, och räknade
alla,

Först han räknade oss bland skälarna, utan att
ana

Alls i själen försåt; derefter sjelf han sig la-
de.

Strax högt skriande sprungo vi fram, och hän-
derna rundtom

455 Slogo, och gubben glömde ej bort de listiga fun-
der;

Utan nu till en början han vardt tjockskäggigt
ett lejon,

Sedan en drake, och panther, och sedan ett grä-
seligt vildsvin;

Vardt höglöfvadt ett träd; vardt ock klarrinn-
de vatten;

Men vi med oskrämdt sinne ändock fasthöllo den
gamla.

460 När nu han ledsen vardt, erfaren i listiga fun-
der,

Då han spörjande talte mig till i följande ord-
lag:

Ho har, o Atreus' son, bland gudar dig
gifvit det rådet,

Att, i försåt, ovillig mig ta? hvad görs dig be-
hof af?

Så han talte; men jag genmälte, och svara-
de honom:

465 Gamle, du vet; hvad gör du mig så försåte-
lig fråga?

Hur jag länge på ön qvarhålles, och icke en
utväg -

Alls utfinna förmår, och hjertat mig täres i brö-
stet.

Men du, välan, mig säg, — ty gudarne veta ju
allting —

Ho mig ibland odödliga binder och hindrar på
resan,

470 Sä g mig också, hur på fiskiga sjön jag länder till
hemmet!

Så jag talte; men han genmälte mig åter,
och svarte:

Sannerlig hade du bordt åt Zeus och de öfriga
gudar

Offra en festhekatomb, och sen afsegla, att for-
tast

Uppå det dunklande haf anlända till fäderne-
landet.

475 Ty ej är dig beskärdt, att vämnerna skåda, och
komma

Hem till din fädernejord, eller till vältreffiga
huset,

Förrn du återigen till himmelborna Aigy-
ptos

Flodens vatten har rest, och heliga fasthekatom-
ber

Åt odödliga offrat, som bo i himmelen, vi-
da.

480 Då först gudarne unna den väg, som du välfver
i sinnet.

Så han talte; men mig vardt sönderkrossadt
mitt hjerta,

Derför att åter han bjöd mig uppå dimmdunkliga
hafvet,

Hän till Aigyptos resa, den långa, besvärliga vä-
gen.

Men jag honom ändock genmälte med orden, och
svarte:

485 Gamle, detta jag skall verkställa, såsom du
bjuder;

Men du, välan, derjemte förtälj, och noga be-
rätta,

Om oskadde med skeppen Achaierne samtligen
hemländt,

Hvilka vi lemnade, Nestor och jag, då vi foro
från Troja,

Eller om någon förgåtts i bitter död på ga-
lejan,

490 Eller i vännernas händer, enär han kriget beslu-
tit.

- Så jag talte; men han genmälte mig åter,
och svarte:
Atreus' son, hvi fråga mig det? allsicke det höfs
dig,
Att utforska min tanke, och veta; ej heller jag
menar,
Att otärig du länge förblir, när allt du förnum-
mit.
- 495 Mången af dessa är död, och mången af dessa
vid lifvet.
Två härförare blott bland de kopparbeklädda A-
chaier
Svunno uppå hemfärden; du sjelf i kriget ju del-
tog:
En tör lefvande ännu qvarhållas i rymliga haf-
vet,
Aias dukade under uppå långårade skep-
pen;
- 500 Honom först Poseidaon till höga Gyraiska ber-
gen
Bragte i säkert förvar, samt frälsade undan ur
hafvet;
Och han döden väl flytt, så hatad han var af A-
thene,
Derest ett trotsande ord han ej yttrat och mäkt
bestraffats:
Sade, mot gudars vilja, sig flytt hafssvalget, det
djupa.
- 505 Honom Poseidaon sjelf hörde, då trotsigt han
talte;

Och nu fattande strax treudden i väldiga händren,

Slog han Gyraiska klippan dermed, och styckade henne:

En bit stannade der, och den andra störte i hafvet;

Aias, som redan satt sig på den, vardt mäktigt bestraffad,

510 Och kringfördes på svallande sjöns omätliga vågor.

Så nu han omkom der, sen saltiga vattnet han druckit.

Dödsgudinnorna slapp mellertid dju broder, och undgick

Uppå de hålkade skeppen, och frälstes af vörda-
de Here.

Men som han just var nära att komma till höga
Maleiai

515 Berget, påstunden då stormvinden röfvande förde

Honom ut på den fiskiga sjön, och han suckade
högljuddt, —

Ändatill landets gräns, der i husen bodde Thyestes

Fordom, men då der bodde Thyestiades Aigisthos.

Och då nu dän sig tedde jemväl en lyckosam
hemfärd,

520 Och då gudar för dem vändt vinden, och hemma de voro:

- Sannerlig glad han besteg det älskade fäderne-
landet,
Rörde vid fädrens jord, och kysste, och ymniga
beta
Tårar gjöt, emedan förtjust han skådade hem-
met.
Men nu ifrån vårdtornet en väktare varnade ho-
nom,
525 Som svekråde Aigisthos beställt, och loft till be-
talning
Tvenne talenter i gull; ett år ren hade han vak-
tat, —
Att han ej smöge förbi, och röjde sin brusande
styrka.
Denne med tidender skyndade hem till männer-
nes herde.
Och Aigisthos påstund uttänkte bedrägliga rän-
ker:
530 Tjugu de raskaste karlar utur folkhopen han val-
de,
Ställande dem i försåt, och derhos bad reda en
måltid.
Sjelf han reste, och bjöd Agamemnon, männer-
nes herde,
Både med hästar och vagn, ovärdiga tankar i
sinnet.
Honom, ej anande alls ofärden, han förde, och
sedan
535 Dräpte uppå måltiden, som oxen man dräper vid
krubban.

Icke blef någon kvar af Atreides' bussar, som
medföljt,
Ej af Aigisthos' heller; i salarna dödades al-
la.

Så han talte; men mig vardt sönderkrossadt
mitt hjerta,
Och jag satt der på sanden och gret, ej längre
mig sinnet
540 Önskade lefva numer, och himmelens dager be-
skåda.

Men då jag gråtit mig mätt, och lemnat åt hög-
sta förtriflan,
Se, då talte mig till sannfärdige gubben i haf-
vet:

Mera, o Atræus' son, gråt icke så faselig
lång tid
Oupphörligt; dermed uträtta vi intet; du skynd-
samt
545 Älle, att åter en gång hemkomma till fäderne-
jorden.
Antingen träffar du honom vid lif, eller ock har
Orestes
Dräpit redan, och du inträffar kanske till begraf-
ning.

Så han talte; men mig blef hjertat och mo-
diga sinnet
Återigen, så äugslad, jag var, uppfriskadt i brö-
stet,
550 Och jag höjde min röst, samt talte bevingade
orden:

Nog om dessa jag vet; om den tredje mig
äfvén berätta,
Hvilken lefvande än qvarhålles på villande haf-
vet,

Eller död. Så ängslad jag är, vill om honom
jag höra.

Så jag talte; men han genmälte mig åter,
och svarte:

555 Son till Laertes han är, som på Ithaka eger sin
boning.

Honom jag skådat på ön, utgjutande ymniga tå-
ren,

Uti Kalypsos salar, gudinnans, som honom med
nödtvång

Håller; och ej han kan hemkomma till fäderne-
jorden;

Ty ej har han beärade skepp, ej heller kamra-
ter,

560 Som ledsagade honom på hafvets ryggar, de bre-
da.

Dig är ej gudabeskärdt, zensfostrade drott, Me-
nelaos,

I hästnärande Argos att dö, och lykta din ba-
ne;

Men till Elysiska fältet, och jordens yttersta
gränser

Gudarne sända dig hän, bort till blondloek Rha-
damanthys.

565 Lifvet är icke så lätt för menskorna någorstä-
des:

Ej sträng vinter der finns, ej snö, ej nånsin en
 regnaktur,
 Men friskandande fläktar af Zephyrosvinden be-
 ständigt
 Sänder Okeanos upp, att menskorna vederqvicka,
 Efter du Helena äktat, och är svärson till
 Kronion.
 570 Så han talte, och dykade ned i det sval-
 lande hafvet.
 Jag deremot till galejorna nu med de väldiga
 bussar
 Gick, och på vandringen hjertat i mig mångfal-
 digt sig rörde.
 Men såsnart som jag var ankommen till sjön och
 galejan,
 Redde vi qvällsvard till, och gudomliga natten
 oss påkom,
 575 Och vi lade oss sedan vid hafvets bränning att
 hvila.
 När sig nu viste den tidiga, rosenfragrade
 Eos,
 Först vi galejorna halade ut i gudomliga haf-
 vet,
 Reste så seglen och masterna upp på de jemna
 galejor;
 Stego derjemte de sjelfve om bord, och sig sat-
 te på brädren.
 580 Sittande der i en rad, grå hafvet med åren
 de slogo.

Återigen till Agyptos, den himmelborna, jag
skeppen

Bragte, och offrade der utkorade festhekatom-
ber.

Men då jag nu städs varande gudarnes vrede för-
sonat,

Reste jag kong Agamemnon en vård, till evär-
delig ära.

585 Detta gjordt, tillbaka jag for; mig unnade med-
vind

Gudarne, hvilka mig snart hembragte till fäderne-
landet.

Men du, välan, nu stanna här qvar i salarna mi-
na,

Tills att den elfte dag, eller också den tolfte är
inne.

Då jag sänder dig ståtligt, och ger dig herrliga
skänker,

590 Hästar, trenne till tal, välglattad en vagn, och
derjemte

Ger jag en vacker pokal, att derur du åt gudar-
na offer

Gjuter, och dagarna alla jemväl mig hyser i
minnet.

Honom, Telemachos nu, den förståndige,
svarte, och sade:

Mig ej, o Atreus' son, qvarhåll lång tid här nu-
mera,

595 Ty jag väl året ut hos dig högst gerna fördröj-
de,

HOMERI ODYSSEA

SVETHICE REDDITA

quam

VENIA AMPLISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHICAE
AD IMPERIALEM ALEXANDREAM IN FENNIA
UNIVERSITATEM

PRAESIDE

AXELIO GABRIELE SJÖSTRÖM

Litteraturae Graecae Professore Publico et Ordinario

P. P.

RESPONDENS

ANTONIUS LINDH

Stipendiarius Publicus Viburgensis

In Auditorio Philos. die 28 Octobr. 1835

h. a. m. c.

TOMI PRIMI

Particula Decima

HELSINGFORSIAE

EX OFFICINA TYPOGRAPHICA FRENCKELLIANA.

Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἅλις πάντεσσιν Ὅμηρος.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ.

Sittande; mig ej längtan betoge till hem och för-
äldrar,

Ty jag högligen gläds, då ditt tal jag hörer, och
dina

Ord, men redan mig nu misslynnte kamraterne
äro

I förträffliga Pylos; du mig qvarhåller för län-
ge.

600 Skänken som du mellertid mig gifver, han vare
en skåpskatt.

Hästarna för jag likväl ej till Ithaka, utan jag
lemnar

Här dem åt dig till parad; ty du är kong i ett
rymligt

Slättland, hvilket är rikligt försedd med lotos och
galgant,

Samt med hvete; och spelt, och sig vidt kring-
spridande hvitkorn.

605 Men på Ithaka äng ej finns, eller rymliga rid-
fält:

Dock getnärande, mer är hon kär mig än nånsin
en hästort.

Ty ej någon af öarna är hästlemlig och äng-
god,

Som angränsa till sjön; och Ithaka mindre än
-alla.

Talte; och smålog då Menelaos, väldig i
härskri,

610 Smeckte med handen honom, och talade ordet,
och sade:

- Du är af ädel blod; mitt barn, då sådant
du talar;
Derföre byter jag ut dig detta; ty sådant jag
gitter.
Och af de skänker, som ligga i mitt hus, göm-
da till skåpskatt,
Gifver jag den som af alla är aldravackrast och
dyrast,
615 Gifver dig konstgjord blandningspokal; men silf-
verne är den
Hel och hållen, med gull dess bräddar äro be-
slagna,
Sjelve Hephaistos' verk, mig gaf den Phaidmos,
hjelten,
Rike Sidoniers konung, enär mig hyste hans
boning,
Återvändande hit; dig vill jag denna förä-
ra.
620 Så nu desse med sådane ord tilltalte hvat-
andra.
[Kockarne trädde då in i gudomlige konungens
salar,
Hämtade fåren, och bringade med manstärkande
vinet;
Brödet åt dem derhos skönbindlade hustrurna
buro.
Så nu med frukost desse i salarna hade besty-
ret.]
625 Friarne nu mellerid der framför Odysseus'
palatset

Med kastskeifvor förnötte sin tid, och med slungade jagtspjut,

På den fejade gård, der förr de hade sitt själsväld.

Men gudsköne Eurymachos satt, och Antinoos, båda

Ypperst bland friarnes tal, och förnämligast äfven i hjeltmod.

630 Trädde så nära intill Noemon, Phronios' ättling,

Sporde Antinoos sedan med orden, och talte, och sade:

O Antinoos, vete vi väl i vår själ, eller icke,

När Telemachos vänder igen från sandiga Pylos?

Mig galejan han tog, som mig sjelf nu göres af nöden,

635 Till vidrymliga Elis att fara, der jag har hästar,

Ston, ett dussin till tal, och derhos ihärdiga mulor,

Ää otända; jag ville mig en hitbringa, och tämja.

Talte; och desse i själän förväntes; ty icke de trodde,

Att till Neleiska Pylos han rest, men vore der hemma

640 Antingen hos svinherden ännu, eller också hos fåren.

Honom Eupeithes' son, Antinoos, svarade
sedan:

Sannerlig mig förtälj, när for han, och hvilka
med honom,

Valda på Ithaka, ynglingar, följt, eller också
hans egna

Drängar och slafvar? Månn tro slikt äfven han
kunde bedrifva?

645 Och mig detta förmäl uppriktigt, att väl jag
känner.

Tog han af dig, ovillig, med våld den svarta
galejan,

Eller gaf du väl villig, då han ombad dig med
orden?

Honom Phronios' son, Nøemon, svarte, och
sade:

Sjelf frivillig jag gaf; hur skulle väl handlat en
annan,

650 När som en sådan man, med sådana sorger i
hjärtat,

Auhöll? Svårt det vore minsann, att gifvan för-
vägra.

Ynglingar, hvilka näst oss förnämligast äro i
landet

Följde; och jag, som befäl, om bord såg stiga
med dessa

Mentor, eller en gud, och i allt han liknade
honom.

655 Deck förvånar mig det: här såg jag gudomliga
Mentor

Hemma på morgonstunden i går; då for han till
Pylos.

Sedan detta var taldt, han till fadrens bo-
ningar bortgick,
Men hos båda det modiga sinnet harmades mäk-
ta.

Friarne satte sig ned mangrannt, och slöto med
spelen.

660 Bland dem talade då Antinoos, son af Eupel-
thes,

Vredgad, med galla hans bröst, det kringom-
dunklade, häftigt

Fylldes, och ögonen två de liknade flammande
eldbloss:

Gudar, en viktig bedrift har i sanning Te-
lemachos utfört,

Den förmätne, sin färd; fullbordas vi trodde
den aldrig.

665 Mot så mångas beslut en skägglös poike nu bort-
rest,

Halande skeppet, och väljande sig de bästa i
landet;

Skall väl framdeles bli oss ofärd; måtte dock
honom

Zeus all kraften beta, förrn han ofärden oss
stämplat!

Men mig gifven ett ilande skepp och tjugu kam-
rater,

670 Att jag mot honom ställa försåt, och bevaka
hans hemkomst

Mellan Ithaki må, och det klippiga Samos, i
sundet,

Att för sin faders skull sig sjelf han segle till
ofärd.

Så han talte; och alla berömda och man-
de honom.

Sen till Odysseus' hus, uppstigande, gingo de
genast.

675 Långe ej heller var okunnig Penelo-
peia

Om de ord, som friarne nu dolakt välfde i sin-
net;

Medon, härolden, berättade allt, som planerna
åhört

Utför gården, och de hopväfde der innan sitt
anslag;

Gick så i rummen, att slikt berätta för Penelo-
peia.

680 Honom på tröskeln så tilltalade Penelo-
peia:

Härold, hvarföre ha dig trotsige friarne
hitsändt?

Monne att säga åt tärnorna till hos gudomlig
Odysseus,

Att de sitt arbete sluta, och dem tillreda en
måltid?

Mätte de, aldrig giljande här och kalasande
nånsin,

685 Äta sin måltid nu för sista och yttersta gån-
gen!

- J, hopsamlade ofta, förtären den rikliga lifs-
kost,
Allt den vise Telemachos' gods; ej heller af
edra
Fäder J hörden tillförne, enär än piltar i vo-
ren,
Huru Odysseus skickade sig mot edra föräl-
drar,
- 600 Hvarken han ondt tillfogade någon, ej heller
han talte
Ondt bland folket; som är gudomlige konungars
plägsed:
Annan hatar han ju bland dödliga, annan han
älskar.
Denne ett nidingsverk tillfogade aldrig en men-
ska.
Men ert sinne uti full dag, och edra idrot-
ter
- 605 Synas, och ingen tack välgärningar skörda hos
eder.
Henne återigen tilltalte förståndige Me-
don:
Vore detta, o drottning, så visst, det svåraste
onda;
Men en annan större ännu och svårare of-
färd
Stämpla de giljare an; fullborde den aldrig
Kronion!
- 700 Med det eggade svärd de ämna Telemachos
dräpa,

- Återvändande hem; men han for, att höra om
 fadren,
 Till gudomliga Pylos, och till Lakedaimon, det
 stolta.
 Talte; och där sig löste för henne båd
 knäna och hjertat,
 Och hon af mållöshet var länge betagen; dess
 ögon
- 705 Fylldes med tårar då, och sig stockade klingan-
 de stämman.
 Sent omsider med ord genmälte hon honom, och
 sade:
 Härold, hvarföre reser min son? Han icke
 behöfde
 På snabbfarande skepp uppstiga, som menskorna
 äro.
 Hästar i sjön, och fara de rymliga vattnen ige-
 nom:
- 710 Monne, att icke hans namn engång bland menskor
 må kvarbli?
 Henne svarade sen förständig Medon, och
 sade:
 Icke jag vet, om en gud uppmanade, eller hans
 egen
 Sjal påyrkade färd till Pylos, att höra om fa-
 drens
 Återkomst till sitt hem, eller ock hvad ödc han
 funnit.
- 715 Sedan detta han talt, till Odysseus' hönig
 han bortgick.

Strax hjertfrätande sorg kringvälfde sig henne,
 hon tordes

Mer ej sitta på stoln, då många i salarna vo-
 ro;

Utan på trösklen utaf, mångfejade kammarn hon
 nedsatt,

Ömkligt jemrande sig; men tärnorna qvidde kring
 henne

720 Alla, som voro i rummen tillståds, båd unga
 och gamla.

Suckande högt, bland dem så talade Penelo-
 peia:

Hören, väninnor, åt mig de Olympiske sor-
 ger ha gifvit,

Mer än åt andra, som blifvit med mig uppföd-
 da och födda:

Först min tappra gemål, den lejonsinnta, jag
 miste,

725 Bland de Danaer prydd med allt slags hjeltebe-
 drifter,

Tapper, hvars ära sig vida i Hellas spred och
 i Argos.

Nu stormvindarne ha borttryckt mig den älskade
 sonen,

Rykteslös ur salarna hän; jag ej hört om hans
 resa.

Grymma, och ni ej heller en hvar det lade på
 hjertat,

Att mig väcka ur sängen, ehuru det säkert J
 vissten,

När han begaf sig om bord på hällkade, svarta
galejan.

Ty om jag vetat utaf, att han tänkte på sådan
resa,

Sannerlig skulle han dröjt, fast aldrig för resan
så ifrig,

Eller också mig hade han död i salarna lem-
nat.

735 Men en tjenare hit den äldre Dolios kal-
le,

Slafven, hvilken åt mig, hit kommande, skänk-
te min fader,

Och mig vårdar ännu trädymniga parken; att
snarligt

Detta allt för Laertes han, sittande, måtte för-
tälja,

Derest denne uti sitt sinne väfde en ut-
väg,

740 Att, utgående klagas för folken, hvilka nu äf-
las,

Att utöda hans ätt, och derhos gudmaken O-
dyssesus'.

Eurykleia derå genmälte, den älskade am-
man:

Älskade fru, mig döda med obarmhertiga kop-
parn,

Eller i salen behåll; ej skall jag dig saken för-
dölja.

745 Detta visste jag allt, och jag gaf allt hvad
befallte,

Bröd och ljuveligt vin; han af mig tog vigtiga
eden,

Att ej säga dig förr, förrn tolfte dagen vor'
kommen,

Eller du sjelf ock längtat att se, och hört att
han bortrest,

Att du ej gråtande skulle förderfva ditt anlet',
det fagra.

750 Nu begif dig i bad, rentvättade kläderna på-
tag,

Och när i högan loft du sedan med tärnorna
stigit,

Bed till Athenais, Zeus', sigisbärens, dot-
ter;

Hon från sjelfvaste döden jemväl visst honom
skall rädda,

Plåga ej heller den gamle, som är nog plågad;
jag tror ej,

755 Att Arkelsios' ätt af saliga gudar allde-
les

Hatas; men än, tör hända, en man skall komma,
som vårdar

Det högtakiga hus, och i fjerran de bördiga
fälten.

Talte; och lindrade sorgen, och tog från
ögonen sorgen.

Hon begaf sig i bad, rentvättade kläderna på-
tog,

760 Och så i högan loft uppsteg hon med tärnorna
sina,

Och kornmjölet lade i korg, och bad till Athe-
ne:

Hör mig, du eviga mö, Zeus', aigisbära-
rens, dotter,

Derest i salarna nånsin åt dig mångråde Odys-
seus

Antingen oxens lår, eller lammets, de feta, har
uppbärnt,

765 Nu erinra dig det, och mig älskade sonen be-
vara,

Och drif friarne hän, högmodiga utöfver höf-
van!

Talte; och klagade högt, men bönen hör-
de gudinnan.

Friarne stojade nu i de dunklande sálarna hur-
tigt;

Bland högmodiga svennerna så sig yttrade mån-
gen:

770 Sannerlig bröllop åt oss mångfriade drott-
ningen redan

Reder, och vet ej alls, att död tillställes för
sonen.

Så man talte; de kände ej dock, hur sa-
ken förhöll sig.

Men Antinoos tog bland samtliga ordet, och
sade:

Älsklige, akten er grannt för öfverdådiga
uttryck,

775 Alla i allmänhet, att dem ingen der inne be-
rättar!

Men nu välan, helt tyst nppstigande, låtom oss
lykta
Saken, som ren oss alla jemväl i sinnet beha-
gat!

- Talte; och valde sig ut sen tjugu de ra-
skaste bussar,
Och de hastade ned till snabba galejan och stran-
den;
- 780 Men de halade först galejan till djupet af haf-
vet,
Bragte så mast och segel om bord på svarta ga-
lejan,
Och inpassade årorna sen i läderne ög-
lor,
Allt i Behörigt skick; hvitglänsande seglen de
spännde,
Vapen buro åt dem stormodige tjenare äf-
ven,
- 785 Lade på öppen sjö sig för ankar, och stego om
skeppsbord,
Togo sig qvällsvard der, och bidade Hesperos'
ankomst.
Steg så i högan loft den förståndiga Pene-
lopeia,
Låg der hungrig och törstig, förutan att äta
och dricka,
Grubblande, om dess son, den ståtlige, döden
skull' undfly,
- 790 Eller han kufvad blefve af trottsiga friareska-
ran.

Likasom lejonet ses sig ängsla i människans ska-
 ra,
 Fruktande, när de ränna det kring med svekliga
 kretsen:
 Grubblande henne liksom påkom den sötaste söm-
 nen,
 Och baklutad hon sof, och lemmanne löste sig
 alla.

795   Annat besinnade då klarögda gudinnan A-
 thene,
 Gjorde en bild, som var till gestalten lika en
 kvinna,
 Liknande Iphtime, storsinnade Ikarios' dot-
 ter;
 Hon Eumelos hade till man, som bodde i Phe-
 rai.

Henne hon sände åstad på besök till Odysseus'
 palatset,
 800 Om hon Penelopeia, den suckande, sörjande,
 kunde
 Hejda ifrån stormgråten, och från den tåriga sor-
 gen.
 In hon i kammaren gick bredevid dörrigeln drag-
 remm,
 Ställde sig ofvan dess hufvud, och talade or-
 den, och sade:

Sofver du Penelopeia, bedröfvad i inner-
 sta hjerta?

805 Icke dig alls tillstädja de sorglöst lefvande gu-
 dar

Gråta, och ängsla dig så; ty ännu han vänder
tillbaka,

Sonen din; allsicke är han för gudarna brotts-
lig.

Henne svarade sen den förståndiga Pene-
lopeia,

Der hon ljufligt och sött inslumrat i drömmar-
nas portar:

810 Hvi har du, syster min, hit ankommit?
du aldrig tillförne

Lände, ty mycket långt härifrån din boning du
eger.

Och mig bjuder du nu upphöra med jemren och
smärtor

Många, som sätta mig an i sinnet och äfven i
sjölen.

Först min tappra gemål, den lejonsianta, jag
miste,

815 Bland de Danaer prydd med allt slags hjeltebe-
drifter,

Tapper, hvars ära sig vida i Hellas spred och
i Argos.

Nu min älskade son bortfor på de hålkade skep-
pen,

Barnslig, hvarken ännu väl kunnig i ord eller
handling.

Derföre sörjer jag mera också för honom, än
denna;

820 Honom darrar jag för, och rädes, att något han
lider,

Anten i deras land, dit han far, eller också på
hafvet;

Ty fiendtlige män, mångtalige, stämpla mot
honom,

Önskande dräpa, förrän han kommit till fäderne-
jorden.

Henne svarade då skuggbilden, och talte,
och sade:

825 Fatta du mod, och frukta ej så förskräckligt i
sinnet!

Följer med honom ju slik väglederska, hvilken
ock andre

Dödlige önskade sig vid sidan; ty allt ju för-
mär hon,

Pallas Athenaie; hon ömkar sig öfver din jem-
mer;

Nu hon sände mig hit, att dig allt detta förmä-
la.

830 Henne derpå genmälte förståndiga Pénélo-
peia:

Om gudinna du är, och gudinnas röst du för-
nummit,

Nu, så välan, förtälj mig också om beklagliga
mannen,

Om han lefver ännu, och skådar himmelens da-
ger,

Eller redan har dött, och bor i Aidiska bor-
gen.

835 Henne svarade då skuggbilden, och talte,
och sade:

HOMERI ODYSSEA

SVETHICE REDDITA

quam

VENIA AMPLISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHICAE
AD IMPERIALEM ALEXANDREAM IN FENNIA
UNIVERSITATEM

PRAESIDE

AXELIO GABRIELE SJÖSTRÖM

Litteraturae Graecae Professore Publico et Ordinario

P. P.

RESPONDENS

A N D R E A S C A J A N D E R

Stipendiarius Publicus Aboënsis

In Auditorio Philos. die 28 Octobr. 1835

h. p. m. c.

T O M I P R I M I

Particula Undecima

HELSINGORSIAE

EX OFFICINA TYPOGRAPHICA FRËNCKELLIANA.

Τίς δὲ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἄλις πάντεσσιν Ὀμηροῖς.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ.

Icke jag vill från början till slut om honom be-
rätta,

Lefver han, eller är död: slemmt vore, att sladdra
i vädret.

Talande så, hon invid dörrpostens rigel
försvunnit

Hän bland vindarnes flägt; nu genast Ikaros'
dotter

840 For ur sin sömn, och af glädje försmalt dess
innersta hjerta;

Derför att klarlig dröm påkommit i djupaste
natten.

Friarne gingo om bord, och på vattniga
vägarna foro,

Stämplande hiskelig död åt Telemachos uti sitt
sinne.

Finns nu stenig en ö midt ute i villande haf-
vet,

845 Mellan Ithakas kust, och mellan det klippiga
Samos,

Asteris nämnd, ej stor; skeppshamnar äro vid
henne

Tvehålls; liggande der i försåt de Achaier nu
bidde.

ODYSSEA.

FEMTE SINGEN.

Innehåll.

Då *ATHENE* i gudarnas rådsförsamling klagar öfver *Ithakesiernes* otacksamhet mot *ODYSSEUS*, öfver hans kvarhållande på *KALYPSOS* ö, och det mot *TELEMACHOS* utställda försåtet, v. 1—20, — befaller *ZEUS* henne, att helbregda återföra *ODYSSEUS* till hemlandet, och *HERMES* att resa till *KALYPSO*, med tillsägelse om *ODYSSEUS*' förlösning, v. 21—42. — *HERMES* förfogar sig alltså till *Ogygia*, mottages af nymfen med välvilja, och berättar sitt uppdrag, v. 43—115, — hvarefter *KALYPSO* väl klagar öfver gudarnes afundsjuke, men lofvar ändock att ej längre kvarhålla *ODYSSEUS*, v. 116—144. — *HERMES* aflägsnar sig, och *KALYPSO* bjuder *ODYSSEUS*, som sitter på hafsstranden, och täres af hemlängtan, att bygga en farkost; sjelf lofvar hon alla resans förnödenheter, v. 145—170. — Den kloke och varsame konungen affordrar henne en ed, att hon ej hemligen skall stämpla hans ofärd; hon aflägger eden, följer hem *ODYSSEUS*, och framställer förgäfves resans faror, v. 171—224. — Dagen derpå börjar *ODYSSEUS* byggnadsarbetet, hvilket han slutar på den fjerde, och afreser den femte dagen, v. 225—277. — Efter sjutton dagars segling, då ön *Scherias* berg ren synas, uppväcker den från *Aithioperna* hemvänderande *POSEIDAON* en förskräcklig storm, ur hvilken *ODYSSEUS* räddas af *LEUKOTHEA*, som skänker honom sin hårbindel. *ODYSSEUS* öfvergifver farkosten, ankommer simmande, nästan utan sansning af trötthet, till land vid en flodmynning, och tillbringar der natten, efter omständigheterna, v. 278—493.

ODYSSEIA.

FEMTE SÅNGEN.

Morgourodnaden upp från sin bädd, vid sköna
Tithonos,
Steg, för att dagens ljus åt gudar och menni-
skor bringa.
Gudarne satte sig ned då till råds, och i kret-
sen af dessa
Den högtdundrande Zeus, hvars kraft är den
största bland allas.
5 Dem nu Athenaie erinrande, talte om mån-
ga
Qval, som, hos nymfen, Odysseus led; och som
smärtade henne:
Fader Zeus, och J öfrige, sälle, everdlige
gudar,
Huld, välsinnad, och vänlig numer ej vare en
ende
Skepterbärande kong, i sin själ han ej vete hvad
rätt är,
10 Men städs vare han hård, och orättrådighet öf-
ve!

Ty ej minnes ju någon numera den ädle Odys-
seus

Bland det folk, som han styrde, och varså huld
som en fader.

Men han ligger på ön, uthärdande häftiga smär-
tor,

Uti salarna hos Kalypso, som honom med nöd-
tvång

15 Håller, och han ej kan hemlända till fäderne-
jorden;

Ty ej har han beärade skepp, ej heller kamra-
ter,

Som ledsagade honom på hafvets ryggar, de
breda.

Nu de jäkta jemväl att mörda hans älskade ätt-
ling,

Återvändande hem; han for, att höra om fa-
dren,

20 Till gudomliga Pylos, och till Lakedaimon, det
stolta.

Henne till svar genmälte den molnhopskoc-
kande gud, Zeus:

Dotter min, hvad för ett ord dig flydde ur tän-
dernas stängsel!

Eller har du ej sjelf uppgjort just detta beslu-
tet,

Att hemkommande, dessa skall vedergälla Odys-
seus?

25 Telemachos affärde du hem försigtigt; du kan
det —,

Att helbregda och väl han kommer till fädernejorden,

Och att friarne må på galejan vända tillbaka.

Sade; och Hermeias tilltalte, den älskade sonen:

Hermeias! — ty i annat också mig är du ett sändbud —,

30 Mitt oryggliga råd skönlockiga nymfen förkunna:

Hemkomst åt tålsinna Odysseus, att hem han må lända,

Hvarken med gudar i följe, ej heller med dödliga menskor;

Utan på mångfäst flotte, när bekymmer han lidit,

Skall han den tjugunde dagen till kokiga Scheria komma,

35 Till Phaeckernes land, som gudabefryndade äro.

Henom, liksom en gud, der skola de ära af hjertat,

Och på ett skepp affärda till älskade fädernejorden,

Gifvande koppar med, gull med, och kläder så rundligt,

Att ej nånsin i Troia så mycket kräktat Odysseus,

40 Om oskadad han kommit, och fått af bytet sin andel.

Ty så är det hans lott, att vännerns skåda, och
lända

Till högtakiga huset, och hem till fädernejor-
den.

Talte; och lydde jemväl budbäraren Argos-
dräparn,

Bandt så derefter påstund vid föttren de kostli-
ga, gyllne,

45 Himmelska skor, som honom båd utöfver hafvet,
och äfven

Den omätliga jord hänburo, i kapp med en vind-
flägt.

Tog så den staf, med hvilken han söfver de
dödliges ögon,

Hvilkas han vill, och återigen de somnade väc-
ker.

Denna i händerna, flög den väldige Argosdrä-
parn,

50 Steg på Pieria opp, och sig sänkte i hafvet ur
ethern.

Svängde sig kring derefter på böljan, lik med
en fiskmås,

Som i de stormiga vikar utaf fruktödsliga haf-
vet,

Jagande fiskar, stänker med skum tättfjädrade
vingar:

På otaliga böljorna så framsväfvade Her-
mes;

55 Men då till ön omsider han lände, den fjerran
belägna,

Steg han ur dunkelfärgade sjön, och trädde på
fasta

Landet, och kom mellertid till rymliga grottan,
der nymfen,

Den skönlockiga, bodde; och henne han råkte
derinne.

Väldig en brasa på härden nu brann, och dof-
ten i fjerran

60 Af lättspjelkiga cedern kring ön förspriddes, och
thyon,

Hvilka brunno; hon sjöng derinne med tjugande
stämma,

Äflande vid väfstocken, och kastade gyllene spo-
len.

Vexte så ock en grönskande lund kring rymliga
grottan,

Af svartpoppel, och al, och utaf väldoftigt cy-
pressträd.

65 Derstäds hade sig byggt bredvingade fåglarne
nästen,

Ugglor, och falkar med, och derhos bredtungiga
kråkor,

Sjölnbyggare, hvilka ha vård om hafvets idrot-
ter.

Der sig sträckte jemväl omkring inhåliga grot-
tan

Rankan i friskaste fägring, och var fullsira'd med
drufvor.

70 Fyra källor i rad och flöto med klaraste vat-
ten,

Nära hvarandra, och vände sig sen båd hitåt
och ditåt.

Gräsiga ängar omkring med selinonört och vio-
ler

Prunkade. Der jemväl odödlige, hade de dit-
ländt,

Skådande, undran röjt, och i hjertat högligen
fagnats.

75 Undrande stannade nu budbäraren, Argosdrä-
parn.

Men såsnart i sin själ alltsamman han hade be-
undrat,

Trädde han genast in i den rymliga grottan,
och honom,

Skådad, kände Kalypso igen, den höga gudin-
nan;

Ty okända ju ej för hvarann odödlige gu-
dar

80 Äro, ehuru också de hafva sin boning i fjer-
ran.

Men han derinne ej fann stormodige drotten O-
dyssens,

Utan på stranden satt han och gret, der äfven
tillförne,

Slitande sönder sin själ med tårar, och suckar,
och sorger,

Det fruktödsliga haf han betraktade, gjutande tå-
rar.

85 Hermeias åtsporde Kalypso, den höga gudin-
nan,

Sedan hon bjudit plats på den blanka och strå-
lande stolen:

Hvarföre, Hermetas, gullstafvige, är du
mig kommen,

Vörtnadsvärdig och kär? Tillförne du icke be-
sökte.

Säg, hvad du tänker, ty mig fullborda mitt sin-
ne befäller,

90 Om fullborda jag kan, och det är fullbordeligt
äfven;

Men träd närmare hit, att jag dig framlägger
en gästskänk.

Talade så, och derjemte ett bord framlyf-
te gudinnan,

Med Ambrosia fylldt, och mängde den rödaste
nektar.

Men han drack nu, och åt, budbäraren, Argos-
dräparn.

95 Men då han spiset hade, och själ'n välplägat
med maten,

Då först svarande henne med ord, han talte, och
sade;

Spörjer du mig, som kom, gudinna, en gud?

Men jag därför

Skall sannfärdligen allt dig säga, efter du bju-
der.

Zeus befällte mig hit afresa, fast icke jag vil-
le.

100 Skull' väl af eget skön man löpa så fasligt och
gränslöst

Vatten igenom; ej människors stad finns nära,
ej offer

Bringa åt gudarne de, ej korade festhekatem-
ber.

Men mellertid det ej höfs, Zeus', sigisbärarens,
vilja

Hvarken att kränka en annan gud, ej heller för-
inta.

105 Säges nu vara hos dig den jemmerfullaste man-
nen

Bland dem alla, som stridde omkring kong Pri-
amos' fäste,

Nio år, och, då staden de ödt, på det tionde
reste

Hemåt; men på sin färd de försyddade sig mot
Athene,

Hvilken väckte mot dem oväder och väldiga vå-
gor.

110 Då förgingos nu alle de öfrige modige bua-
sar;

Honom vinden likväl hitförande bragte, och vå-
gen,

Honom befaller han nu affärda det förtaste hä-
dan;

Ty hans öde ej vardt, att dö här, fjerran från
vänner,

Utän ännu är hans lott, att vännerna skåda,
och lända

115 Till högtakiga huset, och hem till fädernejor-
den.

Talte; nu ryste dervid Kalypso, den höga
gudinnan,

Och hon svarade strax, och sade bevingade or-
den:

Grymme, o gudar, J ären, ock afundsame
förskräckligt,

Som missunnen gudinnorna det, att de sofva hos
männer

120 Uppenbarligt, om någon sig valt kärskelig säng-
vän.

Så, när Orion valde den rosenfingrade E-
os,

J missunnaden henne, J sorglöst lefvande gu-
dar,

Tills på Ortygias ö gullthronade Artemis, jung-
frun,

Grep med de ljufliga pilarna an, och dödade
honom.

125 Så, när också slölockig Demeter sig med Is-
son,

Vikande för sitt hjerta, i kärlek mängde och
sambädd,

Uti en treplöjd linda; derom okunnig ej län-
ge |

Zeus, var, - hvilken med flammande blix sköt
honom, och dräpte.

Så missunnen J mig nu, gudar, en dödligs be-
kantskap,

130 Som jag frälste, enär skeppsköln han kade be-
stigit

Ensam, när med sin flammande blifst den snabba
galejan

Zeus, omsvängande, klöf i midten af hafvet, det
dunkla.

[Då förgingos nu alle de öfrige, modige bus-
sar;

Honom vinden likväl hitförande bragte, och
vägen.]

135 Honom hyllade jag, och vårdade, honom jag
lofte

Att odödelig göra, och oföråldrad för e-
vigt.

Men då det allsej höfs, Zeus', aigisbärarens,
vilja

Hvarken att kränka en annan gud, ej heller för-
inta,

Drage han hän, om Zeus pådrifver honom och
bjuder,

140 Till fruktödsliga hafvet; men jag afsänder ej
honom,

Ty jag ej har beärade skepp, ej heller kamra-
ter,

Som ledsagade honom på hafvets ryggar, de
breda.

Men jag bevågen likväl vill råda, och intet för-
dölja,

Att väl vårdad han må hemkomma till fäderne-
jorden.

145   Henne talte då till budbäraren, Argos-
dräparn:

Så affärda nu honom, och sök Zeus' vrede att
undgå,

Att han ej, ond på dig, må framdeles falla be-
svärlig.

Talte, och bort sig begaf den väldige Ar-
gosdräparn;

Men till Odysseus nu, stormodiga konungen,
nymfen

150 Vandrade, sedan hon hade från Zeus förnum-
mit ett budskap.

Honom på stranden hon fann, der han satt, och
ögonen aldrig

Voro från tårar torra, och lefnadens glädje för-
tvinte,

Medan han längtade hem, ty ej nymfen behaga-
de mera.

Väl han om nätterna dock än plögade sofva af
nödtväng

155 Hos den viljande, sjelf ovillig, i håliga grot-
tan;

Men om dagarna satt han uppå hafskusten och
bergen;

Slitande sönder sin själ med tårar, och suckar,
och sorger,

Och fruktödsliga hafvet betraktade, gjutande
tårar.

Honom stående när tilltalte den höga gudin-
nan:

160 Olycksalige, mer mig ej här dig jemra, ej
heller

- Lifvet föröd, ty redan jag dig högst gerna vill
släppa.
- Men nu välan, långt virke dig skär, och foga
med kopparn
Bred stockflotte, och bygg så uppå densamma
ett fördäck,
Högt, att han före dig fram uppå dimmdunkliga
hafvet,
- 165 Men jag bröd tillräckligt, och rött vin, äfven-
som vatten
Bringar om bord, som ifrån dig må all hunger
förjaga;
Kläder klär jag dig på, och skickar bakefter en
medvind,
Att helbregda och väl du komme till fäderne-
jorden,
Om slikt gudarne vilja, som bo i rymliga him-
len,
- 170 Hvilka bättre än jag uttänka en sak, och beslu-
ta.
Talte; nu ryste dervid mångpröfvade, ädle
Odysseus,
Och han svarade strax, och sade bevingade or-
den:
Annat, gudinna, det är, som du ärnar, men
icke min bortfärd,
Du som bjuder mig resa på flotte utöfver haf-
vets
- 175 Svåra, förfärliga svalj, som icke de jemna ga-
lejer,

HOMERI ODYSSEA

SVETHICE REDDITA

quam

VENIA AMPLISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHICAE
AD IMPERIALEM ALEXANDREAM IN FENNIA
UNIVERSITATEM

PRAESIDE

AXELIO GABRIELE SJÖSTRÖM

Litteraturae Graecae Professore Publico et Ordinario

P. P.

RESPONDENS

HENRICUS GABRIEL PIPONIUS

Ostrobottniensis

In Auditorio Philos. die 4 Nov. 1885

h. a. m. c.

TOMI PRIMI

Particula Duodecima

HELSINGFORSIAE

EX OFFICINA TYPOGRAPHICA FRENCKELLIANA.

Τίς δὲ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἄλις πάντεσσι Ὅμηρος.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ.

De snabbgående, mäta, ehur Zeus hugnar med
medvind.

Jag ej vågar, emot din vilja, bestiga en flote,
te,

Om dig, gudinna, ej täcks med viktiga eden besvärja,
svärja,

Att du åt mig ej stämplar en aan förskräckelig
ofärd.

180 Talte; och smålog då Kalypso, den höga
gudinnan,

Smekte med handen houom, och talade ordet,
och sade;

Sannerlig är du en skalk, och förstår dig
på annat än narrprat;

Hurdana ord uttänkte du nu, och yttrade äfven!
ven!

Vete då jorden detta, och rymlige himmelen ofvan,
van,

185 Och nedstörtande vattnet i Styx: en ed som den
största

Är, och förskräckligast med för saliga gudarnas
sjelfva, —

Att jag mot dig ej stämplar en annan skadelig
ofärd,

Utan jag vill det tänka och öfyerlägga, som sjelf
mig

Jag utgrundade då, när en likdan nöd på mig
komme.

190 Ty mitt sinne det är rättvisligt, och hos mig ej
heller

Finnes i bröstet ett hjerta af jern, miskundelig
är jag.

Sedan detta hon talat, förut gick höga
gudinnan

Skyndesamast, och han sen följde gudinnan i
spären,

Kom så till hålkade grottan gudinnan, och död-
lige mannen;

195 Och han satte sig der på den stol, där nyligen
stigit

Hermeias; bredevid allt slags anrättningar nym-
fen

Ställde, att äta och dricka, som dödlige männer
förtära.

Sjelf hon satte sig ned midtemot den ädle O-
dyssens,

Och Ambrosia tärnorna ställde för henne, och
nektar.

200 Desse nu händerna räckte till redda och färdiga
rätter.

Men när båda sig väl undfägnat med mat och
med dricka,

Började orda bland dem Kalypso, den höga gu-
dinnan:

O zeusborne Laertiades, mångsluge Odyr-
seus,

Sålledes vill du nu hem till den älskade fäderne-
jorden

205 Genast resa från mig? Farväl mellertid du
då äfven!

Men om du visste ändock i din själ hvad smär-
tor dig ödet

Att uthärda beskärt, förrn fädernejorden du nal-
kas,

Skulle du, stannande kvar hos mig, förbli i min
boning,

Till odödelig gjord, fast längtande äfven att skä-
da

210 Egen gemål, som städse du saknar dagarna al-
la.

Ty ej sämre än hon jag skröter förvissu mig va-
ra,

Hvarken till kropp eller vext, emedan allsicke sig
skickar,

Att de dödlige täfla med gudar, i kropp och i
skepnad.

Svarande talade henne då till mångråde Odys-
seus:

215 Höga gudinna, ej vredgas på mig; sjelf
äfven jag inser

Väl alltsamman, hur dig förståndiga Penelo-
peia

Ringare är i gestalt, och i vext, när henne man
skådar;

Ty hon är dödlig, och du odödlig och oföräl-
drad.

Men mellertid jag vill, och hoppas, dagarna al-
la,

220 Lända till Ithaka än, samt hemkosmtågen be-
skåda.

- Skulle mig någon af gudarna dränka på hafvet,
det dunkla,
Står jag mitt kast, ty i bröstet jag har smärt-
bärande hjerta;
Faselig mycket jag ren uthärdad, och mycket jag
lidit
Både i krig och på väg; mår komma, hvad vida-
re kommer!
- 225 Ordade så; men sol gick ned, och skym-
ningen påkom.
Och framkomne de två i det inre af hålkade
grottan
Delade vänskaps fröjd, och stannade en hos den
andra.
Men då sig viste den tidiga, resenfingrade
Eos,
Genast uppå sig mantel och lifrock klädde O-
dyseus.
- 230 Nymfen klädde sig sjelf i en stor, hvitglänsan-
de kappa,
Fin och förtjusande; sen kring lifvet hon slin-
gade gördeln,
Vacker och gullutsirad, och doket lade på huf-
vut,
Samt om Odysseus' färd, stormodigē kongeus,
bestyrde.
Först en väldig yxe hon gaf, för händerna lem-
pad,
- 235 Kopparne, tvesids eggad, uti densamma ett kost-
ligt

Skaft af olivträd satt, inpassadt väl i sitt ö-
ga.

Sedan äfven hon gaf välslipade bllan, och
viste

Vägen till yttersta ön, der de resliga stammarna
vexte,

Talln, den himmelshöga, invid svartpoppeln, och
alen,

240 Länge vissna och torra, att lättare segla för ho-
nom.

Men såsnart som hon vist, hvar de resliga stam-
marna vexte,

Åter hema sig begaf Kalypso, den höga gudina-
nan.

Men han virke sig fällde, och snart var arbetet
färdigt.

Tjugu stammar han högg, och yxade till dem
med kopparn,

245 Slätade noggrannt alla, och bilade efter ett snö-
re.

Nå med nafvare kom Kalypso, den höga gudina-
nan,

Och han borrhade alla, och fogade tätt till hvar-
andra,

Sammanpassande så sin flotte med pluggar och
krampor.

Liksom en man, välkunnig i byggnadskonsten,
en botten

250 Plär urvälfya uppå lastdragare skutan, den bre-
da,

Likaså bred nu gjorde också sin flotte Odysseus.

Ställande ribborna upp, med tvärträd tätt han sen dessa

Fäste, och slutligt spikade på sidplankorna, långa.

Gjorde en mast jemväl, och en ristång, passlig för honom.

255 Vidare gjorde han ock ett roder, att styra sin flotte,

Och omskansade den med mattor af flätade viden,

Värn mot vågen att bli, och rikligt skottade barlast.

Dukar emellertid Kalypso, den höga gudinnan,

Bragte till seglens görning, och han tillverkade dessa;

260 Brassar sedan, och laur och skot på fletten han fastbandt;

Och i gudomliga sjön med stängerna honom han utskjöt.

Vat nu den fjerde dagen, och allt fallbordat han hade,

Och på den femte från ön affärdade honom Kalypso,

Efter att ha först tvättat, och doftande kläderna påklädt.

265 Bar så gudinnan åt honom om bord en säck med det dunkla

Vinet, och annan en stor med vatten, och dess-
utom vägkost

Uti en rensel, och lade dertill tillräckligt sof-
vel,

Sände åt honom jemväl en kostlig och gynnande
kultje.

Seglena glad utbredde för kultjen den ädle O-
dyssens;

270 Men konstmessigt gerad han styrde sin flotte med
rodret,

Sittande; ögonlocken en blund för honom ej på-
föll,

Medan han gaf på Pleiaderna akt, och den se-
na Bootes,

Samt Björninnan, som folket också plär Vagnen
benämna,

Som der välfver sig kring, och stundligt bespejar
Orion,

275 Hon den enda, som aldrig ännu i Okeanos ba-
dat.

Henne nu honom befallte Kalypso, den höga gu-
dinnan,

Medan han gjorde sin resa på sjön, städs hafva
till venster.

Sjutton dagar han seglade fram, och gjorde sin
sjöfärd,

Och på den adertonde sig viste de skuggiga ber-
gen

280 Å Phaiekernes jord, der närmst till honom de
voro;

Och som en sköld de syntes uti dimdunkliga hafvet.

Från Aithiopena lände nu jordomskakadt,
och honom

Skådade fjerran ifrån de Solymers berg, ty han sågs der

Segla på sjön, och guden dessmer vardt vred i sitt hjerta;

285 Skakande hufvudet, så till eget sinne han talte:

Ve, ve! gudarne hafva nu annorledes beslutit

Om Odysseus, medan jag var hos de Aithiopen.

Redan han påkas Phaiakernes land, der ödet bestämde,

Att undkomma det yttersta mål af jemren, som stundar;

290 Men jag tror mig ännu nog drifva honom i ofärd.

Så han talte; och moln hopförde och skakade hafvet,

Med treudden i händerna tagen, och samtliga vindars

Stormar alla han jagade upp, och höljde med skyar

Jord och haf på en gång; från himmelen bredde sig natten:

295 Östan och Supnan drabbade hop, och stormande Vestan,

Samt klarblåsande Nord, och vältrade väldiga vä-
gen.

Och nu löste sig upp för Odysseus knäna och
hjärtat,

Ängslad talte han till stormodiga sinnet, och sa-
de:

O mig, eländige, hvad skall af mig då ändt-
ligen blifva?

300 Ty jag rädes, att allt sannfärdligen talte gudin-
nan,

Att jag skulle på sjön, förrn fädernejorden jag
hunnit,

Tömma qvalens mått; allt detta varder ju upp-
fylldt.

Se, med hvad moln nu himmelen vidt kring-
kransar Kronion,

Huru han upprört sjön, och huru samtliga vä-
drens

305 Byar tränga uppå; mig djupa förderfvet är sä-
kert!

Sälle de Danaer, tre-, fyrfaldigt, hvilka då do-
go

Borta vid rymliga Troia, Atrelderna skänkande
vänskap!

Så mig måtte beskärts att dö, och lyfta min ba-
ne

Der den dagen, då mig de samtliga Troerne kop-
par

310 Lansar slungade på, och jag stred kring fallne
Peleion!

Då jag begrafning fått, och Achaierne prisat min
ära;

Men nu var mig beskärdt, att tagas af ömkelig
ändlykt.

Talte; och honom slog den väldiga vågen
från ofvan,

Rnsade an förskräckligt, och svängde hans flot-
te i hvirveln,

315 Och sjelf fjerran han damp från flottan derjemte,
och rodet

Slungade bort ur hämdren, och masten för honom
itubröt

Den påkommande hiskliga storm af blandade viu-
dar;

Seglet fjerran i sjön, och derhos råstungen nu
neddamp;

Sjelf han en lång stund hölls neddykad, och icke
förmådde

320 Snarligen streta sig upp ur svallet af väldiga vå-
gen,

Ty så kläderne tyngde, som gett den höga Ka-
lypso.

Ändtligen dykte han upp, och ur munnen spyd-
de det bittra

Vattnet, som rikligen droppade ned från hufvud
för honom.

Men han ej glömde likväl sin flotte, ehuru be-
ängslad,

325 Utan gjorde i vattnet ett språng, och fatta-
de honom,

Och sig satte derpå, undvikande döden omsi-
der.

Honom hit nu och dit svallvågen, den väldiga,
förde.

Likasom då, när den höstliga nordanvinden kring
fälten

Tistelfjunena för, och de hålla sig tätt vid hvar-
andra;

330 Honom hit nu och dit oak vindarne förde på
hafvet.

Stundom Sunnanvinden åt Nordan kastade drot-
ten,

Stundom att honom förfölja åt Vesten lemnade
Östan.

Kadmos' dotter det såg, den skönsetknölliga
Ino,

Leukothea, som var tillförne en ljudlig död-
lig,

335 Men i böljornas djup gudomelig ära nu åt-
njöt:

Hade så miskund med Odysseus, den irrande,
qualde,

Och som en årta hon dykade upp ur hafvet, och
uppfög,

Och sig satte uppå mångfästade flottan, och tal-
te:

Olycksalige, hvi är på dig jordskakarn Po-
seidon

340 Så förskräckligen vredgad, att han mång farer
bereder?

Icke förgör han dig dock, änskönt han särdeles
äflas.

Utän gör du såhär, — tafatt du ej synes mig
vara:

Kläd af kläderna dina, och flotten åt vädren att
föras

Lemna, och simma med hämdren, och sök upp-
hinna de kuster,

345 Der Phaeckerne bo, der dig är ödet att räd-
das.

Här ovanskliga bindelen tag, och knyt den in-
under

Bröstat; då finns ej fruktan att plågas, ej heller
att drunkna.

Men såsnart som du öck östranden med händer-
na vidrört,

Lös den ifrån dig igen, och slunga i hafvet, det
dunkla,

360 Fjerran ifrån östranden, och sjelf vänd anletet
bortåt!

Så nu gudinnan talte; och gaf hårbindela
åt honom,

Och sjelf återigen neddykte i svallande haf-
vet,

Lik med en ärta, och henne den dunkla vågen
betäckte.

Men der grubblande nu mångpröfvade, ädle O-
dysseus,

355 Ängslad talade till stormodiga sinnet, och sa-
de:

Ve mig, måtte ej någon ibland odödliga
stämpla

Annat svek, då nu hon mig flotten att lemna
befaller!

Men jag för ingen del hörsammar; ty fjerran
med ögat

Ren jag skådat det land, der hon sade mig fin-
na en fristad.

360 Dock vill jag göra såhär, som syns mig vara
det bästa:

Medan i kramporna än mig bjelkarna sitta till-
samman,

Härstäds må jag förbli, och smärtorna tåligt för-
draga;

Men såsnart som flotten för mig störtvågen för-
skingrat,

Simma jag skall; ty ej finnes till hands en säkra-
re utväg.

365 Medan detta han välfde uti sin själ och
sitt hjerta,

Vrakte på honom en hiskelig våg jordskakarn
Poseidon,

Gruflig, och olycksfull, brådstörtig, och kastade
honom.

Liksom en stormande vind kringskingrar af torr-
kade agnar

Högen, och somliga hit försprider och somliga
ditåt;

370 Så förspridde han ock de väldiga bjelkar; men
hjelten

Fattade tag i en stamm, framdrifvande den som
en ridhäst.

Kläderna af sig han klädde, som gett den höga
Kalypso,

Och på stunden bindelen knöt sig bröstet inun-
der,

Och sig störde i sjön brådstupa, och händernas
bredde,

375 Åflande simmas; det varsnade öck jordskakaren ge-
nast,

Och han rörde på hufvut, och så tilltalte sitt
sinne:

Efter många strapaser du der kringitre på
hafvet,

Tills du många dig får med zensuppföstrade
menschör;

Men jag ändock ej tror, att du någonsin prisar
din ofärd!

380 Guden talte, och slog skönhåriga hästar-
nes utspann,

Och så till Aigai kom, der hans herrliga bonin-
gar äro.

Men nu Athenaie, Zeus' dotter, begrunda-
de annat:

Sannerlig fjettrade hon de öfriga vindarnes vä-
gar,

Och upphöra dem bjöd, och samtligen vandra
till hvila;

385 Hättig Nordan hon väckte, och krossade vägen
för honom,

Tills han många sig finge med röningkära Phae-
ker,

Den zeusbörne Odysseus, och död undvikit och
Kerer.

Nätterna två, och dagarna två på den sväl-
lande vågen

Drefs han, och mången gång hans hjerta anade
ofärd.

390 Men då nu treje dag skönflätiga Eos bered-
de,

Äfven då upphörde jemväl blåsvädet, och storm-
lös

Stiltje nu värdt, men han helt nära varnade lan-
det,

Blickande för sig skarpt, upplyftad af väldiga
vågen.

Likasom önskvärdt syns för sönerne älskade fa-
drens

395 Lif, som i sjukdom ligger, och qväljs af häftiga
plågor,

Tynande länge, och honom har ansatt skräcklig
en gudom,

Men önskvärdigt ha honom från ofärd gudarne
räddat:

Så önskvärdigt sig visade land och skog för O-
dyssseus,

Hvilken nu samm enträgen, att träda med föttren
på stranden,

400 Men då så långt han var, som man hörer en
ropandes stämma,

Då ock hörde han gnyet emot hafsklipporna redan.

Och den väldiga böljan hon röt torrlandet till möte,

Med förskräckelig bränning, och allt insveptes i hafsskum,

Ty der fanns ej en hamn, för skeppen värn, eller skyddsört,

405 Men utskjutande hållar der funnos, och klippor och bankar.

Och då löste sig upp för Odysseus knäna, och hjertat,

Ängslad talte han till stormodiga sinnet och sade:

Ve mig, efter nu land oväntadt mig unnade skåda

Zeus, och jag svalget ren har genomsimmande lemuat,

410 Syns mig emellertid ur grumlade hafvet ej utgång.

Utom spetsiga bankar jag här, och böljan omkring mig

Döner, den plaskande, brandt sig reser i höjden en klippa,

Hafvet ett bråddjup är, och med fötterna båda jag icke

Gitter på botten hålla mig fast, och räddas ur ofärd;

415 Ty, om jag frestar att gå, kankända mot klippiga kusten

HOMERI ODYSSEA

SVETHICE REDDITA

quam

VENIA AMPLISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHICAE
AD IMPERIALEM ALEXANDREAM IN FENNIA
UNIVERSITATEM

PRAESIDE

AXELIO GABRIELE SJÖSTRÖM

Litteraturae Graecae Professore Publico et Ordinario

P. P.

RESPONDENS

ABRAHAMUS WILHELMUS MONTIN

Stipendiarius Hällströmianus Ostrobothniensis

In Auditorio Philos. die 11 Nov. 1835

h. a. m. c.

TOMI PRIMI

Particula Decima Tertia

HELSINGFORSIAE
EX OFFICINA TYPOGRAPHICA FRENCKELLIANA.

Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι ; ἄλλῃ πάντεσσιν Ὀμηροσ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ.

Rycker mig väldiga vågen, och gör ansträngningen
fruktlös.

Men om jag simmar ännu allt vidare, dit der
jag funne

Nedåtsluttande stränder kanske, och hamnar
i hafvet,

Räds jag, att mig då återigen bortröfvande
stormen,

420 Fjerran ut på den fiskiga sjön, tungt suckande,
förer,

Eller en gud mot mig påhetsar ur hafvet den
stora

Hajen, ty sådana många hon när, dånrik Am-
phitrite.

Vet ju, att uppbraggt är mot mig dånrik Po-
seidaon.

Medan detta han välfde uti sin själ och
sitt hjerta,

425 Honom väldig en våg bortförde till klippiga
stranden.

Der nu hans hud afslitits och ben derjemte
förkrossats,

Hade ej laggt i hans själ klarögda gudinnan
Athene,

Att han, med händerna två, anrusande, fattade
klippan,

Och sig suckande höll, tills väldiga vågen förbi-
gätt.

430 Så nu han undvek den; men vid återstudsmi-
gen honom

Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἄλις πάντεσσιν Ὀμηρος.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ.

Rycker mig väldiga vågen, och gör ansträngningen
fruktlös.

Men om jag simmar ännu allt vidare, dit der
jag funne

Nedåtsluttande stränder kanske, och hamnar
i hafvet,

Räds jag, att mig då återigen bortröfvande
stormen,

420 Fjerran ut på den fiskiga sjön, tungt suckande,
förer,

Eller en gud mot mig påhetsar ur hafvet den
stora

Hajen, ty sådana många hon när, dånrik Am-
phitrite.

Vet ju, att uppbraggt är mot mig dånrik Po-
seidaon.

Medan detta han välfde uti sin själ och
sitt hjerta,

425 Honom väldig en våg bortförde till klippiga
stranden.

Der nu hans hud afslitits och ben derjemte
förkrossats,

Hade ej laggt i hans själ klarögda gudinnan
Athene,

Att han, med händerna två, anrusande, fattade
klippan,

Och sig suckande höll, tills väldiga vågen förbi-
gätt.

430 Så nu han undvek den; men vid återstudsmih-
gen honom

- Slog anrusande vågen, och långt bortstötte i hafvet,
 Liksom uppå en polyp, enär han drages ur gömslet,
 Vid sugrörens hålla sig fast småstenarna talrikt;
 Så af klippan också från kraftiga händerna honom
- 435 Huden i stycken slets, och han höljdes af väldiga vågen.
 Och der skulle nu dött olycklig Odysseus i förtid,
 Hade åt honom besinning ej gett klarögda Athene.
 Dykande opp ur böljan, der hon framsprutar mot stranden,
 Simmade han förbi, anblickande landet, öm möjligt
- 440 Nedåtsluttande stränder han funne, och hamnar i hafvet.
 Men då han simmande kom till den skönframrinnande flodens
 Mynning, tyckte han der just vara den yppersta platsen,
 Fri för klippor och skär, och undan vinden en tillflygt;
 Kände, hur floden böljade fram, och bad i sitt sinne:
- 445 Hör mig, o konung, eho du än är; dig nalkas jag, mångbedd,

Flyende bort ur sjön, Poseidaons hotelser un-
dan!

Af odödliga gudarna öck plär vinna försko-
ning

Hvarje irrande man, som nalkas, likasom jag
nu

Nalkas din bädd, ditt knä, sen många strapaser
jag utstått.

450 Ja, miskunda dig, kong; bönfällande vet jag
mig vara!

Sade; och strax han dämde sin fart, och
hejdade vägen,

Gjorde stiltje framför, och räddade drotten till
flodens

Mynning; Odysseus' knän af matthet dignade
båda,

Äfvensom kraftiga hämdren; hans mod var kuf-
vädt af vattnet.

455 Hela hans hud var svullen, och hafvet frusade
ymnigt

Ur hans näsa och mun; men han andlös vorden
och ljudlös

Låg vanmäktig; på honom var kommen en fase-
lig trötthet.

Men då han andades åter, och lif sig samlat
till hjertat,

Då ifrån sig också gudinnans bindel han lö-
ste,

460 Och den kastade hän i den hafåtrinnande flo-
den.

Väldiga vågen den bar med strömmen tillbaka,
och Ino

Tog den i händerna strax, men nu, aflägsnad
ur floden,

Den fruktgivande jord han kysste, och hvilte i
vassen;

Ängslig talte han till stormodiga sinnet, och
sade:

465 O, hur jag lider! af mig hvad skall dock
ändtligen blifva?

Om jag i floden här tillbringar den ängsliga
natten,

Räds jag, att skedliga frosten i mängd och al-
striga daggen

Kufva min själ, som af matthet ren är nära
att digna;

Bläser derjemte på morgonen ock ur floden en
kall pust.

470 Men om jag stege dit upp på kullen i skuggiga
dungen,

Och i de buskiga snar insomnade, om mig för-
skonte

Trötthet och frossa, och mig påkomme den
ljustiga sömnen,

Rädes jag för vilddjuren ett rof och byte att
varda.

Honom, begrundande så, mellertid mer
gagneligt syntes

475 Att sig i skogen bege, som han fann helt nära
till vattnet,

Uppå en kringsedd plats; och han smög två
buskar inunder,

Vexta tillsamman, en vild oliv, och den andra
en fruktbar.

Dessa igenom ej nånsin de fuktige vindarne
blåste,

Icke den brännande soln med strålarna träffade
dessa,

480 Regnet trängde ej fram; så tätt oliverne
vuxit

Vexelvis vid hvarandra, och dem nu smög sig
Odysseus

Under, och strax sig redde med egna händer
en rymlig

Bädd; ty af löf der fanns tillräckeligt ymniga
hopar,

Hvad till läger behöfts åt tvenne män eller
trenne,

485 Under den vintriga tid, om aldrig så bister han
vore.

Skådande dem, vardt glad mångpröfvade, ädle
Odysseus,

Och sig i midten lade, och pågjöt hopar af
löfven.

Likasom då man gömmer en brand i den dunk-
liga askan,

Fjermast på fältet, enär ej grannar finnas i
nejden,

490 Räddande eldens frö, att han annorstädes ej
tändes:

Så sig Odysseus gömde i löfven, och honöna
Athene

Sömn på ögonen gjöt, att göra, det fortaste,
ände

Uppå dess plågsama tröttnad, och ögonlocken
betäckte.

ODYSSEA.

SJETTE SÅNGEN.

Innehåll.

Med afsigt att åt *ODYSSEUS* bereda välvilligt mottagande hos *ALKINOOS*, *Phaiekerne*s konung, erinrar *ATHENE*, i en dröm, dess dotter, *NAUSIKAA*, om klädtvätt, v. 1—47. — Sedan alltså, följande dagen, *NAUSIKAA* med sina tärnor åkit till flodstranden, och kläderna blifvit, i vanlig ordning, tvättade, roar hon sig, medan de torrka, med bollspel, v. 48—109. — Men då bollen, genom *ATHENE*s föranstaltande, nedfallit i vattnet, och, vid tärnornes rop, *ODYSSEUS*, uppväckt ur sömnen, af *NAUSIKAA* begär, att hon må gifva honom kläder, och visa honom vägen till staden, v. 110—185 — ; så villfar hon drottens begäran, och sänder honom en skrud. Sedan *ODYSSEUS* densamma påtagit, smyckas han af *ATHENE* med utmärkt skönhet, samt vederqvicker sig med mat och dryck, v. 186—250. — Derefter bjuder honom den hemvändande *NAUSIKAA*, att åtfölja sin vagn, tills de hunnit *ATHENE*s lund, och att der qvarstanna, samt, såsnart hon kunde synas länd till sin faders boningar, begifva sig till densamma, och först helsa hennes moder, v. 251—331.

O D Y S S E I A.

SJETTE SÅNGEN.

Sålunda sof han nu der, mångpröfvade, ädle
Odysseus,
Ut af trötthet betagen och sömn; men gudinnan
Athene
Hån till Phaiekiska männernes folk begaf sig
och förste,
Hvilka tillförene bodde uti Hypercia, det
vida,
5 Nära Kyklopiska män, högmodiga utöfver höf-
van,
Som dem plundrade stundligt, och voro större
i krafter.
Flyttande, förde dem an gudsköne Nausithoos
dädan,
Fjerran ifrån påhittiga män, och till Scheria
bragte,
Och kring staden en mur uppreste och boningar
byggde,
10 Gjorde åt gudarna tempel jemväl, och åkrarna
delte.

- Men han, af Keren kufvad, då ren bortgått till
Aïdes;
Nu var Alkinoos kong, som lärt sig af gudarna
vishet.
Och till hans boning gick klarögda gudinnan
Athene,
Redande hemkomst åt stormodige drotten Odys-
seus,
- 15 Gick så uti mångpyntade kammaren, hvarest en
jungfru
Låg i sin bädd, odödliga lik till vext och till
skepnad,
Nausikaa, stormodige drotten Alkinoos' dot-
ter;
Och bredevid två tärnor, som fått af Chariterna
fägring,
Hvar vid sin post; tillslutna de blänkande dör-
rarne voro.
- 20 Men nu till jungfruns bädd hon hastade, lik-
som en vindfläkt,
Stod vid dess hufvudgärd, samt talade ordet,
och sade,
Liknande dottren utaf den skeppsnamnkunnige
Dymas,
Som, jemnårig med henne, jemväl var älskad af
hjertat;
Hennes skepelse tog klarögda Athene, och
talte:
- 25 Nausikaa, hvi födde dig så försummelig
modren?

Ligga minsann ovärdade än de prydliga klä-
der,

Och dig är bröllopet när, då du måste dig klä-
da i granna

Sjelf, och gifva åt dessa jemväl, som föra dig
hädan.

Ty af kläderna plär till menskorna spridas ett
vackert

30 Rykte, och fadren glädes dervid, och den vör-
dade modren.

Men låt oss gå för att tvätta, då morgonrodna-
den randar,

Och jag vill följa dig åt, medhjelperska, att du
må snarligt

Färdig bli; ty ej länge du mer en jungfru skall
vara.

Redan fria dig till de ypperste alla i lan-
det,

35 Bland Phaieketnes män, der sjelf du eger din
hembygd.

Men nu, välan, din herrliga far, ombed, att i
morgon

Bittida dig mulåsnor och vagn utrusta, som
bringar

Gördlarna alla i tvätt, och slöjor, och prydliga
mantlar.

Detta är äfven för dig långt vackrare, än om du
skulle

40 Vandra till fots; ty fjerran från sta'n tvättgrö-
parne äro.

- Talade så, och bort sig begaf klarögda
Athene
Hän till Olympen, der gudarnes städs orubbliga
boning
Vara sägs; han af vädren ej skakas, ej heller
af regnet
Vätes, och snön ej heller sig närmar, men ständigt ett molnlöst
- 45 Solsken breder sig ut, hvit strålgans sväfvar
deröfver.
Salige gudarne der förlusta sig dagarna alla.
Dit klarögda gudinnan nu gick, sen hon ordat
med jungfrun.
Genast sig infann ock skönthronande Eos,
och väckte
Upp skönlöjade jungfrun, som strax förväntes
åt drömmen.
- 50 Och hon begaf sig i rummen, att allt för föräldrarna säga,
För sin älskade fader och mor. Dem fann hon
derinne.
Satt så vid spisen hon, med tjanande tärnor i
sällskap,
Tvinnande purpurne tråd, men fadren i dörren
hon mötte,
Hvilken då just ock ämnade gå till de frejdade
kongars
- 55 Råd; ty de bolde Phaeakerne dit inkallade honom.

Och helt nära hon stod, och talte till älskade
fadren:

Pappa, skulle du vilja åt mig utrusta en
mulvagn,

Hög, välhjuling, att jag må föra de ståtliga klä-
der

Ned till floden att tvättas, som mig otvättade
ligga?

60 Både dig sjelf det höfs, som vistas bland yp-
persta mänuer,

Att rådpläga i råd, med snyggade kläder på
kroppen;

Utomdess dig också fem söner i salarna fin-
nas,

Tvenne af dem förmälde, och trenne blomstran-
de svenner.

Med nytvättade kläder hvar dag åstunda de
alle

65 Träda i dansen, och mig allt sådant ligger på
sinnet.

Sade; förty hon ej täcktes för fadren det
ljuflika bröllop

Nu omnämna, men väl han förstod, och svarte
med orden:

Icke jag mulorna dig afundas, barn, eller
annat;

Res! och tjenarne skola iordningställa en mul-
vagn,

70 Hög, välhjuling, som är med en korg erforderligt
utstyrd.

Så han talte, och tjenarna gaf befallning;
de lydde,

Och nu derute jemväl välhjuliga vagnen i ord-
ning

Ställde, och hämtade mulorna fram, och spände
i redet.

Men en tärna ur salt utbar de prunkande klä-
der,

75 Och nedlade dem alla uti välglattade vagn-
nen.

Modren också inlade i korg tillräckelig vagn-
köst,

Allslags, lade båd sofvel deri, och hällde i get-
säck

Vin derjemte; — och ren var flickan stigen i
mulvagn. —

Och sen gaf hon uti gullflaskan en flytande
olja;

80 Att hon skulle sig smörja, med tjenande tärnor
i sällskap.

Konungadottren i hand tog piske och prydliga
tömmar,

Och slog på; att de lupo; ett dån af mulofna
hördes.

De i galopp sig sträckte, och tvätten förde och
jungfrun,

Icke allena; med henne nu följde tärnorna af-
ven.

85 Men då de hunnit fram till flodens herrliga
flöde,

Der sig år från år tvättgropar befunno, och
kostligt

Vatten i mängd upprann, att smutsiga kläderna
reña;

Derstäds desse ifrån mulvagnen mulorna spänn-
de,

Och dem jagade bort, att invid den hvirflande
floden

90 Äta det häningsljufliga gräs; men de sjelfve ur
vagnen

Tvätten med händerna togo, och förde i klarä-
ste vatten,

Trampande den i gröparna fort; i kapp med
hvarandra.

Men då de tvättat nu, och smutsiga kläderna
renat,

Bredde de ut dem i ordning invid sjöstranden,
der hafvet

95 Mot törriandet plögade mest småstenarna sköl-
ja.

Sedan de badat sig sjelfva, och smort frikostigt
med oljan,

Togo de samtligen åt sig ett mål vid stranden
af floden,

Bidande tills att i solens sken sig torrskade
klädren.

Men då med mat sig fagnat hon sjelf, och tär-
norna äfven,

100 Samtiige kastade bindlarna bort, och lekte med
bollen.

Och hvitarmiga Nausikaa begynte att sjunga.

Likasom pilglad Artemis går på berget, och vandrar

Nu omkring skyhöga Teygetos, nu Erymanthos,

Åt fargaltarna fägnande sig och de ilande hindar,

105 Och med henne i lag Zeus', Aigisförarens, dött-rar,

Landtliga nymferna, leka, och Leto glädes i sinnet;

Och bland alla hon högst båd hufvudet håller och pannan,

Och hon är lättligen känd, men samtliga äro de sköna:

Så sig i tärnornas hop utmärkte den brudliga jungfrun.

110 Men då hon var i beråd, att återvända till hemmet,

Och ren mulörna spännt, hopvikande ståtliga klädren,

Annat besinnade då klarögda gudinnan Athene,

Huru Odysseus skull' vakna, och se skönögiga jungfrun,

Som till Phaeckiske männernas stad vägvisade honom.

115 Och nu prinsessan kastade bollen efter en tärna;

HOMERI ODYSSEA

SVETHICE REDDITA

quam

VENIA AMPLISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHICAE
AD IMPERIALEM ALEXANDREAM IN FENNIA
UNIVERSITATEM

PRAESIDE

AXELIO GABRIELE SJÖSTRÖM

Litteraturae Graecae Professore Publico et Ordinario

P. P.

RESPONDENS

HERMANNUS MALM

Stipendiarius Publicus Ostrobottniensis

In Auditorio Philos. die 11 Nov. 1835

h. p. m. c.

TOMI PRIMI

Particula Decima Quarta

HELSINGFORSIAE

EX OFFICINA TYPOGRAPHICA FRENCKELIANA.

Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἄλις πάντεσσιν Ὀμηροῦ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ.

Tärnan han träffade ej, men föll i den djupaste
 hvirfveln,

Och högt ropte de alla; då vaknade ädle Odys-
 seus,

Satte sig upp, och välfde uti sin själ och sitt
 hjerta:

Ve mig! till hvilka dödligas land är nu
 åter jag kommen?

120 Monne de trotsige, vilde, och ej rättrådige
 äro?

Monn' gästvänlige hellre, och ha ett gudeligt
 sinne?

Så mig sväfvade kring jungfruliga stämman af
 unga

Nymfer, hvilka bebö de öfversta toppar af
 bergen,

Eller flodernas källor också, eller gräsiga än-
 gar.

125 Kanske befinner jag mig i ljudliga människors
 grannskap?

Men nu välan, sjelf vill jag försöka, och skåda
 omkring mig.

Talade så; och ur snaret sig smög den
 ädle Odysseus,

Bröt sig ur tätta skogen med väldiga handen en
 löfrik

Qvist, att skyla dermed den nakne mannens lö-
 kamen;

130 Gick bergfostrade lejonet lik, som litat på styr-
 kan,

Och framvandrar i regn och i storm, och ögonen båda

Brinna; men det till oxarna går, eller också till fåren,

Eller i vilda hjortarnas hjord; ty magen befäller,

Frestande småkräk med, att smyga i gärdade fällan:

135. Så nu Odysseus ock skönlockiga flickorna ville

Nalkas, så naken han var; ty nöd var kommen på mannen.

Men förskräckelig syntes han dem, nedsmutsad af äfjan,

Och på den rymliga stranden de flyktade hitåt och ditåt;

Ensam Alkinoos' dotter blef kvar; ty henne Athene

140 Mod inlade i själn, och tog ur lemmarna rädslan.

Hon sig dristade stå; då öfverlade Odysseus,

Anten han fatta dess knän, och be skönögiga jungfrun

Skulle, eller också med ljufliga orden på afstånd

† Bedja, om vägen hon viste till sta'n, och kläder förlänte.

145 Honom, begrundande så, mer ganeligt syntes det vara,

Henne med ljufliga ord, att blott ombedja på
afstånd,

Att, om han fattade knäna, ej måtte förarga sig
jungfrun.

Genast sade han då de ljufliga orden, och sluga:

Drottning, jag fattar ditt knä, om gudinna
du är, eller dödlig!

150 Om en gudinna du är, och bor i den rymliga
himlen,

Dig jag med Artemis sjelf, en dotter af store
Kronion,

Både till skepnad, och storlek, och vext i det
närmaste jemför;

Men om du är bland dödliga en, som bygga på
jorden,

Trefaldt salige äro din far och vördade mo-
der,

155 Trefaldt salige brödren jemväl, dem högligen
sinnet

Städse för din skull värmer sig upp af glädje-
förtjusning,

Då när de skåda så fager en ros inträda i dan-
sen.

Men i sitt hjerta ändock bland alla är saligast
vida

Han som dig för till sitt hem, och kommit med
rikaste brudskänk.

160 Ty jag i sanning med ögonen sett ej sådan en
dödlig,

Hvarken man, eller qvinna (mig, skådande, häpnad betager).

Fördom på Delos en gång, vid Apollons altar,
en likdan

Ung palmtelning betraktade jag, som vexte åt
höjden; —

Ty dit kom jag också, och mig följde en rikelig
krigshär

165 Uppå den färd, som skulle åt mig mång sorger
bereda; —

Liksom enär jag telningen såg, jag i själen för-
väntes

Länge; ty sådant träd ej någonsin vuxit ur jor-
den:

Så dig, qvinna, jag vördar, beundrar; och hög-
ligen rådes,

Röra vid knäna; och mig påkommer en tryckan-
de ängslan.

170 Tjugunde dagen i går, undslapp jag det dunkliga
hafvet;

Vågen förde mig städs mellertid och de häftiga
stormar

Från Ogygia ön; nu hit mig kastat en gu-
dom,

Att här äfven ännu ondt lida; ty ej jag förmo-
dar

Slut; men gudarne än mig mycket skola bere-
da.

175 Men varkunna dig, drottning; ty dig, sen myc-
ket jag lidit,

Först jag ualkas; af alla de öfriga menskorna
ingen

Endaste känner jag alls, som staden besitta och
landet,

Visa mig vägen till sta'n, och omkring mig ka-
sta en trasa,

Om du, gående hit, medtagit för byken en bind-
duk.

180 Gifve dig därför gudarne allt, som i sinnet du
välfver,

Egen make, och eget palats må de unna, och
herrlig

Samdrägt! Ädlare finnes ju ej, och bättre än
detta,

Än då i huset bo samdrägtiga hop, med hvaran-
dra

Make och maka; förty ovännerna äro de hjert-
qual;

185 Vännerna äro de fröjd, men mest de sjelfve
det märka.

Nu skönarmåde Nausikaa genmälte, och
sade:

Fremling, du liknar mig ej en dålig man, eller
oklok;

Zeus, den Olympiske, sjelf utdelar åt menskor-
na lycka,

Både åt goda och onda, på sätt som han tycker,
åt hvarje.

190 Detta jemväl han gifvit åt dig, och du måste
det tåla.

Nu då, emedan du hit till staden är kommen
och landet,

Skall du ej lida på kläder en brist, ej heller på
annat,

Sådant som höfves att får den mångbepröfvade
fremling.

Staden jag visa dig vill, och säga dig namnet
på folken:

195 Och Phaiekerne denna vår stad besitta och lan-
det.

Till stormodige drotten Alkinoos är jag en dot-
ter,

Honom, af hvilken beror Phaiekernes styrka och
mankraft.

Sade; och gaf skönlockiga tärnorna denna
befallning:

Stannen, J tärnor, påstund! Hvart springen J,
skådande mannen?

200 Eller menen J väl, att han är af fiender nå-
gon?

Icke det finns lifslevvande man, och aldrig
skall finnas,

Som till Phaiekiske männernes land skull' våga
att komma,

Förande med sig fejd; odödliga äro de kä-
re.

Också vi bo afsides, uti mångsqualpiga haf-
vet,

205 Ytterst, af öfriga dödliga oss ej någon besö-
ker.

Mén nu en osäll vandrare är den mannen, som
kommit,

Hvilken vårda man bör; ty i Zeus' skydd äro
de alle,

Arme och fremlingar ju, och en liten skänk är
en kär skänk.

Derföre gifven åt fremlingen mat, J tärnor, och
dricka,

210 Tvätten i floden också, der J finnen för vinden
en tillflygt!

Sade; de stannade nu, och mante den ena
den andra,

Och medförde Odysseus i lugnet, allt som dem
manat

Nausikaa, stormodige drotten Alkinoos' dot-
ter,

Och framlade åt honom till klädnad en kappa
och lifrock,

215 Gafvo derjemte uti gullflaskan en flytande ol-
ja,

Och uppmanade honom att bada i rinnande flo-
den;

Men då talade så bland tärnorna ädle Odys-
seus:

Tärnor, tannen nu der afsides, att sjelf
jag må salta

Äsjan tvätta från skuldrorna bort, och sedan
med olja

220 Smörja, ty länge min kropp fått vara essenser
förutan.

Inför eder jag ej vill bada mig; ty jag mig
naken

Blygs afkläda, uti skönlockiga flickornas å-
syn.

Talte; och de afsides nu gingo, och sade
åt jungfrun.

Men han i floden tvättade bort, den ädle O-
dyssens,

225 Åfjan, som fastnat qvar på hans rygg, och de
väldiga skuldror,

Strök så från hufvudet skummet utaf fruktöd-
sliga hafvet.

Men då han tvättat sig ren fullkomligt, och
rikligen smörjat,

Samt klädt kläderna på, som gifvit brudliga
jungfrun,

Honom Athenaie då gjorde, Olympierns dot-
ter,

230 Ej blott större att se och stoltare; äfven från
hufvut

Sände hon krusigt hår, som liknade sjelft hya-
cinthen.

Likasom, då konstskickelig man kringgjuter om
silfret

Gull, som sjelfve Hephaistos har lärt och Pallas
Athene

All upptänkelig konst, och han gör förtjusande
arbet,

235 Så nedgjöt hon behag åt honom på hufvud och
skuldror.

Sen nedsatte han sig afsides på stranden af haf-
vet,

Strålände vidt af tusen behag; men jungfrun för-
väntes,

Till skönlöckiga flickorna då hon talte, och sa-
de;

Hören mig, J hvitarmiga flickor, att något
jag ordar!

240 Icke mot samtliga gudars beslut, som bo i O-
lympen,

Denne mannen sig mäktigt med gudalika Phaie-
ker.

Oansenlig han mig tillförene syntes i san-
ning;

Nu är han gudarna lik, som bo i den rymliga
himlen.

O, att åt mig en sådan gemål utkorad ju vo-
re,

245 Hade sitt hus härstädes, och här behagade stan-
na!

Men, J flickor, åt fremlingen mat dock gifven
och dricka!

Sade; och henne de nu hörsammade gerna
och lydde,

Och för Odysseus mat framsatte på stunden och
dricka.

Sannerlig drack nu och åt mångpröfvade, ädle O-
dysseus

250 Ganska hurtigt; ty länge han ej påsmakat en
matbit.

- Men hvitarmiga Nausikaa helt annat be-
tänkte,
Vicklade klädren ihop, och lade i prydelig mul-
vagn,
Spännade i redet sjelf starkhofviga mulorna,
uppsteg,
Och uppmante Odysseus, och talade ordet, och
sade:
- 255 Gif dig på väg, o fremling, att vandra till
staden; dig sedan
Vill i min faders hus, den vises, jag föra, och
menar
Att du blifver bekant med alla de bästa Phaic-
ker.
Dock gör så framförallt: — tafatt ej syns du mig
vara, —
Medan vi genom åkrarna gå och menskornas gär-
den,
- 260 Jemte tärnorna du mellertid, bak mulor och
mulvagn
Skyndesamligen gå; jag sjelf skall visa dig vä-
gen.
Men såsnart som vi komme till sta'n, kring
hvilken en reslig
Ringmur står, och en prydelig hamn tvesides om
staden,
Dit ingången är smal; tverörde galejorna vä-
gen.
- 265 Stänga; ty alla de äro försedde hvarenda med
skärmtak.

Derstäds ha de ett torg med Poseidons tempel i
midten,

Med ditsläpade stenar belaggt, uppgräfna ur
jorden;

Derstäds taga de vård om svarta galejornas red-
skap,

Segel och kabbeltåg, der ock tillyxa de å-
ror.

270 Ty Phaikerne vårda sig nej om både och ko-
ger,

Utan om åror och mast på galejor, och jemna
galejor;

Stolte de fara med dessa. det dunkliga hafvet
utöfver.

Dessas bitande prat jag vill slippa, att framde-
les ingen

Gyckle; ty särdeles finnas i hopen trotsige bjes-
sar.

275 Och nu kunde väl så, oss mötande, säga en
pyssling:

Ho är väl han, som Nausikaa åtföljer, den skö-
ne,

Ståtliga man? [Hvar fann hon en sådan; säkert
sin make?

Eller kanhända hon förer en irrande hän från
galejan

Bland långboende män; ej finnas några i nej-
den;

280 Eller också mångönskelig gud till den bedjande
kommit,

Stigen från himmelen ned, som hon dagarna alla
behåller?

Bättre det är, om hon sjelf har friat, och fått
sig en make

Aunorstädes ifrån, ty hon alla Phajeker förak-
tar

Här i vårt land, som gilja likväl, häd många
och raska.

285 Sådant skola de säga, och slikt mig vore be-
skymfning;

Ja, ond blefve jag ock på en annan, som detta
beginge,

Hvilken, i trots af fader och mor, då än båda de
lefva,

Gör sig med karlar i lag, förrn fästliga bröllo-
pet hållits.

Fremdling, akta du så på mitt tal, att du måtte
med första

290 Viana utaf min fader båd hänledsagnag och hem-
komst.

Nära till vägen vi hafve Athenes herrliga dun-
ge

Af svartpoppel, der finnes en äng, der väller en
källa.

Der har jemväl min fader ett gods, och en blom-
strande åker,

Jemt från staden så långt, som man hör en
ropandes stämma.

295 Der må du sätta dig ned, och bida så länge till-
dess vi

Hunnit komma till sta'n, och min faders bo-
ningar uppnått.

Men då du kan förmoda, att vi dess boningar
uppnått,

Då begif dig åstad till Phaiekarnes fäste, och
fråga

Efter min fars, Alkinoos', hus, stormodige kon-
gens.

300 Lätt det kännes igen, om ock dig viste ett di-
barn

Vägen, ty alldeles ej uppbyggdes, liknande det-
ta,

Andre Phaiekernes hus, ej lika Alkinoos' bo-
ning,

Hjeltens; när dig nu insluta palatset och går-
den,

Hasta ur saln skyndsamligen då, på det du må
komma

305 Till min moder, som sitter vid spiseln, i ske-
net af elden,

Tvinnande der sin purpurne tråd, ett under att
påse,

Mot en pelare stödd, bak henne tärnorna sit-
ta.

Nära till henne också min faders stol är place-
rad,

Der han sitter och dricker sitt vin, odödlig att
påse.

310 Honom går du förbi, och fattar vår moder om
knäna

Sedan med händren dina, att hemkomstdagen
du skåde

Skyndesamligast, glad, fast bodde du aldrig så
fjerran.

Om hon emot dig är i sin själ vänskapligen sin-
nad,

Då har du hopp minsann, att vännerna skåda,
och nalkas

315 Ditt vältrefliga hus, och älskade fädernejor-
den.

Sedan nu detta hon talt, med blänkande pi-
sken hón pådref

Mulornas spann, som lemnade snart den ström-
mande floden;

Dessa dugtigt sprungo, och sträckte på benena
dugtigt.

Men hon kuskade varligt, att med fotgångarne
följde,

320 Tärnorna jemte Odysseus, och nyttjade piskan
med klokhet.

Ned gick solen, och de inkommo i herrliga
lunden;

Vigd åt Athenaie; der satte sig ädle Odys-
seus,

Strax derefter han bad till dottern af store
Kronion:

Hör mig, du eviga mö, Zeus', aigisbära-
rens dotter,

325 Nu åtminstone hjälp mig, då aldrig tillförne
du hjälpte

Den skeppsbrutne, då mig kringdref dårrik Po-
seidaon!

Unna mig, kär och förbarmad nå Phaiekernes
bygder!

Så han bedjande talte; nu hörde det Pal-
las Athene,

Dock hon ej visade sig för hans blick, ty hon
hyste försynthet

330 För farbrodren Poseidaon, som vredgades häf-
tigt

På gudmaken Odysseus, tilldess han hunne sitt
hemland.

HOMERI ODYSSEA

SVETHICE REDDITA

quam

VENIA AMPLISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHICAE
AD IMPERIALEM ALEXANDREAM IN FENNIA
UNIVERSITATEM

PRAESIDE

AXELIO GABRIELE SJÖSTRÖM

Litteraturae Graecae Professore Publico et Ordinario

P. P.

RESPONDENS

RABBE GOTTFRIEDUS RUUTH
Stipendiarius Publicus Nylandus

In Auditorio Philos. die 28 Nov. 1835

h. a. m. c.

TOMI SECUNDI

Particula Prima

HELSINGFORSIAE

EX OFFICINA TYPOGRAPHICA FRENCKELLIANA.

Ἄστρα μὲν ἠμαύρωσε καὶ ἰερά κύκλι σελήνης,
Ἄξονα δινήσας, ἔμπυρος ἥλιος·
Ἐμνοπόλους δ' ἀγελθὼν ἀπημάλδυνεν Ὀμηρος;
Λαμπρότατον μουσῶν φέγγος ἀνασχόμενος.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΣ.

H O M E R O S'

O D Y S S E I A.

Andra Delen.

VII—XII S Å N G E N.

ODYSSEJA.

SJUNDE SÅNGEN.

Ἄστρα μὲν ἡμαύρωσε καὶ ἱερὰ κύκλι σελήνης,
Ἄξονα διήσας, ἔμπυρος ἥελιος·
Ἐμνοπόλους δ' ἀγέληθ' ἀπημάλδυνεν Ὀμηρος,
Λαμπρότατον μουσῶν φέγγος ἀνασχόμενος.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΣ.

H O M E R O S'

O D Y S S E I A.

Andra Delen.

VII—XII S Å N G E N.

ODYSSEA.

SJUNDE SÅNGEN.

Innehåll.

Efter NAUSIKAA begifver sig ODYSSEUS till staden, och möter på vägen ATHENE förklädd, samt beder henne att visa sig kongabörger, v. 1—36. — Dit beledsagad, och sedan han beundrat ALKINOOS' palats och parker, nalkas han, bönfallande, drottningens knän, och undfägnas herrligen. Men när öfrige gästerne bortgått, igenkänner ARETE de kläder, ODYSSEUS bär, och spörjer, hvadan han kommer, samt af hvem han dem erhållit, v. 37—239. — ODYSSEUS berättar korteligen sin resas mödor och faror; hvarefter konungen lofvar honom skepp och kamrater till hemfärd, erinrande honom att gå till hujla, v. 240—347.

O D Y S S E I A.

SJUNDE SÅNGEN.

Så nu han derstäds bad mångpröfvade, ädle
Odysseus;

Men mulåsnornas kraft till staden förde vår
jungfru.

Och när kommen hon var till sin fars storståtli-
ga salar,

Ute på gården stilla hon höll, och bröderne
rundtom

5 Sällade sig, odödliga like, och sedan ur re-
det

Mulorna de urspände, och byken buro i hu-
set.

Sjelf hon i egen kammare gick, och elden åt
henne

Tände en kammarfru, Apeiralskan Eurymedu-
sa,

Som från Apeira fört tverodde galejorne for-
dom.

10 Henne till hedersskänk åt Alkinoos hade de ut-
valt,

- Ty han var alles kong, och som gud åtlyddes
af folket.
- Men hvitarmiga Nausikaa hon i salarna am-
mat;
- Hon upptände nu eld, och bestyrde derinne om
qvällsvard.
- Upp då Odysseus steg, för att vandra till sta'n,
och Athene
- 15 Omgjöt tjockaste dunkel, ty väl hon mente O-
dysseus,
- Att ej, mötande, någon ibland storslunta Phae-
ker
- Mätte med orden skymfa, och, ho han vore,
befråga.
- Men då han just var nära, att träda i herrliga
staden,
- Honom till möte kom klarögda gudinnan A-
thene,
- 20 Lik en blomstrande mö, med sin vattenkruka i
handen,
- Och der stod hon för honom; då frågade ädle
Odysseus:
- Barn, säg, ville du visa mig väg till Alki-
noos', drottens,
- Boningar, hans, som här bland dessa menskor
regerar?
- Förty, mångbepröfvad en fremling, hit jag är
kommen
- 25 Långt från ett fjerran land; därför jag känner
ej någon

Endaste menska af dem, som staden besitta och
landet.

Honom svarade då klarögda gudinnan A-
thene:

Gerna jag vill dig, fremmande far, det hus, du
mig omber,

Visa, ty konungen sjelf bor vankfri fader min
nära.

30 Men gå tyst, som du går, och jag skall vandra
framför dig,

icke på någon menniska se, ej någon befrå-
ga.

Förty desse ej stort fördraga fremmande men-
skor,

Och den som är långväga de ej, välkomnande,
hylla.

Utan, förlitande sig på de snabba galejor och
flinka,

35 Fara de öfver det väldiga svalg; jordskakarn det
unnat:

Flinka galejorne äro, som fågelvingen, som tan-
ken,

Talade så, och förut nu vandrade Pallas
Athene

Skyndesamast, och han sen följde gudinnan i
spåren.

Honom Phaikerne icke, de skeppsnamnkunnige,
märkte,

40 Kommande staden igenom bland dem; ty icke
Athene

- Tflät det, skönlockiga, höga gudinnan, som
kolsvart
Dunkel om honom gjöt, med vänliga tankar i
sinnet.
Hamnar beundrade nu och jemna galejor O-
dyssesus,
Äfvensom sjelfve hjeltärnes torg och murarna
långa,
45 Höga, och välförsedda med pålverk; under att
påse!
Men då de anländt båda till konungens herrliga
boning,
Började så sitt tal klarögdä gudinnan Athe-
ne:
    Detta nu är, du fremmande far, det hus,
    du mig omber
    Visa; du skall derstäds zeusföstrade konungar
    finna,
50 Sittande nu till bords; gå in du, och intet i
    själen
    Frukta, ty dristig en man är vida bättre i al-
    la
    Saker än mesen, ehuru också han kommit från
    fjerran.
    Aldraförst du drottningen sjelf i salarna träf-
    far,
    Och hon är nämnd vid namn Arete, af samma
    föräldrar
55 Född, som födde Alkinoos ock, Phaiækernes
    konung.

Var ju Poseidaon, jordskakarn, Nausithoos' fa-
der

Först, och dess mor Periboia, af qvinnor i skön-
het den bästa,

Yngsta dotter utaf stormodige kong Euryme-
don,

Hvilken beherrskade fordom de öfverbåla Gigan-
ter.

60 Men-han störte sig sjelf, och störte det trottsi-
ga släktet.

Henne Poseidaon sen älskade, hvilken en fa-
der

Åt storsinnte Nausithoos vardt, Phalekernes ko-
nung,

Och Nausithoos blef Alkinoos' far och Rhexe-
nors.

Honom Apollon sköt, den silfverbågige, son-
lös,

65 Nyförmäld i palatset; en endaste dotter han af-
lat,

Arete, som Alkinoos sig utvalde till ma-
ka,

Och högaktade henne, som ej högaktas på jor-
den

Någon bland qvinnor, som nu, med männer, en
boning besitta.

Så högaktad drottningen är af hjertat, och ä-
rad

70 Både af drotten Alkinoos sjelf, och de älskade
baruen,

Äfvensom folken; de henne, beskådande, likt
en gudinna

Städs välkomna med ord, enär i staden hon
vandrar.

Ty på ett ljust förstånd hon sjelf allsicke bar
mangel,

Ja, dem hon menar väl, för de männer tvi-
gter hon sliter.

75 Om hon emot dig är i sin själ vänskapligen sin-
nad,

Då har du hopp helt visst, att vännerna skåda,
och nalikas

Ditt högtakiga hus, och älskade fädernejor-
den,

Sedan detta hon talt, bortgick klarögda
Athene

Till fruktödsliga sjön, och lemnade Scherias
ängder,

80 Och till Athenai kom, bredgatiga stan, och
Marathon,

Trädde så in hos Erechtheus i fasta palatset.
Odysseus

Kom till Alkinoos' herrliga slott; och mycket hans
hjerta

Välfdde, medan han stod, förru kopparne trösk-
len han nådde.

Förty likasom solens glans det var, eller må-
nens

85 I högtakigt palats hos Alkinoos, modige drot-
ten.

Väggarne hitåt och ditåt af koppar hamrade vo-
ro,

Alltfrån trösklen till fönstret, omkring gick li-
ten af blåstål.

Insids dörrar af gull tillstängde det fasta palat-
set,

Silfverne poster stodo uppå den kopparne trösk-
len,

90 Silfyerne var dörrkransen der ofvan, och gyllene
ringen.

Gyllne å hvardera sidan och silfverne hundar
der voro,

Hvilka Hephaistos sjelf med skickeligt sinne ar-
betaf,

Att bevaka Alkinoos' hus, stormodige drot-
tens,

Städs odödlige, städs oåldrade dagarna al-
la.

95 Stolar sig stödde mot väggen också härstädes
och derstäds,

Alltfrån trösklen till fönstret, och kastade voro
derofvan

Mattor af finaste slag, skönväfda, kvinnornas
arbet.

Sittande derstäds plögade städs Phaickernes för-
star

Dricka och äta, förty Guds gåfvor för året de
hade.

100 Gyllene gossar också på de vältillformade pal-
lar

Stodo, och brinnande facklor en hvar i händer-
na hade,

Lysande nätterna ut för samtliga gäster i hu-
set.

Funnos derjemte jemväl i palatset femtio tär-
nor.

Någre af dessa mala på qvarn den äppliga skör-
den,

105 Somlige väfva vid stöln, och somlige tvinna sitt
väfgarn,

Sittande, lika med löfven uti högspensliga pop-
peln;

Flytande oljan sin kos från de tätta väfvarna
rinner.

Liksom af samtliga män Phaiekerne skickligast
äro

Att framjaga på sjön den snabba galejan, så
äfven

110 Qvinnorna sköta sin väf; för andra dem unnat
Athene

Att storståtliga slöjder förstå, och hittiga tan-
kar.

Utanför gården en park, helt nära till por-
tarna finnes,

Stor, fyrhörnig, och rundt deromkring inrättadt
ett stängsel.

Resliga träd derstädes och grönskande vexte i
parken,

115 Päron och äppelträd, skönfruktiga, jemte gra-
nater,

Grönskande friska olivträd med, och kostliga
fikon.

Frukten af dem, år ut år in, ej nånsin förviss-
nar,

Tryter ej sommartid eller vinter, men Zephyros
ständigt

Blåser, och somliga alstrar, och somliga bringar
till mognad.

120 Päron på päron der fullmognar och äpple på
äpple,

Samt vindrufva uppå vindrufva, och fikon på
fikon.

Der mångfruktig en åker också var åt kongen
planterad;

Finns så för drufvorna der inrättad på slätten
en torkplats,

Hvilken stekes af soln, och somliga drufvor de
skörda,

125. Somliga trampa de ren, och framför vinkarterna
äro,

Fällande bort blombladen, och somlige börja att
 mogna.

Ordnade sängar invid det nedersta gärdet, af
alla

Slag, planterade äro, och frodas från år till ett
 annat.

Källor välla der två, och den ena parken ige-
nom

130 Riiner, i annan led gårdströsklen inunder den
andra

Går till palatset, och der stadsboerna taga sig
vatten.

Så hos Alkinoos funnos de gudars herrliga
håfvor.

Der stod, undrande än mångpröfvade, äd-
le Odysseus.

Men såsnart i sin själ alltsamman han hade be-
undrat,

135 Öfver trösklen han steg skytidsamligen in i pa-
latset.

Och der träffade han Phaiekernes förstar och
drottar,

Hyllandé alla med vin välspejande Argosdö-
darn;

Honom de hyllade sist; enär de tänkte på sän-
gen.

Huset genom då gick mångpröfvade, ädle O-
dysseus,

140 Svept i dunkel, som sjelf kringjutit honom A-
thene,

Tills Arete träffa han fått, och Alkinoos, kon-
gen.

Men om Aretes knän nu händerna lade Odys-
seus.

Och då skingrades bort gudskickade dimman från
honom;

Och de förstummades alle, när mannen i huset
de sågo,

145 Håpnande vid dess blick, och Odysseus ordande
bönföll:

Arete, du dotter utaf gudmaken Rhexe-
nor,

Efter många strapaser, ditt knä och din make
jag ualkas,

Äfvensom gästerna här, åt hvilka en lyckosam
lefnad

Gudarne unne, och måtte en hvar antvarda åt
barnen

150 Ära, som folket gifva förmår, och i salarna
skatter!

Men påskynden åt mig ledsagning, att komma
till hemmet

Snart; ty länge, från vännerna skild, olycker jag
lidit!

Så han sade, och satte sig ned i askan på
spiseln,

Bredvid elden, och alle förstummade blefvo och
tego.

155 Kong Echeneos då, den åldrige, talte omsi-
der,

Han som ibland Phaiekiska män var äldre än
andra,

Utmärkt genom sitt tal, och kände båd gammalt
och mycket;

Han välvillig och klok påbörjade orda, och sa-
de:

O Alkinoos, dig ej vackert det är, eller
passar,

160 Att der borta i askan den fremmande sitter på
spiseln!

Desse, ett ord af dig afbidande, sitta och vänta.

Men du, välan, din gäst på den silfvernaglade stolen

Bjud uppsitta, och tåga sig plats, och herolderna mana

Strax utblanda oss vinet, att åt blyxtglade Kronion

165 Ock vi må gjuta, som städs de vördiga fremlingar följer;

Skafferskan gifve utaf sitt förråd åt den fremmande qvällsvard!

Men då Alkinoos' heliga kraft det talet försporde,

Tog han Odysseus' hand, den vise och fyndige drottens,

Lyfte från spisen upp, och satte på blänkande stolen,

170 Sedan plats han begärt af Laodamas, manlige sonen,

Som satt nära intill, och hvilken han älskade varmast.

Men tvättvatten i skåln ihällde en tärna, och frambar

I den sköna och gyllne, uppå tvättfatet af silfver

Vattnet, och dukade der bredevid det fejade bordet.

175 Ärbara skafferskan hämtade bröd, och satte för gästen,

HOMERI ODYSSEA

SVETHICE REDDITA

quam

VENIA AMPLISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHICAE
AD IMPERIALEM ALEXANDREAM IN FENNIA
UNIVERSITATEM

PRAESIDE

AXELIO GABRIELE SJÖSTRÖM

Litteraturae Graecae Professore Publico et Ordinario

P. P.

RESPONDENS

CAROLUS ADOLPHUS ÖHRNBERG

Stipendiarius Publicus Nylandus

In Auditorio Theolog. die 5 Dec. 1835

h. a. m. c.

TOMI SECUNDI

Particula Secunda

HELSINGFORSIAE
EX OFFICINA TYPOGRAPHICA FRENCKELLIANA.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ

1811

Ἄστρα μὲν ἠμαύρωσε καὶ ἱερὰ κύκλα σελήνης,
Ἄξονα δινήσας, ἔμπυρος ἥλιος.
Τυνοπόλους δ' ἀγελήθον ἀπημάλδυνεν Ὀμηρος;
λαμπρότατον μουσῶν φάγγος ἀνασχόμενος.

ΣΩΝΙΑΣ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ

1811

ΕΠΙΓΡΑΦΗ

1811

ΕΠΙΓΡΑΦΗ

Samt mång rätter dertill, af allt hvad huset för-
måde.

Men han drack nu och åt mångpröfvade, ädle
Odysseus,

Och Alkinoos då tilltalte herolden, och sa-
de:

Potnonoos, utblanda du vin i pokalen, och
kringbjud

180 Åt enhvar i vår sal, att för blyxtglade Kro-
nion

Ock vi må gjuta, som städs de vördiga fremlin-
gar följer!

Sade; och Pontonoos utmängde det ljufliga
vinet,

Delte åt alla, och gick till enhvar med bägrar-
na sedan.

Men då de offergjutit och druckit så mycket dem
lyste,

185 Då begynte bland dem Alkinoos orda, och sa-
de:

Hören mig samtliga nu, Phaeikernes för-
star och drottar,

Att jag må säga hvad hågen uti mitt hjerta be-
faller!

Sedan alle sig mättat, begifven er hem för att
sofva;

Men i morgon vi hit inbjude af drottarna fle-
ra.

190 Gästen i salarna skole vi då gästplåga, och off-
ra

- Gudarna herrliga offer, och sen jemväl på hans
affärd
Tänka, att gästen måtte förutan möda och fängs-
lan,
Under vår ledsagning, till älskade fädernejor-
den
Snarligen glad anlända, ehur långväga han ännu
är,
195 Att han emellertid olycka ej lider och ska-
da,
Förrn han beträder sin egen jord; och der må
han sedan
Lida hvad ödet beskärt, och de stränga gudin-
nor på sländan
Spunnit, då honom födde hans mor, och han
lände till verlden.
Men om, ibland odödliga en, han från himlen
är kommen,
200 Förehafva nu visst här gudarne något helt an-
nat.
Ty städs gudarne förr sig ögonskenligen vi-
ste,
När storstatelig festhekatomb vi offrade åt
dem.
Och de gästa hos oss, och, der vi, der sitta de
äfven.
Ja, om en vandringsman dem, ensam, kommer
till möte,
205 Alldeles ej de sig dölja, förty vi äro dem nä-
ra,

Liksom Kykloperne äro, och vilde Giganternes
slägten.

Honom svarade då mångråde Odysseus, och
sade:

Alkinoos, tänk annat i själn; ty icke jag lik-
nar

De odödliga gudar, som bö i rymliga him-
len,

210 Hvarken till kropp eller vext, men endast dödlig-
a menskor.

Hvilka J veten mest bland samtliga menskor
bekymmer

Bära, med dem jag ville mig ock jemföra i
hjärtqval.

Lidanden flera ännu jag kunde för eder berät-
ta,

Hvilka jag utstått alla, igenom gudarnes sänd-
ning;

215 Men mig låten nu äta, ehuru mycket beäng-
slad.

Ty ej finns skamlösare ting, än den elaka bu-
ken

Varit och är, som bjuder, att honom minnas,
med nödtvång,

Äfven den högligen kränkta, som har stor sorg
i sitt hjerta,

Likasom jag också har sorg i mitt hjerta, men
alltid

220 Mig han befäller likväl att äta och dricka, och
bjuder

Glömma alla de qval, jag lidit, och skaffa sig
mättnad.

Men er lagen tillreds, att när dagsgryningen sy-
nes,

Hän ledsaga mig, atme, till älskade fädernejer-
den,

Äuskönt mycket jag led; mig lifvet må lemna,
när godsen

225 Skåda, och mitt högtakiga hus, med dess folk,
mig förunnats.

Talade så; och de alle hans tal berömde,
och bådo

Hemledsaga den fremmande man, ty riktigt han
ordat.

Men då de offergjutit och druckit så mycket
dem lyste,

Ging de öfrige hem hvar och en; ty de läng-
tade hvila, —

230 Men han i salen stannade, qvar, den ädle Odys-
seus,

Och bredevid gudsköne Alkinoos jemte Are-
te

Sotto, och tärnorna dukade af anrättningens red-
skap.

Och bland dessa till ordet då tog hvitarmig
Arete,

Ty lifrocken hon kände och mantelen, skådande
granna

235 Kläderna, hvilka hon sjelf tillverkat med tärner-
na sina.

Och tilltalande honom hon sade bevingade orden:

Fremmande man, dig detta jag sjelf till en början må fråga:

Ho är du, och från hvem? Hvem har dig kläderna gifvit?

Sade du ej, att, på sjön kringirrande, hit du var anländ?

240 Svarande talade henne då till müngråde Odysseus:

Svårt, o drottning, det är, att vidt och bredt dig berätta

Qvalen, förty mig många ha sändt de himmelske gudar;

Dock det säga jag skall, som du mig omspörjer och frågar.

Långt härifrån en ö, Ogygia, ligger i hafvet;

245 Dottren af Atlas sjelf derstäds, svekfulla Kalypto,

Den skönlockiga, bor, och håla gudinnan; hos henne

Hvarken af gudar besök, eller dödliga människor göres.

Men mig, olycksaliga, dit bortförde en gudmakt

Ensam, enär med flammande blixtnig snabba galejan

250 Zeus, omsvängande, klöf i midten af dunkliga hafvet.

- Der förgingos nu alle de öfrige modige bus-
sar,
Men jag, fattande kölen utaf tverodda gale-
jan,
Kringdrefs dagarna nio, i tionde mörkaste nat-
ten
Gudarne förde mig hän, till Ogygias ö, der Ka-
lypso,
255 Den skönlockiga, bor, och blåla gudinnan, som
mottog
Kärvänskapligen mig, och älskade, närde, och
lofte,
Att odödelig göra och oföräldrad för e-
vigt:
Men hon uti mitt bröst ej någonsin hjertat be-
vekte.
Der jag med ens sju år qvardröjde, och kläder-
na städse,
260 Som Kalypso mig gett, odödliga, vätte med få-
rar.
Men då nu mig annalkande kom det åttonde å-
ret,
Då hon jemväl anmante, och bjöd mig resa till
hemmet,
Antingen Zeus sändt bud, eller hennes sinne
förändrats.
Och hon sände mig af på en mångfäst flotte,
och gaf mig
265 Mat och ljuvveligt vin, och mig klädde i ståtli-
ga kläder,

Skickade mig jemväl en kostlig och gynnande
kultje.

Sjutton dagar jag seglade fram, och gjorde min
sjöfärd,

Och på den adertonde sig viste de skuggiga
bergen

Från Phaiekerens land, och för mig då gladda
sig hjertat,

270 Mig, osälla, ty än sambo jag skulle med myc-
ken

Jemmer, som väckte mot mig jordskakaren Po-
seidaon,

Som mig vindarna störde uppå, och vägarna
stängde,

Och omätelig sjö i rörelse bragte; men böl-
jan

Mig, den idkeligt suckande, ej tillstodde att
färdas.

275 Flotten söndersplittrade sen stormvinden, men
detta

Svalg jag simmande för igenom, sålänge till
edert

Land mig förde och bringade när båd blåsten
och vattnet.

Här uppstigande dref mig med kraft mot landet
en bölja,

Kastande till förskräcklig en ort och väldiga
hällar.

280 Men då vek jag tillbaka, och samm tills ändt-
lig jag upphann

Flodens bädd, der jag tyckte mig finna den yppersta platsen,
 Fri från klippor och skär, och utan vinden en tillflykt.

Upp jag, flämtande, kröp derntar, och gudomliga natten

Påkom. Jag från floden, den himmelborne, ett stycke

285 Uppatag, slumrade in bland banskarna, sedan omkring mig

Löf jag hopat; en gud oändelig sömn på mig nedgjöt.

Der bland löfvana nu, bedröfvad i innersta hjerta,

Jag helnatligen sof, och mörgenstunden, och midda'n;

Ned gick solen, och mig förlät den ljufviga sömnen.

290 Och då varnade jag din dotters tärnor på stranden,

Lekande sjelf bland dessa, hon var en gudarnas like.

Henne jag bad, och hon ej tog fölt på en dråpelig tanke;

Såsom du knapt skull' tro, att en yngre, som möter en annan,

Nånsin gjort; ty de yngre ju städs smågöllige äro.

295 Hon tillräckeligt met och glödande sin mig förärte,

Lät mig bada i floden, och skänkte mig kläder-
na äfven.

Detta jag nu, så ängslad jag är, sannfärdigt be-
rättat.

Honom Alkinoos återigen genmälte, och
sade:

Fremling, detta likväl tillbörligen icke betänk-
te

800 Dottren min, att hon dig med de tjenande tär-
norna icke

Sjelf ledsagade hit, då du först suropade hen-
ne.

Honom svarade då mångräde Odysseus,
och talte:

Drott, mig derföre ej på den dotter trät, som är
vankfri;

Ty i samning hon mig tillade, att tärnorna
följa,

805 Men jag ville det ej, af fruktan, och äfvel
försynthet,

Att dig, skådande slött, ej hjertat måtte för-
grymmas;

Ty vi, människors slägt, här i världen hetsige
äre.

Honom Alkinoos återigen genmälte, och
sade:

Fremling, icke har jag ett sådant hjerta i brö-
stet,

810 Att det för intet sig harmar; i allt är lagom det
bästa.

- Mätte, vid fadren Zeus, och Athenae, och A-
 pollon,
 Sådan man, som du är, med likdana tankar, som
 jag har,
 Taga min dotter åt sig till gemål, och heta min
 svärson,
 Dröjande här; jag gäfvé dig hus, jag gäfvé dig
 egor,
 315 Om sjelf dröja dig lysté; men dig, ovillig skall
 ingen
 Bland Phaiekerna hålla, ty det ej täcktes vår
 far Zeus.
 Hemledsagaing åt dig, tills morgon, att väl du
 det vete,
 Sätter jag ut; men du mellertid, af sömnen be-
 segrad,
 Ligg; de i lugnet föra dig fram, tilldess du
 har uppnått
 320 Fosterjord din, och hem, och hvad eljes rt
 dig må vara,
 Vore det ock långt fjernare, hän än ön Eu-
 boia;
 Ty de säga, att hon är mest afäggen; som hen-
 ne
 Sågo ibland vårt folk, enär blondlock Rhada-
 manthys
 Hädan till Gais son, på besök, de till Tityos
 förde.
 325 Desse foro då dit, och lyktade, trötthet förut-
 tan,

Färden på samma dag, och hem ankommo på
samma.

Sjelf-erfara du skall i din själ, hur mina ga-
lejoj

Ståtliga äro, hur bussarne sjön uppkasta med
ären.

Talte; nu gladdes deråt mångpröfvade,
ädle Odysseus;

330 Bedjande sen han sade, och yttrade ordet, och
talte:

Mätte, o fader Zeus, dock allt Alkinoos
hålla,

Hvad han lofvat! åt honom uppå fruktgivande
jorden

Ändlös ära det vore, och jag ankomme till hem-
met.

Så nu talade slikt mellertid de två med
hvarandra,

335 Men hvitarmiga drottningen gaf åt tärnorna
uppdrag,

Bäddar att reda uti förgården, och purpurne
granna

Mantlar lägga på dem, och mattor breda der-
öfver,

Samt ulltäcken derjemte också, för att svepa om-
kring sig.

Tärnorna gingo ur salen, och höllo en fackla i
händren.

340 Men då den mjukaste säng skyndsamlige bäd-
dat de hade,

Trädde de fram till Odysseus, och manade honom med orden:

Laga dig nu, o fremling, till sängs! ditt läger är färdigt.

Sade; och honom var högäskligt att vandra till hvila.

Så nu han sof derstäds mångpröfvade, ädle Odysseus

345 Uti en pyntad säng, i skygd af den dånande förgård.

Men Alkinoos sof i det inre af höga palatset,

Och hans båda gemål nattläger beredde och sof-bädd.

ODYSSEA.

ATTONDE SÅNGEN.

Innehåll.

ALKINOOS befäller utrusta ett skepp, och hembeledsaga *ODYSSEUS*, v. 1—40. — För de till gästbud kallade drottar sjunger emellertid *DEMODOKOS* om striden mellan *ACHILLEUS* och *ODYSSEUS*, för hvilken tårarne frambrista, v. 41—93. — Så snart *ALKINOOS* märker hans ängslan, uppmanar han de sina till kämpalekar, för att visa hvad *Phaiekerne* gitta i sådant afseende uträtta, v. 94—103. — När dessa slutats, inbjuder *LAODAMAS*, kongens son, *ODYSSEUS*, att äfven försöka sin lycka, v. 104—151. — Men då *EURYALOS* med otidighet bemöter hans ursägt, uppträder *ODYSSEUS* till täflan, besegrar *Phaiekerna* i diskoskastning, och utmanar dem, *LAODAMAS* undantagen, till allt slags täfning, v. 152—234. — Dervid blifva alle tyste, och *ALKINOOS* säger, att hans män endast förstå sig på kapplöpande, segling, dans och sång, v. 235—255. — Derefter dansa någre utvalde ynglingar, medan *DEMODOKOS* sjunger *KYPRIS'* och *ARKS'* kärlek, v. 256—384. — Sedan *ODYSSEUS*, af *Phaiekerna* med skänker bekedrad, badat sig, utbrister han i tårar vid *DEMODOKOS'* sång, under måltiden, om *Troiska hästen*, och *Troias förstöring*, v. 385—531. — Då *ALKINOOS* detta märker, beder han *ODYSSEUS* säga, hvem han är, hvarifrån han kommit, och hvarföre han utbrustit i tårar, v. 532—586.

O D Y S S E I A.

ÅTTONDE SÅNGEN.

- N**är sig nu viste den tidiga, rosenfingrade
Eos,
Hastade upp från sin bädd Alkinoos' heliga
hjeltkraft,
Stadsförstöraren ock, zeusfostrade drotten Odys-
seus.
Förde så an dem alla Alkinoos' heliga hjelt-
kraft
- 5** Till Phaiekernes råd, som desse sig ordnat vid
skeppen.
Och ditkomna de satte sig ned på slipade ste-
nar
Nära hvarandra; kring sta'n då vandrade Pallas
Athene,
Tagande på sig gestalt af den vise Alkinoos'
herold,
Bedande hemfärd åt stormodiga drotten Odys-
seus.
- 10** Och vid hvarendaste man hon stannande talte,
och sade:

- Skynden er alle, välan, Phæiekernes för-
 star och drottar,
 Bort till rådsförsamlingen nu, för att höra om
 gästen,
 Hvilken nyligen ländt till vise Alkinoos' bo-
 ning,
 Irrande hafvet omkring, odödliga lik till gestal-
 ten.
- 15 Talande så, hon väckte hos hvar dess
 hjerta och sinne.
 Och af samlade män uppfyllde sig snarligen rå-
 dets
 Bänkar, och många beundrande der anskådade
 drotten,
 Vise Laertes' son; ty öfver honom Athe-
 ne
 Sjelf nedgjutit gudomligt behag på hufvud och
 skuldror.
- 20 Honom större att skåda hon gjort, och stoltfare
 äfven,
 Att kärkommen han så hos alla Phæiekerna blef-
 ve,
 Stätlig, och aktningvärd, att han lyktade lyck-
 ligt de lekar
 Alla, i hvilka Phæiekernes män skull' försöka
 Odysseus.
- Men då de samlats alle, och hopförsam-
 lade voro,
- 25 Då begynte bland dem Alkinoos orda, och sa-
 de:

HOMERI ODYSSEA

SVETHICE REDDITA

quam

VENIA AMPLISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHICAE
AD IMPERIALEM ALEXANDREAM IN FENNIA
UNIVERSITATEM

PRAESIDE

AXELIO GABRIELE SJÖSTRÖM

Litteraturae Graecae Professore Publico et Ordinario

P. P.

RESPONDENS

CAROLUS ISAACUS NORDLUND

Stipend. Publicus Borealis

In Auditorio Philos. die 8 Oct. 1836

h. a. m. c.

TOMI PRIMI

Particula Tertia

HELSINGFORSIAE
EX OFFICINA TYPOGRAPHICA FRENCKELLIANA.

" Ἄστρο μὲν ἠμαύρωσε καὶ ἱερὰ κύκλα σελήνης,
" Ἄζονα δινήσας, ἔμπυρος ἥελιος.
" Τιμόπολους δ' ἀγελῆδ' ἀπημάλδυνεν Ὀμηρος,
" Λάμπρότατον μουσῶν φέγγος ἀνασχόμενος.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΣ.

Hören nu, samtliga J Phaieckernes förstar
och drottar,

Att jag säger er det, som hjertat i bröstet mig
bjuder.

Fremlingen, — icke jag vet, ho han är — har kom-
mit till mitt hus,

Irrande kring hos de östliga män, eller vestliga
äfven;

30 Och på sin hemfärd manar, och ber, att säker
den blefve.

Låtom oss då, som vi gjort tillförne, bestyra
om hemfärd.

Förty ingen ännu, eho som kom till min bo-
ning,

Härstäds jemrande länge har dröjt, i väntan på
hemfärd.

Utan välan, nedhalom till hafs den svarta ga-
lejan,

35 En förstseglerska; två och femtio ynglingar må-
ga

Väljas i landet ut, som äro sen gammalt de
bäste.

Sedan J årorna väl vid tofterna samtliga bun-
dit,

Stigen i land, och derefter ett mål knapphän-
digt bereden,

Kommande till vårt hus; jag väl undfägnar er
alla.

40 Detta mitt uppdrag är till svennerna; alle J an-
dre

- Skepterbärande drottar derhos till min ståtliga
 boning
 Kommen, på det vi i salarna må den fremman-
 de pläga.
 Säge mig ingen nej! ock kallen gudomliga sän-
 garn
 Demodokos; ty åt honom en gud gaf rikligen
 ljuftva
 45 Sängen, ehvad hans sinne också uppmanar att
 sjunga.
 Talande så, hatt vandrade främst; tillika
 med honom
 Drottarne följde; herolden han gick till gudom-
 liga sångarn.
 Valde svennerne, två och femtio, hastade se-
 dan,
 Som han befallt, till stranden utaf fruktödsliga
 hafvet.
 50 Men såsnart till galejan de väl framkommit och
 hafvet,
 Alle åt hafvets djup uthalade svarta ga-
 lejan,
 Och på den svarta galejan en mast uppreste och
 segel,
 Samt anpassade årorna fast i läderne rem-
 mar,
 Allt i ordenteligt skick, utspännande seglena
 hvita.
 55 Henne ute på sjön för ankar de lade, och se-
 dan

Skyndade gå till vise Alkinoos' rymliga bo-
ning.

Peltregångarne, gårdar och salarne fylldes med
männer.

[Hopförsamlade, många der voro båd' unge och
gamle.]

Får, ett dussin, åt dessa nu lät Alkinoos slak-
ta,

60 Två släpfitiga kor, hvittandiga galtarua
åtta;

Dessa de flådde, och skötte och redde en koste-
lig måltid.

Nalkades äfven herolden, och bragte den kärli-
ga sångarn,

Älskad af sångmön högt, som gett det goda och
onda:

Ögonen hade hon tagit, och gett den ljufliga
sången.

65 Honom Pontonoos bar den silfvernaglade sto-
len

Uti gästernas midt, och stödde mot höga ko-
lonnen.

Och på en spik upphängde herolden den ljudi-
ga cittran

Ofvanom sångarens hufvud, och lärde med hän-
dren att henne

Fatta, och ställde bredvid brödkorgen och pryd-
liga bordet,

70 Bägarna med vin bredevid, att dricka då sinnet
befallte.

- Desse nu händerna räckte till redda och färdiga
 rätter.
 Men till dryck och till mat när samtliga mättat
 sin lystnad,
 Sångmön lifvade sångarn att qvåda om männer-
 nas bragder,
 Ur det qvåde, hvars pris uppsteg då till him-
 melen vida,
 75 Splitet emellan Laertiades och Peleides Achil-
 leus;
 Huru de trätte en gång vid gudarnes rikliga
 festmål
 Med förskräckliga ord; men männernes drött A-
 gamemnon
 Gladdes uti sin själ, att Achaiernes ädlingar
 trätte;
 Ty det svaret han fått uttryckligt af Phoibos
 Apollou
 80 Uti gudomliga Pytha, då han stentrösklen be-
 trädde,
 Spörjande; ty då välfde sig ren olyckornas bör-
 jan,
 Genom store Kronions råd, på Achaier och
 Troer.
 Detta nu just högröstige sångaren qvad;
 men Odysseus,
 Fattande purpurne manteln, den stora, med väl-
 diga händer,
 85 Öfver hufvudet drog, och betäckte sitt dejliga
 anlet;

Han för Phaiekerna blygdes att gjuta ur ögonen
tårar.

Men såsnart den gudomlige sångaren slutade
sjunga,

Strök han tårarna bort, och drog från hufvudet
manteln,

Fattade dubbelpokalen i hand, och åt gudarna
vingjöt.

90 Men då han åter begynte, och honom Phaieker-
nes förstar

Mante att sjunga, — förty åt orden de gladda
sig allä, —

Täckande hufvudet åter, Odysseus började suc-
ka.

Gjutande tårar, då undföll han dem samtliga
alla,

Men Alkinoos ensam bemärkte och varnade drot-
ten,

95 Sittande nära bredvid; tungt suckande honom
han hörde,

Och sen ordade strax bland reningkära Phaie-
ker:

Hören nu, samtliga J Phaiekernes förstar
och drottar,

Redan mättat vi ha med gemensama målet vårt
sinne,

Samt med cittran, som är en väninna åt rikliga
målet;

100 Nu må vi derföre gå, och fresta på kämpa-
spelen

Alla, att fremlingen här förtälje för vännerna äf-
ven,

Kommen till hemmet igen, hur mycket vi andra
besegre

Både i knytnäfsstrid, och i brottsning, i hoppning
och kapplopp.

Talande så, främst gick han; de öfrige
följde tillika,

105 Och på en spik upphängde herolden den ljud-
ga cittran,

Tog Demodokos sedan i handen, och heasom ur
salen

Förde, och gick för sångarn den väg, på hvilken
Phaiekers

Förstar vandrade hän, att kämpaspelen beun-
dra.

Alle till torget de gingo, och gräselig skara dem
följde,

110 Tusende; stodo så ynglingar upp båd många och
raska.

Steg så Akroneós, och Okyalos, jemte Ela-
treus,

Nauteus ock, Erymneus, Anchialos, jemte Erc-
tmeus,

Ponteus ock, Proeus, Thoön, Anabesineos
ock,

Och Amphialos med, Polyneos' son, Tektoni-
dens,

115 Samt Euryalos med, lik Ares, menskoför-
ödarn,

Samt Naubolides med, till gestalt den bästa och
kroppsskick

Bland Phaiakernes män, näst vankfri drott Laodamas.

Trenne söner utaf Alkinoos stego der äfven,

Haios, och Laodamas och gudlik drott Klytonéos.

120 Desse voro de första, som gjorde med föttern försöket,

Samt från skranket sitt lopp utsträckte, och alle tillika

Skyndsamt flögo på fältet åstad, att dammet sig välfde.

Bäst att springa bland dem var vankfri drott Klytonéos;

Likaså stort för mulorna är förspränget på linnan,

125 Likaså lopp han de andra förbi, som lemnades efter.

Vidare gjordes försök med den kroppbetungande brottning;

Deri besegrade åter Euryalos alla de bästa;

Men i hoppande var Amphialos ypperst bland alla;

Med kastskifvan den ypperste var bland alla Elatreus,

130 Men Alkinoos' modige son, Laodamas, i näfstrid.

Sen nu med kämpspelen enhvar undfågnat sitt
sinne,

Talade så Alkinoos' son, Laodamas, och sa-
de:

Vänner, välan, åtspörjom den fremmande,
om han af kämpspel

Något känner och lärt; till gestalten han icke
är ringa,

135 Hvarken till lår eller ben, eller båda händerna
ofvan,

Eller den seniga nacken, det breda bröstet; och
ungdom

Saknar han ej; men af mång oförd han blifvit
förkrossad.

Ty jag yrkar, att slemare ting ej gifves, än
hafvet,

Att förbrylla en man, fast vore han aldrig så
tapper.

140 Honom Euryalos återigen genmälte, och
sade:

O Laodamas, med rätt och med fog du ordade
ordet.

Gå nu dertföre sjelf, utmana och egga med till-
tal.

Men då Alkinoos' modige son nu detta för-
nummit,

145 Steg han, och trädde i midten, och talade så till
Odysseus:

Fremmande fader, välan, upp fresta du
äfven på kämpspel,

Om du eljes dig lärt; men du borde förstå dig
på kämpspel.

Ty ej större beröm åt menniskan blef här i lif-
vet,

Än hvad med föttren hon gjort och med händerna,
någonsin gifvet.

Derför välan nu, försök, och skingra ditt hjer-
tas bekymmer!

150 Mer ej längre för dig hemfärden är fjerran, ty
redan

Är uthalad galejan, och redo kamraterne al-
le.

Honom talte då till mångråde Odysseus,
och svarte:

O Laodamas, hvarför, mig skymfande, bjuden J
detta?

Sörger jag bär i min själ fastmera än någonsin
kämpspel,

155 Jag som tillförene har strapaserat så mycket och
lidit.

Nu jag i eder krets här, efterlängtande hem-
färd,

Sitter, och ropar konungen an, och samtliga
folket.

Honom svarte Euryolos då, och smädde i
synen:

Nej, nej, dig jag ej liknar, o fremling, vid nå-
gon i kämpspel

160 Kunnig, sådana många ibland de dödliga fin-
nas,

Utan vid slik en man, som uppå mångtöftade
skeppet

Dväljs, sjömannernas herre, dedes köpstagare
äro,

Om skeppsladdningen mon, och på handelsvaror-
na aktsam,

Samt den roffade vinst. Allsicke du liknar en
kämpe.

165 Bistert blickande svarte derpå mångfråde
Odysseus:

Fremtjng, du talte ej bra; obändiga mannen du
liknar.

Aldrig gifver en gud det herrliga jemt åt oss
alla

Menniskor; hvarken gestalt, eller vett, eller tale-
förmåga.

Till utseendet är den ene ringare vor-
den;

170 Men gud kröner gestalten med ord, och på hu-
nom de andre

Glade fästa sin blick, och oförfärad han ta-
lar,

Med tacknämlig försyn, bland samlade männer-
na utmärkt;

Och då i staden han går, som en gud anskåda
de honom.

Är dock åter en ann i gestalt odödliga jem-
lik,

175 Men för honom behag ej kringomslingar sig
orden.

Så fick du storståtlig gestalt; en gud dig ej
gittat

Dana på annat sätt; vanvettig är du till sin-
net.

Men mig hjertat du rotade upp i djupet af
bröstet,

Ordande mot allt skick. Jag ej är okunnig i
kämpspel,

180 Som du säger; fastmer jag tror mig ibland de
förnämsta

Vara, så länge jag litade än på ungdom och
handkraft.

Nu jag är fångslad af sorger och nöd, ty mycket
jag lidit,

Pröfvande öden i männernes strid, och på skräck-
liga vågor.

Men mellertid, skönt mycket jag led, vill jag
fresta på kämpspel:

185 Var ju ditt tal hjertbett, och du har mig, or-
dande, uppbragt.

Sade; och rusade fram med manteln, och
fattade skifvan,

Större och tjockare mycket, och starkare icke så
ringa,

Än den skifva, hvarmed Phaikerne plögade
kasta.

Svängande henne omkring, han sände ur väldi-
ge handen;

190 Stenen han hven, och dervid sig hukade neder
mot jorden

De, långrodde Phaieker och skeppsnamnkunnige
männer,

Vid stenkastet, men den flög öfver de öfriges
märken,

Löpande lätt ur hans hand, och målet satte A-
thene,

Lik en man till gestalt, samt talade ordet, och
sade:

195 Fremling, den blinde jemväl urskiljde det
märket isanning,

Trefvande kring; allstcke är det hopblandadt i
mängden,

Utan af samtliga främst; var derföre modig för
striden:

Ingen Phaieker hinner dig upp, eller kastar för-
bi dig.

Talte; nu fröjdade sig mångpröfvade, ädle
Odysseus,

200 Glad, att en så välvillig kamarat i kampen han
sporde.

Och med lättare sinne han strax bland Phaieker-
na talte:

Gossar, hinuen nu denna; förty helt snar-
ligt en annan

Tror jag mig slunga likaså långt, eller längre
mähända!

Bland er andra enhvar, som hjertat befaller och
modet,

205 Komme, och freste uppå, ty J han mig högli-
gen retat,

Anten i näfstrid, lopp eller brottande — icke
jag vägrar —,

- Bland Phaiekerna alla, förutom Laodamas en-
sam.

Förty h a n är min värd; ho ville med vännen
väl strida ?

Dårlig sannerlig är den mannen och äfven för-
aktlig,

- 210 Som till kämpaspelenas strid utmanar en gäst-
vän,

Stadd i fremmande land; han all sin lycka för-
intar.

Men bland de öfriga ingen jag vägrar, ej heller
föraktar,

Utan i öppen fejd jag vill dem försöka och pröf-
va.

Ty så många som täflingar ges, är jag icke den
sämste.

- 215 Sannerlig väl jag förstår skönglattade bågen
handtera,

Först jag träffade äfven min man, om jag sköte
i hopen

Af fiendliga män, fast aldrig så många kamra-
ter

Stodo mig nära bredvid, och sköto på männen
med båge.

Philoktetes allena uti bågskjutningen vann
mig,

- 220 Borta i Troers land, då Achaierne skjöto med
båge.

Men bland andra jag tror mig vara den aldra-
förnämste,

Som nu dödlige äro, och äta sitt bröd här på
jorden.

Dock med en forntids män jag önskade icke att
täfla,

Ej med Herakles, och ej med Eurytos, Oicha-
liensern,

225 Hvilka med bågen stridde emot odödliga sjelf-
va.

Derför den väldige Eurytos dog så plötsligt, och
nådde

Ej hög ålder i huset; men honom Apollon för-
törnad

Dräpte, ty guden han manade ut att täfla med
båge.

Men med spjutet jag kastar så långt som ingen
med pilen.

230 Endast om fötterna räds jag, att någon löper
förbi mig

Bland Phaiakernes män; ty förskräckligen illa
jag medfors

Bland mång böljornas svall; lifsmedel ej heller på
skeppet

Kanns tillräckligt; derföre ock mig lemmarne
löstes.

Så han talte; och strax de vordo förstum-
made alle,

235 Men Alkinoos svarade ensam, och talte till dret-
ten:

Fremling, emedan hos oss tacknämneligt
detta du ordar,

Och du i dagen vill lägga det hjeltemod, som
dig följer,

Vredgad att dender mannen i striden dig våga-
de öppet

Håna: fördenskull skymfe bland dödliga ingen
ditt hjeltemod,

240 Ho som uti sitt sinne förstår, att skickligen
tala.

Men nu välan, hör på hvad jag säger, att äfven
för andra

Drottar du må det berätta, enär du i salarna
dina

Spisar jemte den hulda gemåln och de älskliga
barnen,

Dig eriarande då vår mandom, och hurdana
dater

245 Zeus, förunnar åt oss från fädernas tider be-
ständigt.

Ej utmärkte vi äro i näfstrid, eller i brott-
ning,

Men med fötterna löpe vi kringt, storkaxar på
skeppen.

Städs kärleksligt oss är festlaget, och eittran
och dansen,

Ombytskläder derjemte, och varma bastur och
bäddar.

250 Men nu välan, J. Phaiekernes dansare, ypperste
alle,

Skutten, att fremlingen måtte för vännerna sina
berätta,

Sedan han anländt hem, hur mycket J andra be-
segren

Både i dans och i sång, och i sjöfart äfvensom
kapplopp.

Men till Demodokos man haste, och ljudi-
ga cittran

255 Bringa påstunden, som finnes uti vår boning
förvarad!

Så gudlike Alkinoos nu; men herolden han
uppsteg,

För att ur kongens palats medbringa den ljudi-
ga cittran.

Och Folkdomrarne, nio till tal utkorade, al-
le

Reste sig; de omsörjde att allt tillbörligen till-
gick;

260 Jemnade nu dansplatsen, och vidgade prydliga
kretsen.

Kom så herolden jemväl, och hämtade ljudiga
cittran

Åt Demodokos; strax han trädde i midten; de
raske

Ynglingar ställde sig kring, välkunnige alle i
danskost;

Slögo den herrliga platsen med föttren; men
drotten Odysseus

265 Skådade föttrens skiftande språng, och förväntes
i sinnet.

HOMERI ODYSSEA

SVETHICE REDDITA

quam

VENIA AMPLISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHICAE
AD IMPERIALEM ALEXANDREAM IN FENNIA
UNIVERSITATEM

PRAESIDE

AXELIO GABRIELE SJÖSTRÖM

Litteraturae Graecae Professore Publico et Ordinario

P. P.

RESPONDENS

GABRIEL WILHELMUS HIRN

Stipend. De 1a Myl. Tavastensis

In Auditorio Philos. die 8 Oct. 1836

h. p. m. c.

TOMI SECUNDI

Particula Quarta

HELSINGFORSIAE

EX OFFICINA TYPOGRAPHICA FRENCKELLIANA.

" Ἀστρα μὲν ἠμαύρωσε καὶ ἱερὰ κῆλα σελήνης,
" Ἄξονα δινήσας, ἔμπυρος ἥλιος·
" Τυνοπόλους δ' ἀγελῆδὸν ἀπημάλδυνεν Ὀμηροῦς,
" Λαμπρότατον μουσῶν φέγγος ἀνασχόμενος.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΣ.

Men han knäppte på cittran, och började
herrligen sjunga

Om Aphrodites, den skönkringgördlades älskog
och Ares',

Hur i Hephaistos' rum tillförne de träffade mö-
te

Hemligen; mycket han gaf, och skändade kon-
gen Hephaistos'

270 Lägerställe och bädd; strax lände till honom som
sändbud

Helios, hvilken dem sett med hvarannan mängda
i älskog.

Men Hephaistos såsnart hjertfrätande ordet han
hörde,

Gick han till smedjan gerad, omvälfvande ondt i
sitt sinne;

Ställde så väldiga städet i stocken, och hamrade
fjettrar

275 Onpplösliga, starka, att fast der måtte de stan-
na.

Men såsnart nu försätet han gjort, uppretad mot
Ares,

Gick han uti sofkammaren in, der sängen var
bäddad,

Och öfverallt omkring sängstolparna fästade fjet-
trar;

Många uti takbjelken också anbragtes från of-
van,

280 Fina som spindeltråd, dem ej någon kunde be-
märka

Andra Delen.

4

Bland lycksaliga gudarna ens; ty han gjort dem
så listigt.

Men såsnart han sitt samtliga svek anbringat
kring bädden,

Låtsade han sig till Lemnos bege, välfrefliga sta-
den,

Hvilken för honom är på hela jorden den kär-
sta.

285 Stod så ej heller förgäfves på vakt gullbetslige
Ares,

När Hephaistos han såg, stormästaren, hemifrån
vandra.

Men till Haphaistos' palats, konstgudens, han ge-
nast begaf sig,

Tänd af kärleksbegär för den skönkringgördlade
Kypris.

Hon från sin far helt nyss, stormäktige drottens
Kronion,

290 Kommen, satte sig ned, men Ares trädde i rum-
met,

Fattade hennes hand, och talade ordet, och sa-
de:

Kom, kärleksklige, kom; låt oss vandra i säng
med hvaranaan,

Ty Hephaistos ej mera är hemstadd, utan som
bäst nu

Till vildröstige Sintiers ö, till Lemnos, han bort-
går.

295 Så han sade; men henne behageligt syn-
tes att hvila,

Och de stego i säng, och somnade; fjettrarne
kringom ,

De konstgjorde, sig slöto, som smidt mångvise
Hephaistos:

Ej dem möjligt var att röra en lem, eller lyf-
ta.

Och då funno de nog, att de mer undslippa ej
kunde.

300 Ryktbare tvesidshaltarn påstund sig närmade des-
sa,

Återvändande hem, förrn Lemnos' jord han be-
trädde.

Förty Helios stått ju på vakt, och saken för-
kunnat.

Men han kom till sin boning, betagen i inner-
sta hjertat,

Stannade i förmaket, och greps af skräckelig
vrede,

305 Och röt hiskeligt till, att han hördes af gu-
darna alla:

Fader Zeus, och J andre, evärdlige, salige
gudar,

Hit, för att löjlige saker, och ej fördragliga skå-
da:

Huru till mig, som är halt, städs dottren af
Zeus, Aphrodite,

Hyser i hjertat förakt, och älskar förödaren A-
res ,

310 Derfor att han är fager och fotuätt; jag deremot
är

Född ofärdig; men skuld dertill mig icke är nå-
gon

Ann, än föräldrarne två; o måtte de barn ej
afslat!

Men här skolen J se, hur de båda nu sofva i
älskog,

Stigne uti mitt läger, och jag, slikt skådande,
harmsnas.

315 Ej jag menar, att framdeles så de skola sig läg-
ga,

Äuskönt aldrig så kära; de skola ej önska till-
samman

Sofva; ty listen och fjottrarna här qvarhålla dem
begge,

Tills att fadren åt mig brudgåfvan tillfullo har
godtgjort,

Som åt honom jag gaf för hans dotter, den äre-
förgätna,

320 Derför att skön hon visserlig är; men ej är hon
fastsinnt.

Sade; och gudarne samlades alle till kop-
parpalatset.

Kom så Poseidaon, jordsfamn, och kom så Her-
meias,

Den mångnyttige, kom långskjutande drotten A-
pollon;

Men gudinnorna blefvo enhver derhemma, af
blygsel.

325 Allt godts gifvare, gudarne, nu qvarstodo på
trösklen,

Och osläckeligt skratt uppvicktes hos saliga gudar,

När de snarorna sågo, som ställt mångvise Hephaistos.

Och man talade så, snblickande närmaste gran-
nen:

Slem ting lyckas ej bra; den långsamt hie-
ner den snabba;

330 Så Hephaistos, så långsam han är, dock fångade
Ares,

Honom den snabbaste gud bland alla som bo i
Olympen,

Änskönt halt, med försåt; och böter skall Ares
betala.

Så till hvarandra de ordade nu om detta
och annat.

Drotten Apollon då, Zeus' son, tilltalade Her-
mes:

335 Hermes, Zeus' son, allt godts förlänare,
sändbud,

Ville du väl också, i väldiga fjättrarna fäng-
slad,

Sofva i sängen bredvid den gyllene Aphrodi-
te?

Honom svarade sen budbäraren, Argos-
dräparn:

O, att det måtte så ske, långskjutande konung
Apollou;

340 Skönt mig fängslade ock tre gånger så väldiga
fjettrar,

Och J gudar sägen derpå, och gudinnorna alla,

Skulle ändock jag sofva hos gyllene Aphrodite.

Sade, och skratt uppväcktes ibland odödliga gudar.

Dock Poseidaon ej skratten betog, men Hephais-
stos han ombad,

345 Den konstkunnige idkligt, att lösa fjettrade Ares;

Och tilltalande honom, han sade de vingade orden:

Lösgif! Lofva jag vill, att denne, på sätt
du befäller,

Bland odödliga gudar betalar dig allt som är billigt.

Ryktbare tvesidshaltaren då tilltalade honom:

350 Ej, o Poseidaon, jordfamne, du detta mig ombed!

Usci är borgen minsann, då för uslingar borgen
är gifven.

Huru skulle jag någonsin dig bland gudarna binda,

Ginge nu Ares fri, [undslippande skulden och
fängslet?

Honom Poseidaon, jordskakaren, svarte och
sade:

355 I det fall, o Hephaisstos, att Ares, vägrande
skulden,

Rymmer, och går sin kos, sjelf vill jag dig
skulden betala.

Ryktbare tvesidshaltarn igen så svarade
honon:

Ej går an, eller höfs, att säga ett nej till din
talan.

Sagdt; och Hephaistos' kraft från fjettrarna
gjorde dem fria.

360 Knappt ur sitt fängsel ännu, det väldiga, löste
de voro,

Förru de rusade upp, och han till Thrake begaf
sig.

Men skrattkär Aphrodite till staden Paphos på
Kypros

Lände, ty der hon hade en lund och ett dof-
tande altar.

Der nu Chariterne tvådde, och smorde med he-
liga oljan

365 Henne, en sådan, som häftar uppå städs varande
gudar;

Klädde i tjusande kläderna sen, ett under att
skåda.

Sådant allt högröstige sångaren qvad; men
Odysseus

Gladdes uti sin själ, åhörande, äfvensom an-
dre

De längrodde Phaicker, och skeppnamukunnige
männer.

370 Men Alkinoos bjöd Laodamas och Hallos
sedan,

Att hejt ensame dansa, ty ingen med dessa sig
mätte.

När de i händern alltså den grauna och purpur-
ne bollen

Tagit, hvilken åt dem konstskicklige Polybos
virkat,

Honom den ene slungade upp mot skuggiga
molnen,

375 Böjd baklänges; från marken åt höjden svängad,
den andre

Lätt tog lyra, förrän han nakades jorden med
föttren.

Men då de pröfvat hvaran, att rakt upp kasta
med bollen,

Sedan begynte de dansa uppå månggäende jor-
den,

Vexlande ofta; de öfrige ynglingar klappade
taktan,

380 Stående kring i en krets, och ett akräckeligt
väsende uppstod.

Men till Alkinoos talade då den ädle Odys-
seus:

Kong Alkinoos, du, utmärktast bland samt-
liga folken,

Vissierlig skråt du derom, att dansarne vore de
bäste;

Vissierlig allt är sant; mig skådande häpnad be-
tager.

385 Talade så; och sig glädde Alkinoos' heliga
hjeltkraft,

Och han ordade strax bland reningkära Phaieker:

Hören mig; samtliga J Phaeikernes Förstar och dröttar ;

Denne fremmande man mig synes ganska förständig ;

Derföre gifvom åt honom också gästskänk, som sig höfves !

300 Ty tolf äro uti vårt land storstållige kongar,

Hvilka som förstar regera, och sjelf jag den trettonde räknas.

Honom bringen enhvar rentvättad mantel och lifrock,

Samt derhos en talent utaf högskattade gullet.

Låtom oss mangrannt strax allt hämta, att, detta ihandom,

395 Glad i själen, vårt fremmande sig infinne till måltid !

Men Euryalos bör med ord försona och skänker

Honom, emedan han ord, som icke sig egnade, talat.

Så han sade; och alle dertill biföllo och mante,

Och enhvar afsände, att skänkerna bringa, sin herold.

400 Men Euryalos nu genmälte, och svarade honom :

Kong Alkinoos, du utmärktast bland samtliga folken,

Ja, jag den fremmande skall försona, såsom du bjuder.

Detta svärd jag vill ge, allkopparne, hvarvid ett silfver

Fäste befinns, och hvars balja sig kringomslingar af nyskärdt

405 Elfenben; för honom utaf stort värde det blifver.

Sagdt; och han lade i händern det silfvernaglade svärdet,

Samt tilltalade honom, och sade de vingade orden:

Hell dig, fremmande fader, ifall ett sårande uttryck

Fallit hafver, så måtte det strax bortföras af stormen!

410 Men dig gudarne unne, att skåda gemålen, och nalkas

Hemmet, emedan, från vännerna skild, så länge du änglas.

Honom svarande talade till mångråde Odysseus:

Hell dig, älskade, ock! dig gudarne sällhet för-
unne!

Och må framdeles du ej någonsin komma att sakna

415 Detta svärd, som du gaf, sen mig du försonat med orden!

Sade; och hängde på axeln det silfver-
naglade svärdet.

Ned gick solen, och nu anlände de herrliga
skänker,

Som till Alkinoos' hus de bålde herolderne bu-
ro.

Sedan togo emot vankfrie Alkinoos' sö-
ner,

420 Och hos vördade modren de herrliga skänkerna
lade.

Främst bland samtliga gick Alkinoos' heliga hjelt-
kraft;

Men de kommo, och satte sig ned på stolarna
höga,

Och till Arete talade då Alkinoos' hjelt-
kraft:

Bär hit, maka, ett ståtligt skrin, det bästa
af alla,

425 Och lägg äfven deri rentvättad mantel och lif-
rock.

Värmen derjemte kopparn på eld, och koken så
vatten,

Att, då han badat, och sett de välförvarade
skänker

Alla, som hit vankfrie Phaiekerne hurit åt ho-
nom,

Drotten vid målet förnöjs, åhörande ljudet af
sången.

430 Jag skall gifva också den här konstgjorda poka-
len,

Gyllne, att han, vid minnet af mig, må dagarna
alla

Offergjuta i salen åt Zeus, och de öfriga gu-
dar.

Sade; och Arete bland samtliga tärnorna
talte,

Att med det snaraste ställa på eld den väldiga
kitteln.

435 Men på flammande eld badkittelen äfven de ställ-
de,

Hällde vatten deri, och hämtade veden, och tänd-
de.

Eliden om kittelns buk kringsmög sig, och vattnet
blef uppvärmdt.

Nu mellertid Arete åt fremlingen prunkan-
de skrinet

Bar ur gemaket, och lade deri storståtliga skän-
ker,

440 Klädebonad och gull, som honom Phaiekerne
gifvit.

Sjelf hon lade dertill en mantel och kostelig
lifrock,

Och tilltalade drotten, och sade de vingade or-
den :

Se nu om locket sjelf, och sno skyndsam-
ligen remmen,

Att man på vägen dig icke bestjäl, enär du må-
hända

445 Seiver i ljuflig sömn vid färden på svarta ga-
lejau.

Men när detta nu hört mångpröfvade, ädle
Odysseus,

Genast han passade locket, och fort den virka-
de remmen

Snodde, som honom lärt tillförene mäktiga Kir-
ke.

Hushållstärnan jemväl strax manade honom att
bada,

450 Och nedstiga i karet; han skådade glad i sitt
sinne

Varmt badvatten; ty ej han plögade sköta sig
ofta,

Sedan Kalypsos hus, skönlockiga nymfens, han
lemnad:

Derstäds, liksom en gud, fortserande skötsel han
hade.

Honom då tärnorna först rentvättat, och smörjat
med oljor

455 Sedan, och mantelen skön kringkastat, och rocken
derefter,

Steg han utur badkaret, och till vindrickande
männen

Gick. Men Nausikaa, som egde af gudarna
fägring,

Stannade vid dörrposten uti starkbyggda palat-
set,

Och med ögonen skådade an, förvånad, Odis-
seus,

460 Samt tilltalade honom, och sade de vingade or-
den:

Hell dig, fremling; en gång då du vistas i
fädernelandet,

Glöm ej mig; ty du mig har främst för lifvet
att tacka.

Henne svarande talte då till mångråde O-
dysseus:

Nausikaa, stormodige kong Alkinoos' dot-
ter,

465 Unne nu det mig Zeus, högtdundrande maken
åt Here,

Att jag hem anländer, och hemkomstdagen be-
skådar!

Der ock skulle jag dig, som en gud, anropa med
böner

Dagarna alla, förty mitt lif, o jungfru, du frel-
ste.

Sade; och satte sig ned på en stol vid Al-
kinoos, kongen.

470 Ben anrättningen delade desse, och blandade
vinet.

Närmre herolden då kom, medbringande älskliga
sångarn,

Demodokos, högt ärad af folken, och honom han
satte

Midt i gästernas krets, och ställde vid höga ko-
lonnen.

Men till herolden talade nu mångråde Ody-
seus,

475 Sedan han skurit ur ryggen en bit — och lem-
nat det mesta —

På hvittandiga galten, och rikliga istret var
kringom:

Tag nu köttet, herold, och gif, att han
måtte det äta,

Åt Demodokos der! fast ängslad, jag honom vill
fägna;

Ty hos jordiska människors släkt ju sångarne
äro

480 Både af vördnad och tack delaktige städse, e-
emedan

Sångmön toner dem lärt, och sångarnes släkte hon
älskar.

Sade; herolden han bar och lade i händern
på hjelten

Demodokos, som tog det emot, och i själen för-
nöjdes.

Desse nu händerne räckte till redde och färdiga
rätter.

485 Men till dryck och till mat när samtliga mättat
sin lystnad,

Till Demodokos talade så mångråde Ody-
seus:

Demodokos, dig prisar jag mest bland
dödliga alla;

Sångmön lärde dig visst, Zeus' dotter, eller A-
pollon;

Ty oändelig sannt du sjunger Achaiernes ö-
de,

490 Allt hvad Achaierne gjorde och äflades, allt hvad
de led, o,

- Liksom du sjelf närvarit mänsann, eller hört af
en annan.
- Men byt ämne likväl, och besjung den prydliga
hästen,
Hvilken Epeios af trä hopfogade, jemte Athe-
ne,
Och så till borgen bragte försåtligt ädle Odys-
sens,
- 405 Fyflande upp med män, som Iliens flöte för-
störde.
- Om mig detta du öck med sanningen saligt be-
rättar,
Skall bland samtliga menniskor jag förtälja på-
stunden,
Huru bevågen en gud gudomliga sången dig gif-
vit.
- Sade; och manad af gud han begynte och
öppnade sången,
- 500 Tagande vid derstäds, der uppå vältoftade skep-
pen
Stigne, seglade bort, sen eld de i tältens ka-
stat,
Alle Argeier; de andre då redan med både
Odysseus
Sutto i samlade Troernes krets, omhöljde af
hästen;
Förty Troerne den uppsläpat sjelfve på bor-
gen.
- 505 Der stod hästen, och mångt de språkade hitåt
och ditåt,

HOMERI ODYSSEA

SVETHICE REDDITA

quam

VENIA AMPLISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHICAE
AD IMPERIALEM ALEXANDREAM IN FENNIA
UNIVERSITATEM

PRAESIDE

AXELIO GABRIELE SJÖSTRÖM

Litteraturæ Graecæ Professore Publico et Ordinario

P. P.

RESPONDENS

CAROLUS FREDRICUS WILHELMUS FORSTÉN

Tavastensis

In Auditorio Philos. die 29 Oct. 1836

h. a. m. c.

TOMI SECUNDI

Particula Quinta

HELSINGFORSIAE
EX OFFICINA TYPOGRAPHICA FRENCKELLIANA.

Ἄστρα μὲν ἠμαύρωσε καὶ ἱερὰ κύκλα σὺν ἡμῶν,
Ἄξονα δινήσας, ἔμπυρος ἥλιος.
Τιμοπόλους δ' ἀγελήδον ἀπημάλδυνεν ὄμιρος;
Λαμπρότατον μουσῶν φέγγος ἀνασχόμενος.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΣ.

Sittande rundtomkring; tre meningar voro i om-
lopp,

Anten att klyfva det hålkade trä med bitande
kopparn,

Eller på bergets spets uppsläpa, och tsörta från
stalpet,

Eller till gudars försoning det väldiga belätet
lemna:

510 Såsom också var bestämdt, att sedan bringas i
verket.

Ty, att förgås, var ödet, såsnart som Ilion
hyste

Väldiga hästen af trä, der alle de bästa Ar-
geier

Sutto, beredande död och förderf åt Troiska
männér.

Äfven sjöng han, hur staden Achaiernes söner
förstörde,

515 Lemnande hålkade sveket, och hoptals krupne ur
hästen;

Sjöng, hur den höga staden föröddes af en och
af annan,

Men att Odysseus till Deïphobos' hus sig be-
gifvit,

Väldig som Ares sjelf, med gudlik drott Me-
nelaos.

Sade, att, sedan han der uthärdat den hetaste
striden,

520 Hade han segrat omsider, med hjelp af stolta
Athene.

Andra Delen.

5

- Detta nu sjöng högröstige sångaren, medan
 Odysseus
 Smäktade; kinderna vättes af tårar, ur ögonen
 runna.
 Liksom en qvinna begråter den älskade maken,
 hon famntar,
 Hvilken framför sin stad och sitt folk har stu-
 pat i striden,
525 Värjande obarmhertiga dan från barn och hem-
 bygd;
 Och då sin man hon döende nu och sprattlande
 skådar,
 Störtad på honom hon jemrar sig högt, men des-
 se bakefter
 Huggande på med spjuten såväl i rygg som i
 axlar,
 Med sig släpa slafvinnan, att mödor lida och
 jemmer,
530 Och af den ömkansvärdaste sorg dess kinder för-
 visna:
 Likså Odysseus ock gjöt ömkliga tårar ur ö-
 gat.
 Gråtande nu derstäds undföll han väl alla de
 andra,
 Men Alkineos ensam iakttog honom och märk-
 te,
 Sittande nära intill, samt hörde den suckande
 mannen,
535 Och då talte han strax bland roningkära Phaie-
 ker:

Hören mig samtliga J, Phaeckernes förstar
och drottar,

Och Demodokos fyste jemväl sin klingande cit-
tra;

Ty helt säkert alla till lags ej qväder han det-
ta.

Från den stunden, vi spise, och herrlige sångarn
begynte,

540 Från densamma hörde ej upp med jemmerlig
klagan

Fremlingen här; hans sinne har visst stor smärta
betagit.

Derför han tystne, välan, att lika vi alle må
fröjdas,

Värdar ej mindre än gäst; ty så är det vackrare
vida.

För vår aktade gäst allt detta ju äfven bestyr-
des,

545 Hemledsagning och skänker, dem vi vänskapli-
gen gifve.

Är ju i broders ställe en gäst, en bedjande frem-
ling

För hvar dödlig som har den ringaste känsla i
hjärtat.

Derföre må du ej nu omhöljå med listiga tan-
kar

Hvad jag dig än tillspörjer; det höfs dig bättre
att tala.

550 Säg mig det namn, hvarvid dig kallade moder
och fader,

Samt de andre, som bo i er stad, som bo i dess
grannskap.

Ty ej finnes bland menniskor en, som är allde-
les namnlös,

Vare han slem eller god, såsnart han allenast är
boren;

Utan föräldrarne ge åt enhvar, cnär som de fram-
födt.

555 Säg mig tillika ditt fäderneland, din stad, och
din folkstam,

Att dig, på eget beråd, dit måtte galejorne brin-
ga.

Förty hos Phaickernes folk styrmänner ej ä-
ro,

Roder ej heller, och slikt, som finnes på andra
galejor.

Utan männernes tankar och håg af sig sjelfve de
känna,

560 Känna de samtliga menniskors städer derjemte
och feta

Åkrar, och hafvets svalg de öfverfara i blin-
ken,

Kringomhöljde af töcken och moln; och aldrig
den minsta

Fruktan de ha, att lida förlust, ej heller för-
lisa.

Men tillförne en gång min far det hörde jag
säga,

565 Nausithoos, som förmälte, att mot oss vore Po-
seidon

Vredgad, emedan åt alla vi äre behjelpsame följ-
män.

Sade att guden en gång Phaiekeres bästa ga-
leja,

När från en följfärd hon hemvänder på dunkli-
ga hafvet,

Krossa skulle, och stan omhölja med väldig en
klippa.

570 Ordade så den gamle, och det fullborde nu
guden,

Eller vare det ock ogjordt, om hans sinne så
täckes.

Men du, välan, ' mig detta förtälj och noga be-
rätta,

Hvar du irrat omkring, och till hvilka länder du
kommit,

Säg om menskorna sjelfva, och välbefolkade stä-
dren,

575 Anten de hårde och vilde, och orättrådige va-
rit,

Eller också 'gästkäre, och haft ett gudeligt sin-
ne.

Säg ock, hvarför du gråter, och jemrar dig in-
nerst i själen,

När om Argeiers du hör, om Troers och Da-
naers öde.

Gudarne slikt förderf åt människorna gjort och
beslutit,

580 Att för efterkommdnde ock må finnas en vi-
sa.

ODYSSEA.

NIONDE SÅNGEN.

Innehåll.

Sedan ODYSSEUS yppat sitt namn och fädernesland, v. 1—38 —, omtalar han de verlande öden och olyckor, för hvilka han med de sina, under hemresan från Troia, alltid varit utsatt. Till en början eröfrar han väl staden Ismaros, men besegras sedan af Kikonerna, v. 39—61. — Derefter drifves han af en vid Maleia uppkommen storm till Lotophagerna, v. 62—104. — Från dem kommer han till Kykloperna, qvarlemnar de öfriga följeslagarena på en nära belägen ö, och beger sig, åtföljd af endast tolf, till POLYPHEMOS, v. 105—230. — Denne uppslukar i tre mål sex af kamraterna, men ODYSSEUS utsticker Kyklopens enda öga, och räddar sig med största lifsfara därifrån, v. 231—566.

ODYSSEIA.

NIONDE SÅNGEN.

Honom svarande talte då till mångråde Odysseus:

Kong Alkinoos, du, utmärktast bland samtliga folken,

Vackert isanning det är, att få ähöra en sådan

Sångare, likasom denne, till rösten gudarna jemlik.

5 Ty jag yrkar, att ljufvare sak i verlden ej finnes,

Än när glädje och fröjd sig samtliga landet bemästrar,

Medan gästerne lyssna i rummen till sångarens stämma,

Sittande man vid man, och bredvid stå bordena fulla

Både med bröd och kött, och ur blandningsskålen en munsänk

10 Vinet öser, och bjuder omkring och i bägrarna håller:

Detta i sinnet mig synes det aldrayppersta vara.

Men nu lyster din håg, att om suckiga smärtorna mina

Fråga, på det jag, jemrande, må än sucka dessa mera.

Hvad vill jag först, hvad sen, hvad vill jag ytterst berätta?

15 Ty de himmelske gudarne gett mig många bekymmer.

Nu vill jag först er säga mitt namn, att detta Jäfven

Veten, och jag framdels, undsluppen den grufliga dagen,

Vare åt er gästvän, skönt fjerran beboende husen.

Jag Laertiades är, Odysseus, bland menniskor ryktbar

20 För alltaliga funder; till himmelen stigit min ära.

Och jag på Ithaka bor, det välbeskådliga, hvarest

Neriton-berget finns, löfruskande, resligt, och många

Öar i trakten behos, helt nära den ena den andra,

Dulichion, och Same, och det skogbevexta Zakynthos.

25 Aldraöfverst hon sjelf, lågländt, är i hafvet belägen,

Vesterut (särskilt de andre mot morgonrödnan
och solen),

Klippig, likväl en god gossafierska är hon, och
icke

Vet jag en ljufvare ort, än hennes bygder att
skåda.

Visst qvarhöll mig derborta Kalypso, den ädla
gudinnan,

30 Giljande sig till gemål, i de hålkade grottorna
länge;

Liksom på samma sätt Kirke mig i salarna qvar-
höll,

Giljande sig till gemål, den listiga, hemma på
Aia,

Men dock alldeles ej mitt hjerta i bröstet de
rörde:

Derföre ljufvare intet än fäderneland och föräl-
drar

35 Finns, ängkönt en kostelig gård långt borta man
äfvén

Egde uti ett fremmande land, från föräldrarna
fjerran.

Dock mångsorgliga färden jag vill dig nu äfvén
berätta,

Hvilken mig Zeus påsände, då här från Troia
jag reste.

Förde så vinden mig från Ilion till de Ki-
koners

40 Fäste, Ismaros, först, som jag ödde och dräpte
dem sjelfva.

- Jagande hustrurna med ur staden och skatterna
 många,
 Delte vi allt, så att ingen mig gick förlustig sin
 andel.
 Då isanning att fly med ilande fötter oss al-
 la
 Manade jag, men de dårarna mig hörsammade
 icke.
- 45 Utan de drucko der vin, och slaktade bredevid
 stranden
 Många får, och derhos släpfotiga, hornade
 oxar.
 De bortlupne Kikonerne nu mellertid de Kiko-
 ner
 Ropte, som voro dem grannar, och tapprare äf-
 ven och flere,
 Boende på fastlandet, och kunnige att från en
 hästvagn
- 50 Strida med männer, också fotkämpar, om så be-
 höfdes.
 Många de kommo, som blommor och blad ut-
 spricka om våren,
 Tidige; då från Zeus ett bistert öde förbid-
 de
 Olycksaliga oss, mångfaldiga smärtor att ut-
 stå.
 Stannande, striden de stridde invid de snabba
 galejor,
- 55 Och påskjöto hvaran med kopparspetsade lan-
 sar.

Medan morgonen grydde, och heliga dagen sig
ökte,

Höllo vi stånd, och försvarade oss, shönt flere
de voro;

Men när Soleu sig vände mot oxafspänningens
timme,

Då Kikonerne drefvo på flygt oss, slagna A-
chaier.

60 Sex fotbrynjte kamrater ifrån hvarenda ga-
leja

Föllo; vi andre likväl vår död undgingo och o-
färd.

Dän vi seglede vidare fram med bedröfva-
de hjertan,

Glade ur hotande död, med förlust af kära kam-
rater.

Ej mig vidare dock tverodde galejorne fo-
ro,

65 Förn tre gånger enhvar af de arma kamrater
vi ropat,

Hvilke på fältet stupat, utaf Kikonerna dräp-
te.

Men molnscockaren Zeus påsände galejorna nord-
vind,

Jemte en hisklig orkan, och med moln tillika be-
täckte

Både vatten och land; ned störde från himmelen
natten.

70 Fram galejorne nu, brådstöstate, drefvos, och
seglen

- Piskade vindens kraft i trenne bitar och fyra.
 Seglen lade vi ned [på galejorna, fruktande ofärd,
 Och dem sjelfva emot fastlandet rodde i brådska.
 Nätterna två och dagarna två der idkeligt ständigt
 75 Lågo vi, tärande själn med tröttnad och sorger tillika.
 Men då den tredje dan skönlockiga Eos beslutat,
 Reste vi masterna upp, samt satte oss, hissande hvita
 Seglen; och vinden styrde och rormän våra galejor.
 Nu helbregda jemväl till fädernejorden jag kommit,
 80 Men mig bölja och ström, då omkring Maleia jag vände,
 Gynnad af Boreas jagade hän, och dref från Kythere.
 Sedan i dagarna nio mig förde förderfliga vindar
 Öfver den fiskiga sjön; på den tionde dock vi bestego
 Lotophagernes jord, som spisa den blommiga spisen.
 85 Derstäds stego vi alla i land, och öste oss vatten.

Strax kamraterne togo ett mål vid de snabba ga-
lejoj.

Men såsnart vi oss mättat med mat och derjem-
te med dricka,

Jag kamraterna ock afsände, att gå och bespör-
ja, —

Väljande ut två man, och herolden jag gaf som
den tredje —

90 Hvilka de männer voro, som bröd förtärde i lan-
det.

Och bortgångne de strax anträffade de Lotopha-
ger,

Och Lotophagerne ej anstämplade våra kamra-
ter

Ofärd, utan gifvo dem alla att smaka på Lo-
tos.

Hö som utaf den ljufliga Lotos mände förtä-
ra,

95 Ville ej återberätta, ej heller vända tillba-
ka,

Utan de önskade der med Lotophagernes män-
ner,

Spisande Lotos, städse förbli, och glömma sin
hemsfärd.

Dessa med våld jag förde till skeppen, ehuru de
greto,

Och dem, släpande, bandt vid hålkade skeppenas
tofter,

100 Men de tillförlitliga andra kamrater jag man-
te,

Skyndesamast att stiga om bord på de snabba
galejor,

Att ej någon skull äta af Lotos och glömma sin
hemfärd.

Strax de stego om bord, och på tofterna satte
sig neder,

Alle i rad, och den grumliga sjön med årona
slogo.

105 Dän vi seglade vidare fram med bedröf-
vade hjertan,

Och till Kyklopernes land, de öfvermodige,
fräckes

Kommo, som, sig förlitande på odödliga gu-
dar,

Hvarken plantera med händren en planta, och
plöja ej heller,

Utan det allt osäddt, oplöjdt uppvexer hos des-
sa,

110 Hvete och korn också, tillika med rankor, som
alstra

Det stordrufviga vinet, utaf Zeus' skurar för-
ökadt.

Ej rådpläggande torg hos dem man finner, ej
lagar,

Utan alla hebo högresliga bergans top-
par,

Och der hålkade kulor; enhvar är domare öf-
ver

115 Egen hustru och barn, och de vårda sig ej om
hvarandra.

HOMERI ODYSSEA

SVETHICE REDDITA

quam

VENIA AMPLISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHICAE
AD IMPERIALEM ALEXANDREAM IN FENNIA
UNIVERSITATEM

PRÆSIDE

AXELIO GABRIELE SJÖSTRÖM

Literaturae Graecae Professore Publico et Ordinario

P. P.

RESPONDENS

JUSTUS THEODORUS SWANSTRÖM

Stipend. Publ. Borealis

In Auditorio Philos. die 5 Nov. 1836

h. a. m. c.

TOMI SECUNDI

Particula Sexta

HELSINGFORSIAE
EX OFFICINA TYPOGRAPHICA FRENCKELLIANA.

Ἄστρα μὲν ἠμαύρωσε καὶ ἱερὰ κύκλα σελήνης,
Ἄξονα δινήσας, ἔμπυρος ἥλιος.
Τιμοπόλους δ' ἀγελθὸν ἀπημάλδυνεν Ὀμηρος,
Ἀμπρότατον μουσῶν φέγγος ἀνασχόμενος.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΣ.

Då fanns ingen som gittade ön med ögonen
varsna;

Icke de väldiga vågor, som välte mot kusten vi
heller

Skådade, innan vid land sköntoftade skeppen sig
lade.

Sen de nu laggt sig vid land; nedtogo vi samt-
liga seglen,

150 Och vid hafvets bränning jemväl utstego vi sjelf-
ve.

Sedan vi der utsöfvit, vi bidde gudomliga
Eos.

När sig nu viste den tidiga, rosenfingrade
Eos,

Ströko vi ön omkring öfverallt, och beundrade
henne.

Drefvo så nymferne upp, Zeus', aigisbärarens,
döttrar,

155 De bergboende gettren, att kost kamraterne fin-
ge.

Krokiga bågarna strax och derhos långskastiga
spjuten

Togo vi oss från skeppen, och sen, trefaldigt
fördelte,

Sköto; och genast en gud oss gaf tillräckeligt
vildbråd.

Mig åtföljde galejorna tolf, och på hvarje af
dessa

160 Nio getter i lett utfülle; sjelf tog jag mig
tio.

- Så vi dagen igenom, intill nedgående so-
len,
Sittande njöto det rikliga kött och det ljufliga
vinet.
Ty galejornas vin, det röda, var ej uppdruc-
ket,
Utan der fantus ännu; ty enhvar vi på ankrarna
rikligt
165 Tappade, då Kikonernas, heliga fäste vi to-
go.
Nu vi märkte Kyklopernas land helt nära intill
oss,
Märkte röken, och rösten af dem och af fåren
och gettren.
Men då sol gick ned och tillika mörkret oss på-
kom,
Samtliga lade vi oss, vid havets bränning, att
hvila.
170 Men då sig viste den tidiga, rosenfingrade
Eos,
Då ock ställde jag till folksamling, och talte
bland alla:
Biden J öfrige här, mig tillförlitlige följs-
män;
Men jag sjelf med mitt skepp och kamraterna
mina vill hädan
Resa, och väl utforska demder, hvad menskor de
äro:
175 Öfvermodige, vilde och orättrådige, el-
ler

Obetydlig en ö der sträcker sig utanför ham-
nen,

Hvarken nära Kyklopernes land, och fjerran ej
heller;

Skogig är hon; och derstäds otalige getterne fö-
das

Vilde; förty dem människospår bortskrämma ej
nånsin,

120 Ej der heller omkring gå jägare, hvilka i sko-
gen

Lida strapaser många, besökande bergenas top-
par;

Ej upptas lion utaf fårhjordar, och icke af plog-
land,

Utän hon är osådd, oplöjd i dagarna al-
la,

Öde på män, och närer de bråkande getter
allenast.

125 Ty rödkindiga skepp dem ega Kykloperne in-
ga;

Ej skeppbyggande män der finnas, hvilka dem
gjorde

De vältöftade skeppen, som skulle bestyra om
allting,

Färande kring till människors städer, som män-
nerne pläga,

Öfver sjön på galejorna, en besöka den an-
dra,

130 Hvilka dem ock tillskapte af ön vältreflig en bo-
stad.

Ty hon ej är oländig, och gäfve väl frukter hvar
årstid.

Ty' der ängar man ser vid stranden af grumli-
ga hafvet,

Fuktiga, mjuka, och tankorna der everdlige vo-
re.

Lucker är der hvar vret, och i sinom tid man
beständigt

135 Skure en rikelig gröda, förty högst fet är dess
jordmon;

Ock vällempelig dess hamn, så att kabel man ick
behöfver,

Ej utkasta ett ankar, ej akterlinorna bin-
da,

Men, anlöpande blott, qvarstanna sålänge de sjö-
mäns

Sinne manar dertill, och vindarne börja att blå-
sa.

140 Och i hufvut af hamnen det klaraste vatten sig
gjuter,

Källan inunder en håll; och omkring svartpopp-
lärne vexa.

Der inseglade vi, och en gud oss visade vä-
gen,

Under den mörkaste natt, och ej lyste det min-
sta för ögat;

Ty kring galejorna låg djupt dunkel, och Månen
ej heller

145 Lyste från himmelen ned; ty han var omslöjad
af skyar.

Tjenare visste deraf, tjenarinna ej heller i hu-
set,

Utan han sjelf, hans hulda gemål, och skaffer-
skan ensam.

När man dricka skulle det håningljuffiga, rö-
da,

För hvar rågad bågare vin, af vatten han tju-
gu

210 Mått påfyllde; sig spred ur pokalen en ljufvelig
ånga,

Ja, gudomlig; att hålla sig dän, var sannerlig
okärt.

Väldiga lägeln med slikt jag fyllde, och förde,
och vägkost

Äfven i renseln; ty strax mig anade modiga sin-
net,

Att anträffa en man, kringksausad med gräselig
styrka,

215 Vildsinnt, hvarken om rätt väl kunnig, ej heller
om lagar.

Suart vi kommo till kulan, men ej deriinne vi man-
nen

Funno, ty han nu bette sombäst sin hulliga bo-
skap.

Komne i kulan, begapade vi det ena och an-
dra:

Kölnorne tyngdes af ost, och fällorne ändatill
trängsel

220 Fylldes af lam och af kid; instängde de samtliga
voro,

- Skilde för sig; förstfödingar här, och de mellersta derstäds,
 Och nyfödingar der; och af vassla stäfvorne flödde,
 Bunkar och embar och kärll, i hvilka han plägade mjölka.
 Då mig alla kamraterna först ombådo med orden,
 225 Att af ostarna ta, och vända tillbaka; men sedan
 Att skyndsamligen kiden och lammen till snabba galejan
 Drifva ur fällorna ut, och segla på saltiga vågen.
 Men jag hörde dem icke, — ehur visst bättre det varit —
 Fiken att skåda min man, om han mig gäfvit en gästskänk: —
 230 Sedd af kamraterna, skulle han dem välkommen ej vara. —
 Der nu tände vi eld, samt offrade; togo oss äfven
 Ostar sjelfve, och åto, och bidade honom, derinne
 Sittande, tills från vallen han kom, och en gräselig börda
 Torrved bar, i beråd, att dervid äta sin qvällsvard.
 235 Utanom kulan han slängde den in med hiskeligt buller,

Ock gästvänlige män, som ha ett gudeligt sinne.

Sade; och steg så om bord, och befalte kamraterna äfven
Sjelfve stiga om bord, samt akterlinorna lösa.

Desse stego då strax, och på tofterna satte sig genast

180 Alle i rad, och grumliga sjön med årorna slogo.

Men då till stället fram, det närabelägna, vi kommit,

På landtungan vi varnade snart en kula, vid
- hafvet,

Hög och af lagrar beskuggad; och derstäds plägade många

Drifter, getter och får sig hvila; omkring var en fägård

185 Byggd, högreslig, af sten, nedgräfvnen i jorden, som grundval,

Samt af väldiga furar, och högbelöfvade ekar.

Derstäds dvaldes en man, vidunderlig, hvilken helt ensam

Plägade valla sin hjord afsides, och icke till andra

Kom, men vistades fjerran, i laglösheter bevan-
drad.

190 Ty vidunderlig bjesse han var, och liknade icke .

- En brödätande man, fastmera den skogiga top-
 pen
 Af ett reseligt fjell, när den synes allena bland
 andra.
 Då jag de tillförlitliga andra kamrater befall-
 te
 Qvar vid galejan förbli, och derjemte galejan för-
 svara.
 195 Men utväljande tolf de bästa bland mina kamra-
 ter,
 Gick jag åstad, och förde en lägel med ljufliga,
 svarta
 Vinet, som åt mig Maron, Euanthes' ättling,
 förärat, —
 Prest åt Apollon sjelf, som Ismares värnande
 kringgår, —
 Derfor att honom vi frelste tillika med bara och
 maka,
 200 Vördande; presten bodde i skogiga lunden, som
 helgad
 Phoibos Apollon var. Han gaf mig herrliga
 skänker,
 Sju talenter utaf det välarbetade gul-
 let,
 Gaf mig en bågare ock, helsilfverne; sedan han
 äfven
 Fyllde i samtliga tolf tvehandtagskrukor det ljuf-
 va,
 205 Outblandade vin, gudomlig en dryck; och ej nå-
 gon

Härrar; men nu deremot vi dig 'till knäna oss
närme,

Bedjande, att du beskär en gästskänk, eller om
eljes

Du en gåfva oss ger, som gästerne fordra med
rätta.

Gudarna vörda, du starke; vi dig bönfallande
nalkas.

270 Zeus bönfallandes hämnare är och fremlingars
äfven,

Gästbeskyddaren; han ledsagar den aktade frem-
ling.

Så jag sade; men han med förgrymmadt sin-
ne mig svarte:

Fremling, en dåre är du, eller ock hitkommen
från fjerran,

Du som bjuder mig gudarnas hämd undfly eller
rädas.

275 Förty aigisbäraren Zeus ej Kykloperne ak-
ta,

Eller de saliga gudar, ty vi långt starkare ä-
re.

Ej af fruktan för Zeus' ovilja jag således sko-
nar

Dig, eller dina kamrater, derest mig sinnet ej
bjuder.

Men mig säg, hvar du lemnade qvar välgjorda
galejan,

280 Monn längst borta kanske, eller nära, på det jag
må veta.

Frestande sade han så; men mig, mång-
kloka, bedrog ej;

Utän honom jag svarte igen med listiga or-
den:

Skeppet krossade sönder för mig jordska-
karn Poseidon,
Slungande mot hållbergen, till yttersta udden af
edert

285 Land händrifvande; dit det viudarne jagat från
hafvet;

Men med dessa allena jag slapp ur svåra för-
derfvet:

Så jag sade; han svarte mig ej, med för-
grymmade sinnet,

Utän, rusande upp, på kamraterna lade han hän-
der,

Och, annammande två, liksom hundvalpar, mot
jorden

290 Slog, så att hjernan ur hufvudet rann, och fuk-
tade jorden.

Styckande dessa lem för lem, han redde sig
qvällsvard,

Åt, bergfostrade lejonet lik, och lemnade ic-
ke

Kött, eller inkråm qvar, ej heller de mergiga
benen.

Händren till Zeus mellertid vi öfrige gråtande
höjde,

295 Skådande kiskliga verk, och förtviflan fångslade
sinnet.

Och uppskrämde vi lupo ihast till skrymslet af
kulan.

Men i rymliga grottan had dref de hulliga hjo-
dar

Alla, han plögade mjölka; och lemnade hannarna
ute,

Gumsar och bockar med, utanom den rymliga
fällan.

240 Derpå lyftande högt dörrstenen, den väldiga,
stora,

Ställde han; vagnarne två och tjugu de hade ej
honom,

Skönt fyrhjuliga, starka, förmått från marken
röra.

Så ofantelig håll Kyklopen lade för dör-
ren.

Sittande mjölkade sen han tackor och bråkande
getter,

245 Allt i behörigt skick, och släppte till hvarje dess
yngel.

Hälften han genast lät af den hvita mjölken sig
ysta,

Och uppsamlande denna i flätade korgar för-
varte.

Men den andra hälften i stäfvor han gjöt, för
att hafva

Dricka till maten, och kunna dervid förtära sin
qvällsvard.

250 Och såsnart han i hast fulländat sitt mödsama
arbet,

Tände han strax upp eld, och varnade oss, och
besporde:

Fremlingar, hvilka, halloh? hvarifrån på de
vattniga vägar

Seglen J? monne i lagliga värf, eller drifven J
bolsinnt,

Liksom röfvare, hafvet omkring, som pläga att
drifva,

255 Sättande lifvet på spel, medbringande skador åt
andra?

Så han sade; för oss deremot strax krossa-
des hjertat,

Fruktande sjelft vidundret, men ock hans dun-
drande stämma.

Jag mellertid genmälte med orden, och svarade
honon:

Vet, Achaier vi äre, och män som irra från
Troia,

260 Med allfaldiga vindar uppå det gräsliga sval-
get,

Längtande hem, men på fremmande väg och på
fremmande stråter

Komne; ty Zeus förmodligen så det velat be-
sluta.

Och Agamemnons folk vi berömmе oss vara,
Atreidens,

Hvilkens ära är visst nu, himlen inunder, den
största;

265 Ty han en sådan stad förstörde, och ödde så
många

Och åt kamraterna stycket jag gaf, och befallte
att släta.

Desse gjorde det slätt; mellertid sjelf spetsen jag
hväste,

Tog den påstund, och härdade den i brännande
elden.

Sedan allt var beställt, jag i spillningen gömde
den undan,

330 Som der i kulan låg öfverallt, rätt rundligen
samlad.

Men de öfriga bjöd jag, igenom lottning bestäm-
ma,

Ho sig' skulle fördrista, att, med mig lyftande
pålen,

Vrida i ögat omkring, när ljuf kom sömnen på
honom.

Föll så lotten på dem, jag sjelf helst önskade
välja,

335 Fyra kamrater, men jag vardt räknad bland des-
sa som femte.

Med skönhåriga driften från vallen om qvällen han
hemkom,

Och dref genast i rymliga kulan den hulliga bo-
skap

Samtlig, ej lemnande kvar en utanom rymliga
fällan,

Antingen anande ondt, eller gud så honom be-
fallte.

340 Derpå lyftande upp dörrstenen, den stora, han
ställde;

- Sittande mjölkade sen han tackor och bråkande
 getter,
 Allt i behörigt skick, och släppte till hvarje dess
 yugel.
 Och såsnart han i hast fulländat sitt mödsama
 arbet,
 Tvenne han återigen annammandé, redde sig
 qvällevarde.
- 345 Och då trädde jag fram, och vände mitt tal till
 Kyklopen,
 Hållande stånkan i hand, som med svarta vinet
 jag rågat:
 Här, du Kyklop, drick vin, sen människokött
 du har spisät,
 Att du må veta, hur kostelig dryck ombord vår
 galeja
 Gömde! Till offer åt dig jag bragte det, om du
 mig sände
- 350 Hem, medlidsam; men du odrägeligt alldeles rasar.
 Gryme, hur skulle väl dig ock framdels någon
 besöka
 Ibland människor mång? ty orättrådigt du handlat.
 Sade; och han tog mot, drack ut, och var
 särdeles fryntlig,
 Drickande ljufliga drycken, och bad mig om mera
 och mera:
- 355 Gif mig ännu, kärvänlig, och säg mig
 namnet påstunden,

Men då Kyklopen ändtligen fyllt ofantliga våm-
ben,

Ätande människokött, och drickande mjölk, som
var ospädd,

Lade han sig, så lång som han var, bland fåren
i kulan.

Honom tänkte jag då, uti stormodiga sin-
net,

300 Trädande nära, och dragande ut det eggiga svär-
det,

Gifva i bröstet ett styng, der hinnan om lefren
sig sluter,

Tryckande till med handen; men annan tanke mig
afhöll.

Ty der skulle ock vi omkommit i svåra förderf-
vet;

Ty vi hade ej kunnat ifrån högresliga dör-
ren

305 Vältra med händerna bort den väldiga stenen,
han ditlaggt.

Suckande, så derstäds afbidde vi morgongudin-
nan.

När sig nu viste den tidiga, rosenfingrade
Eos,

Då upptände han eld, och mjölkade stojande
hjorden,

Allt i behörigt skick, och släppte till hvarje dess
yngel.

310 Och såsnart han i hast fulländat sitt mödsama
arbet,

Tvenne han återigen annammande, redde sig
frukost.

Och då han ätit, ur kulan han dref de hulliga
hjordar,

Först borttagande lätt dörrstenen, den stora; men
sedan

Lade han åter den före, som lade han locket på
koger.

315 Så med mycket allarm Kyklopen de hulliga hjor-
dar

Dref till berget, och jag kvarlemnades, stämp-
lande ofärd,

Om umgälla jag kunde, och ära mig gifve A-
thene.

Detta beslut i min själ jag likade vara det bä-
sta:

Brevid fällan låg Kyklorens väldiga klub-
ba,

320 Grön, af oliveträd, som han huggit åt sig, för
att bäras

Torrkad; och vi, åskådande den, jemförelse gjor-
de:

Sådan som masten är på det tjuguarade, svar-
ta

Lastskepp, hvilket så bredt far öfver det vil-
lande svalget,

Sådan var den i längd, och sådan i tjocklek, att
påse.

325 Nu en smån derutaf vidpass påstunden jag af-
högg,

HOMERI ODYSSEA

SVETHICE REDDITA

quam

VENIA AMPLISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHICAE.
AD IMPERIALEM ALEXANDREAM IN FENNIA
UNIVERSITATEM

PRAESIDE

AXELIO GABRIELE SJÖSTRÖM

Litteraturae Graecae Professore Publico et Ordinario

P. P.

RESPONDENS

GABRIEL LINDEQVIST

Stipendiarius Bilm. Viburgensis

In Auditorio Philos. die 30 Nov. 1836

h. a. m. c.

TOMI SECUNDI

Particula Septima

HELSINGFORSIAE
EX OFFICINA TYPOGRAPHICA FRENCKELLIANA.

Ἄστρα μὲν ἠμαύρωσε καὶ ἰεφᾶ κύκλα σελήνης,
Ἄξονα δινήσας, ἔμπυρος ἥελιος.
Ἐπιπόλους δ' ἀγεληδὸν ἀπημάλδυνεν Ὀμηρος,
Λαμπρότατον μουσῶν φέγγος ἀνασχόμενος.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΣ.

Att jag dig gästskänk ger, åt hvilken du måtte
förnöjas.

Ty åt Kykloperna alstrar också fruktgifvande jor-
den

Det rikdrufviga via, som åt dem Zeus' skurar
föröka;

Men dethär af ambrosia är och af nektar en
smakbit.

360 Sade; men återigen jag räckte det glödan-
de vinet.

Trenne gånger jag gaf, tre gånger, i dårskap,
han utdrack.

Men såsnart nu vinet sig laggt Kyklopen om
hjärtat,

Då tilltalte jag honom med håningsluffiga or-
den:

Du mig frågar, Kyklop, det frejdade nam-
net, och jag skall

365 Siga; men gif du åt mig gästskänken, såsom du
lofte.

INGEN; — det är mitt namn; mig INGEN plögade
kalla

Både moder och fader, och andre kamraterne
alle.

Så jag sade; och han med förgrymmadt
sinne mig svarte:

INGEN jag sist vill sluka bland alla dess rese-
kamrater,

370 Men de andra förut; och det skall vara din
gästskänk.

- Ordade så; och lutande sig, damp baklängs,
och sedan
Låg med den tjocka nacken påsned. Allkufvan-
de sömneu
Honom genast betog, och vin utstörte ur stru-
pen,
Jemte bitar af människokött, och han rapade
vintung.
- 375 Och då stötte jag pålen inunder den ymniga
askan,
Tills glödhet han blefve, och alla kamrater med
ord jag
Muntrade upp, att ej någon, förskräckt, skull'
smyga sig undan.
Men då nästan nuredan olivträds-pålen i el-
den
Började tändas, så grön han än var — och glöd-
de förskräckligt,
- 380 Då jag förde den närmre ur elden; kamraterna
rundtom
Stodo; men mycket mod ingaf oss alla en
gudom.
Dessa vid åndan nu tógo den hvassa olivträds-
pålen,
Och instucko i ögat, och jag, mig resaude, kring-
vred
Ofvanifrån; liksom då en man skeppsvirket med
båren
- 385 Bårar, och nedfrån andre med remmen drift
omkring den,

Fattande tag tvesids, men bären han löper be-
ständigt:

Så tillgripande ock eldspetsade påten, i ö-
gat

Vredo vi; kring den glödgade nu utströmmade
bloden.

Flamman svedde då allt, båd ögonfocket och
brynet,

390 Medan stenen förbygn; ögrötterne fräste af el-
den.

Liksom då mannen i smedjan den väldiga yxan
och bilan,

Gräsligt fräsande, doppar uti det kylliga vatt-
net;

Härdande så; ty deraf undfår just jernet sin
styrka:

Så kring olivträds-pålen jemväl nu fräste hans
öga,

395 Och förskräckligt han röt, och klippan dånade
rundtom.

Fruktande lupo vi alle vår väg, men pålen Ky-
klopen

Ryckte ur ögat ut, nedsölad af ymniga blo-
den,

Hvilken han sen ursinnig från sig bortslängde
med händren.

Men han ropade högt på Kykloperna alla, som
bodde

400 Honom omkring i kulor uppå de vindiga höj-
der.

Dessa hörde hans skri, och kommo båd hädan
och dädan,

Stannande kulan omkring, och sporde hvad ho-
nom betryckte:

Hvad går åt dig, och hvi, Polyphemos, skrek
du så fasligt,

Och sömnlöwa oss gjorde, uti gudomliga nat-
ten?

405 Monne, emot din skön, en dödlig boskapen ja-
gar?

Monne dig sjelf man dräper med våld, eller ock-
så med arglist?

Dem gemälte igen Polyphemos, den starke,
ur grottan:

Vänner, Inem mig dräper, med våld ej, utan med
arglist.

Dessa svaradé då, och talade vingade or-
den:

410 Om dig ingen förnärmar med våld, som är ensam
deriune,

Är ju ej möjligt att fly från store Kronion en
krämpa,

Utan gör du en bön till far din, kong Posei-
daon!

Så, bortgående ordade de; mig skrattade
hjärtat,

Att mitt namn dem bedrog, och det otillvittliga
påhitt.

415 Suckande sedan Kyklopen, och plågad af
häftiga smärtor,

Trefvande kring med händern, från dörrn bort-
skaffade stenen,

Och sig sjelf nedsatte i dörrn, med händerna
sträckta,

Om han någon af oss, utgående, grepe bland få-
ren;

Så enfaldig han mig i sin själ förmenade va-
ra.

420 Nu besinnade jag, på hvad sätt bäst göra sig
läte,

Och för kamraterna, och för mig sjelf en rädd-
ning ur döden

Finna jag kunde, och allt slags svek hopspann
jag och anslag;

Ty det gällde mitt lif, och en stor olycka var
nära.

Detta beslut likväl jag likade vara det bä-
sta:

425 Vädurar funnos der, tätulliga, frodiga, fe-
ta,

Vackra och stora, som buro den dunkelfärgade
ullen.

Tyst jag fästade dem med böjlige vidjor tillsam-
man,

Uppå hvilka han sof, obäket, vrånge Kyklo-
pen,

Tagande tre och tre; en man den mellerste för-
de,

430 De två öfriga gingo, kamraterna skyddande, tve-
sids.

- Treane får utforslade; hvarje man; hvaremot
 jag —
- Ty en bagge der fanns, den bästa i samtliga
 hjerden, —
- Fattade tag i dessa rygg, och inunder den ulliga
 buken
- Utsträckt låg, och med hädren mig fast vid den
 dråpliga ullen
- 435 Snocende, oafslätligt höll, tålmodig till sin-
 nes,
- Så vi suckande der, afbadade morgongudin-
 nan.
- När sig nu viste den tidiga, rosenfagrade
 Eos,
- Då till betet också uthastade gumsar och boc-
 kar,
- Men omjolkade tackor och getter i fällorna bräk-
 te,
- 440 Ty dem jufren svälde af mjölk; och af hiskliga
 plågor
- Egaren qvald, vidrörde nu samtliga gumsarnes
 ryggar,
- Hvilka der upprätt stodo; den narren anade icke,
 ke,
- Att vid ullige gumsarnes bröst fastbundne de
 voro.
- Siat bland boskapen vandrade nu min vädur åt
 dörren,
- 445 Tyugd af sin egen ull och af mig, som tänkte
 förståndigt.

Trefvande honom talade till Polyphemos, den
starke:

Käraste vädur, hvarför mig ur kulan van-
drar du efterst

Nu bland alla? ej fordom du gick den siste i
hjorden,

Utan, den förste, du bette af gräsets spädaste
blommor,

450 Stolt framvandrande; först ock kom du till ström-
marnes flöden,

Och först äflades du, att återvända till fäl-
lan,

Hvarje afton; men nu är du sist; helt säkert din
herres

Öga du sörjer, som han, den nedrige mannen,
mig utstäck,

Jemte de slema kamrater, sen sinnet med vin
han betvingat,

455 INGEN, om hvilken allsicke jag tror, att förderf-
vet han undgått,

Tänkte du lika med mig, och hade du talförmå-
ga,

För att säga, ehvart min kraft han smyger sig
undan;

Sannerlig skulle den dödades hjerna båd hitåt
och ditåt

Spritta i kulan omkring mot golfvet; tillika mitt
hjerter

460 Lättadt blefve från qual, som mig gjort den pyss-
lingen INGEN.

Talte; och gamsen ifrån sig han lät ut-
vandra ur dörren.

Men då vi kommit ett stycke ifrån fågården och
kulan,

Först från baggen jag löste mig sjelf, och kam-
raterna sedan.

Skyndsamt nu högbenta och hulliga fåren i hjer-
den,

465 På omvägarna många, vi jagade, tills vi ga-
lejan

Hunno, och glade oss skådade an de käre kam-
rater,

Oss, som sluppit med lif; men de andra de
suckande sörjde.

Dock jag ej tillät det, och vinkande alla för-
bjöd jag

Gråta, och bjöd derhos, att snart skönhåriga
hjorden

470 Bringa i mängd på galejan, och plöja den saltiga
vågen.

Strax de stego ombord, och på tofterna satte sig
neder,

Alle i rad, och den grumliga sjön med årorna
slogo.

Men då så långt jag var, som man hör en ro-
pandes stämma,

Då tilltalte jag ock Kyklopen med följande stök-
ord:

475 Ej du skulle, Kyklop, vanmäktig en käm-
pes kamrater

Äta i håliga grottan, med väldiga krafterna dina;
 Utan de brottslige gerningar ock upphinna dig
 skulle,

Gryme, som utan förryn uppslukade gäster i
 eget

Hus; derföre dig straffade Zeus samt gudar-
 ne andre.

480 Så jag sade; än mera i själn han vredga-
 des sedan;

Och lösryckte en topp från väldiga berget, och
 slängde,

Och nedkastade den framför svartstäfvida skep-
 pet,

Och helt litet det brast, att den träffade ändan
 af rodet.

Sjön uppbrusade nu mot den nederstörtande häl-
 len,

485 Skeppet vräktes mot stranden påstund af den
 studsande vågen,

Och störtsvallet från sjön, och tvangs att drifva
 åt landet.

Men jag, fattande tag med händern i väldiga
 stängen,

Stötte från land oss ut, och bjöd kamraterna trä-
 get,

Ligga på årorna väl, att vi måtte oss rädda ur
 ofärd,

490 Vinkande åt dem med hufvut, och de framlutade
 rodde.

- Men då vi ren två gånger så långt bort-
hunnit på hafvet,
Då tilltalte jag ock Kyklopen; kamraterne ruudt-
om
Höllo mig åter med smeksama ord, en efter den
andra:
Därilige, hvarföre vill du väl reta den hisk-
liga mannen,
495 Hvilken i hafvet en sten nyss slungande, bragte
galejan
Åter till lands, och vi trodde oss der förlorade
alla?
Finge han höra dig ordande än, eller höjande
stämman,
Hufvut för oss han krossade visst och skeppet
derjemte,
Kastande med mångkantig en sten; ty fjerran han
slungar.
500 Så de sade; men mitt stormodiga sinne gj
rörde;
Men med förgrymmadt sinne igen tilltalte jag
honom:
Skulle till dig, o Kyklop, bland dödliga men-
skor måhända
Någon ställa en fråga om ögats nesliga mist-
ning,
Säg då, att dig blindgjort sjelf stadsförstörara
Odysseus,
505 Drott:n Laertes' son, som på Ithaka boningar
eger!

Så jag sade; och han mig, qvidande, svarte
med orden:

Sannerlig, ack, inträffa på mig de spådomar
gamla,

Här tillförene lefde en siare, tapper och väldig,

Telemos, Eurymos' son, som i siarekonsten var
utmärkt,

510 Och i Kyklopernes land hög ålder, spående, nådde;

Han allt detta mig sad' fullbordadt bli i en
framtid,

Att af Odysseus' händer min syn jag skulle beröfvas.

Men städs väntade jag, att en man, storstättlig
och vacker

Skulle till mig anlända, beprydd med väldig förmåga;

515 Dock nu har mig en liten, en obetydlig, en
kraftlös

Eudaste ögat beröfvat, sen först med vin han
betvang mig.

Men kom hit, o Odysseus, att dig gästskänker
jag gifver,

Samt påskyndar, att sjelf Jordskakaren unnar dig
hemfärd.

Ty jag till honom är son, och min far han rosar sig vara;

520 Sjelf också, om han vill, mig botar han, icke en
annan,

Hvarken bland saliga gudar, ej heller bland död-
liga menskor.

Så han sade; men jag genmälte och svari-
de honom:

Mätte så visst jag anda och lif dig kunna be-
röfva,

Och affärda dig hän till Aides' boningar, mör-
ka, —

525 Som ej ens Jordskakaren sjelf skall bota ditt
öga!

Så jag sade; och han derefter till kong Po-
seidaon

Bönen höjde, och sträckte mot stjerniga himme-
len händern:

Hör mig, Poseidaon, mörklockige, o jord-
famne,

Om jag är verkligen din, och min far du rosar
dig vara,

530 Må du ej hemkomst gifva åt stadsförstörarn O-
dyseus,

[Drotten Laertes' son, som på Ithaka boningar
eger]!

Men om hans öde det är, att vännerna skåda,
och komma

Till vältreffiga huset, och älskade fädernejor-
den,

Sent han komme och slemt, sen alla kamrater
han mistat,

535 På ett fremmande skepp, och ofärd finne i hu-
set!

Så han bedjande sade, och honom hörde
Poseidon.

Men upplyftande återigen långt tjockare klipp-
häll

Slängde han dän, och lade dertill oändelig hand-
kraft.

Och nedkastade honom bakom svartstäfvida skep-
pet,

540 Och helt litet det brast, att han träffade ändan
af rödret.

Hafvet brusade högt för den nederstörtande häll-
len.

Framåt drefs nu galejan af vågen, och vräktes
mot landet.

Men då vi kommo till ön, der äfven de
andre galejor,

De vältoftade, bidde, tillsamman, och alle kam-
rater

545 Sörjande sutto omkring, afbidande stundligt vår
ankomst:

Dit ankomne, vi halade upp vår galeja på san-
den,

Ock vi stego utur på hafvets bränningar sjelf-
ve.

Sedan Kyklopens får ur hålkade skeppet vi ta-
git,

Delte vi dem, att ingen mig gick beröfvad sin-
andel.

550 Men en vädur åt mig fotbrynjte kamraterne,
ensam,

Särskilt gifvo, då färena deltes; och honom på
stranden

Åt svartmolniga Zeus Kronides, som alla beherr-
skar,

Offrande, brände jag lären; men han föraktade
offret,

Samt utgrundade blott, på hvad sätt vältoftade
alla

555 Skeppen skulle förödas, och mig tillgifne kam-
rater.

Så vi dagen igenom, intill nedgående so-
len,

Sutto och njöto af rikliga köttet och ljufliga vi-
net.

Men då nu sol gick ned, och derhos oss skym-
ningen påkom,

Då vi på hafvets strand oss samtliga lade att
hvila.

560 När sig viste den tidiga, rosenfingrade
Eos,

Då påmanande ock kamraterna gaf jag befall-
ning,

Sjelfve att stiga ombord, samt akterlinorna lö-
sa.

Strax de stego ombord, och på tofterna satte sig
neder,

Alle i rad, och den grumliga sjön med årona
slogo.

HOMERI ODYSSEA

SVETHICE REDBITA

quam

VENIA AMPLISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHICAE
AD IMPERIALEM ALEXANDREAM IN FENNIA
UNIVERSITATEM

PRAESIDE

AXELIO GABRIELE SJÖSTRÖM

Litteraturae Graecae Professore Publico et Ordinario

P. P.

RESPONDENS

JOHANNES VICTOR HUMMELIN

Ad Ludum Gymnasticum Sub-Praeceptor
Aboënsis

In Auditorio Philos. die 30 Nov. 1836

h. p. m. c.

TOMI SECUNDI

Particula Octava

HELSINGFORSIAE

EX OFFICINA TYPOGRAPHICA FRENCKELLIANA.

Ἄστρα μὲν ἠμαύρωσε καὶ ἱερὰ κύβλα σελήνης,
Ἄξονα διήσας, ἔμπυρος ἥλιος·
Παντοκράτορ, δ' ἔγχετο δὴν ἀπὸ κείνου ἤματα
Δαιμόνιστον μοῦσῶν φέροντα ἔκθεσιν.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΣ.

ODYSSEJA.

TIONDE SÅNGEN.

Andra Delen.

8

Innehåll.

ODYSSEUS fortsätter berättelsen: hurusom han, anländ till ön *Aiolia*, af *AIOLOS* mottog alla vindarna, inneslutna i säck, med undantag af *Vestan*, som borde bringa honom hem till *It.haka*, v. 1—33. — Men då hans reskamrater, under förmodan att finna dyrbarheter, öppnat säcken, drifves han af de utslupna vindarna tillbaka till *Aiolia*, och affärdas onådigt af *Väderguden*, v. 34—76. — Dädan kommer han till *Laistrygonerna*, förlorar hos dem elfva skepp, men flyktar med det återstående till ön *Aiaia*, der *KIRKE* bor, v. 77—274. — *ODYSSEUS*, som af *HERMES* erhållit skyddsmedel mot *KIRKE*s förtrollningar, frestas af henne till älskog, hvaråt han dock icke lemnar gehör, innan hon med ed lofvat återgifva hans snöpligt förvandlade kamrater mensklig skepnad, v. 275—347. — Efter ett års vistelse på ön, begär han, och erhåller af *KIRKE* tillstånd att afresa hemåt, men underrättas derjemte, att han, enligt ödenas beslut, dessförinnan måste besöka underjorden, och rådfråga *TEIRESIAS*, v. 348—550. — Medan de andre skynda till skeppet, nedfaller *ELPENOR* från ett tak, och dör, v. 551—574.

ODYSSEIA.

TIONDE SÅNGEN.

- T**ill den Aioliska ön ankommo vi nu; och der
bodde
Aiolos, Hippotes' son, odödlige gudarnes älsk-
ling,
Uppå sin simmande ö; och kopparne muren
kring henne
Okullstötelig stod; glatt reste sig berget mot
höjden.
- 5** Voro åt honom också tolf barn i salarna bor-
na,
Döttrar, till antal, sex, och derhos sex blomstran-
de söner.
Der han döttrarna gifvit, att vara åt sönerna
makar.
Desse hos älskad far, och hos värdsam moder
beständigt,
Spisa, och framför dem otaliga rätter man fram-
bär.
- 10** Och det offerdoftande hus kringdönar af flöj-
ten,

Dagarna alla; om nättren enhvar hos blygsamma
makan

Sofver, på mattor sträckt och uti välpyntade sängen.

Så nu till deras stad vi och kostliga boningar
kommo.

En hel månad han höll mig väl, och sporde om
allting,

15 Både om Troia, Argeiernes skepp, och Achäernes
hemfärd;

Och jag åt honom berättade allt, förhållandet
enligt.

Men då af honom också jag resa begärte, och
ombad

Mig affärda, han vägrade ej, och beredde mig
hemfärd;

Gaf mig en lädersäck af nioårig en
oxes

20 Hud, samt knöt deruti uppbrusande vindarnas
vägar.

Ty till vindarnes herre förordnat honom Kronion,

Både att stilla och väcka, ehvem som honom behagar.

Knöt på det hålkade skepp och säcken med glänsande
silfver

Snöre, att icke derur utbläste den ringaste fläktens;

25 Men medsände åt mig den gynnande Zephyros-
vinden,

Att hemföra galejor och folk; dock skulle han
icke

Det fullberda; ty vi förgingos, i egen vår dår-
skap.

Dygnen nio likväl vi seglade nätter och da-
gar,

Och på det tionde redan sig visade fädernejor-
den,

30 Vakteldständerne ock vi skådade nära på stran-
den.

Men mig, tröttade, då påkom en ljuftelig slum-
mer;

Ty skeppsrodret jag sjelf städs förde, och icke
åt någon

Bland kamraterna gaf, att vi snarare hunne vårt
hemland.

Nu mellertid med hvarandra kamraterna började
språka,

35 Och förmente, att gull jag hem medförde och
silfver,

Skänker af Aiolos sjelf, stormodige Hippotes'
ättling.

Och man ordade så, anblickande närmaste gran-
nen:

Ack, hur denne ändock är älskad och ärad
af alla

Menskor, till hvilkas stad eller land han nånsin
må komma!

40 Så från Troia af bytet han bringar båd många
och sköna

Dyrbarheter; men vi, som samma vägar ha vandrat,

Återlände till hemmet enhvar med händerna tomta.

Och nu detta åt honom har gett, af vänskap bevågen,

Aiolos; låtom oss snarliga se, hvad vara det månnde,

45 Samt hur mycket silver och gull der finnes i säcken.

Sagdt; och nu seger vann kamraternes skadliga rådslag;

Säcken de öppnade, ut sig störtade vindarne alle,

Och borttryckande förde då strax dem stormen åt hafvet,

Gåtande, fjerran ifrån vår fädernejord; hvaremot jag,

50 Vaknande, öfverlade i mitt otadliga sinne,

Anten jag, störtad ur skeppet, mig skulle i hafvet förgöra,

Eller också tyst lida, och ännu bland levande dväljas.

Men jag dröjde, och led; omsvepande mig, på galejan

Låg jag, och skeppen fördes af vindens skadliga stormkraft

55 Till den Aioliska ön, och kamraternes suckade alle.

Der vi stego i land, och hämtade vatten;
och genast

Togo kamraterne nu sig mat vid de snabba ga-
lejoj.

Men så snart vi med spis oss samtliga mättat och
dricka,

Väljande ut en kamrat, att följa mig, jemte en
herold,

60 Gick jag till Aiolos' ståtliga boning, och träffade
honom,

Sittande med sin maka tillbords och samtliga
barnen.

Och inkomne i rummet, bredvid dörrposten på
trösklen

Satte vi oss; i sin själ förvånades desse, och
sporde:

Hvi är du kommen, Odysseus? hvad elak
gud har dig ansatt?

65 Vi åtminstone dig affärdade kært, att du måt-
te

Lända till hem och till hus, och om annorstä-
des dig lyster.

Så de sade; men jag genmälte dem, sorg-
sen i hjertat:

Sleme kamrater gjort mitt förderf, och tillika
en skadlig

Sömn; men hjälpen mig, vänner, förty hos eder
är makten.

70 Så jag sade, och sökte dem röra med smre-
kande orden.

Men de förstummades alle, och fadren svarade
endast:

Drag skyndsamligast hän från vår ö, bland
varelser slemast!

Ty ej är det min sed, att hemledsaga och föl-
ja

Någon dödelig man, som af saliga gudarna ha-
tas.

75 Drag härifrån nu, emedan af gudarna hatad du
hitkom!

Så han talte, och mig, djupt suckande, sände ur
huset.

Dän vi seglade vidare fram, med bedröfvade
hjertan.

Qvaldes så männernas sinnen utaf den mödsams
rodden,

Följd af vårt därliga dåd; ty ej mer ledsagning
oss syntes.

80 Dock sex dygn mellertid vi färdades nätter och
dagar,

Och på det sjunde vi kommo till Lamós' resliga
fäste,

Det Laistrygóniska Telepylos, der hjordarna her-
den,

Hemåtförande, manar, och hörs af den, som den
utför.

Derstäds kunde sig väl två löner förtjena en
sömlös:

85 Eua, med korna i vall; den andra med glänsande
fåren;

Ty helt nära hvaran gå nattens banor och da-
gens.

Der, då till prisade hamnen vi kommit, kring
hvilken en tvärbrant

Klippa sig reser uti en sträckning från hvardera
sidan,

Och framskjutande stränder, den ena den andra
till möte,

90 Sticka vid mynningen ut, och trång ingången
sig bildar: —

Der instyrde de nu tverrodde galejorna al-
le.

Sedan bundos de fast i den skyddade hamnen,
hyarannan

Nära; förty ej någonsin der uppsvallade vå-
gen

Hvarken högt eller lågt, öfverallt var idelig still-
het.

95 Men jag ensam behöll utanom min svarta ga-
leja,

Der vid yttersta ändan, och fästade kabeln vid
klippan.

Och sen, klättrande upp, jag på brantaste toppen
mig ställde;

Dock der syntes ej spår af oxar, ej heller af
menskor;

Röken vi sågo allenast, som hvirflade upp från
marken.

100 Då affärdade jag kamrater, att gå och bespör-
ja,

Hvilka de männer vere, som äta sitt bröd der i
landet,

Väljande ut två man, och derhos heralden, som
tredje.

Och utstigne de gingo den glattade vägen, på
hvilken

Kärrerne släpade bränsle till stan från de bergi-
ga höjder.

105 Nära till staden de mötte en tärna, som hämtade
vatten,

Laistryöniern Antiphates' manhaftiga dot-
ter.

Hon nedsteg med detsamma uti skömmande
källan

Artakia; derifrån man hämtade vatten till sta-
den.

Men de trädde intill, tilltalade henne och spör-
de,

110 Hvem som var landets kong, och öfver hvilka
han styrde.

Hon avvistade dem genast sin fars högtakiga bo-
ning.

Och då de kommit hade i ståtliga rummen, hans
maka,

Lätsom en bergstopp hög, de funno, och hisna-
de alle.

Men hon kallade strax från torget den stolta ge-
målen,

115 Antiphates, som stämplade dem bedröfvelig o-
färd.

Genast annammande en af kamraterna, rodde han måltid;

De två öfrige flydde i hast, och kommo till skeppen.

Och då hof han i staden ett skri; och, hörande detta,

Kommo de starke Laistrygoner an båd hädan och dädan,

120 Tusendets, ej liknande människor, utan giganter.

Med ofantliga stenar från klipporna slungade desse

Neder; och strax ohyggeligt dån på galejorna uppstod,

Under männernas dråp, och medan galejerne bräcktes.

Spettande dessa som fisk, de buro till jemmerlig måltid.

125 Medan i hamnen nu dem, den bottenlösa, de dräpte,

Jag mellertid mitt eggiga svärd utryckte ur baljan,

Och afskapade tågen uppå svartstäfvida skeppet,

Och strax drifvande på kamraterna mina, jag mante,

Ligga på årerna väl, att vi så undsluppe förderfvet.

130 Sammlige nu de rodde med kraft, af fruktan för ofärd.

Gladligt flydde, åt sjöss, de öfverhängande klip-
por

Min galeja; de öfrige der dock alla förgin-
gos.

Dän vi seglade vidare fram, med bedröfvade
de hjertan,

Glade ur hotande död, med förlust af käre kam-
rater,

135 Och till Aiaias ö anlände; der bodde på hem-
ne

Den skönlockiga Kirke, en stolt och ljudlig gu-
diinna,

Som åt Aietes var, allkunnige kungen, en sy-
ster.

De härstammade båda från människorlysande So-
len,

Båda de hade Perse till mor, Okeanos' dot-
ter.

140 Der med galejan vid stranden vi landade sedan
i tysthet,

I skepprymmande hamn, och en gud oss visade
vägen:

Der utstigande då, två dagar och nätterna tven-
ne

Lågo vi, tärande hjertat med trötthet och sor-
ger tillika.

Men då den tredje dan skönlockiga Eos bered-
de,

145 Då jag fattade ock kastspjutet och eggiga svär-
det,

Och skyndsamligon klättrade upp från skeppet,
på utkik,

Om jag skådade människors verk, och stämman
förnumme.

Sen jag kommit ditupp, jag mig ställde på stu-
piga toppen,

Och sig viste nu röken ifrån bredvägiga jor-
den,

150 Genom de täta buskar och träd, i parketset hos
Kirke.

Och jag begrundade sedan uti min själ och mitt
sinne,

Att dit vandra och spörja, då svarta röken jag
skådat.

Men besinnande mig mellertid mer gagneligt
syntes,

Att först återvända till snabba galejan och stran-
den,

155 För att gifva kamraterna mat, och spejare sän-
da.

Men då nuren helt nära jag var tverodda ga-
lejan,

Öfver den ensame mannen sig ömkade någon
bland gudar,

Som mig väldig en hjort, höghornad, på vägen
tillmötes

Säude; till floden han gick från betesplatsen i
skogen,

160 Ärnande dricka; ty honom betvang den brännande
solen.

- Honom, då nedför berget han kom, jag i midten
 af ryggen
 Stack, och mitt kopparne spjut ryggraden ige-
 nom sig trängde,
 Och han i stoftet qvidande damp, och lifvet sin
 kos flög.
 Sedan steg jag på hjorten, och kopparne spjutet
 ur såret
 165 Utdrog, hvilket jag lät derstäds qvarligga, mot
 marken
 Lutadt, och mig hopsamlade sedan qvistar och
 vidjor;
 Och då ett famnslångt rep, välsmidigt, derefter
 jag tvesids
 Flätat, fötterna bandt jag för väldiga djuret till-
 samman,
 Bar det på nacken, och vandrade dän till svarta
 galejan,
 170 Stödd mot lausen, förty omöjligt var att på
 axeln
 Bära med ena handen; så stort var det väldiga
 vildbråd.
 Och vid galejan jag slängde det ned, och mant
 med goda
 Ord kamraterna alla, enhvar mig närmande sär-
 skilt:
 Vänner, vi skole ej förr, skönt ängslade,
 stiga ditneder
 175 Till osynlige guden, än dagen och stunden är
 kommen!

Medan vi derföre ha båd mat och dryck på ga-
lejan,

Låtom oss hålla tillgodo, och icke förtvina-
i hunger!

Så jag sade; och strax mitt tal hörsamma-
de alla,

Och utsmögo på stranden utaf fruktödsliga haf-
vet,

180 Samt begapade hjorten; så stort var det väldiga
vildbråd.

Men då de sett sig mätta, att skåda med ögonen
hjorten,

Händerna tvättade de, och redde en kostelig mål-
tid.

Så vi dagen igenom, intill nedgående so-
len,

Sittande njöto det rikliga kött och ljufliga vi-
net.

185 Men då nu sol gick ned; och derhos oss skym-
ningen påkom,

Då vi lade oss alla vid hafvets bränning att hvi-
la.

Men då sig viste den tidiga, rosenfingrade
Eos,

Då ock, ställande till folksamling, jag talte, bland
alla:

Hören, kamrater, mitt ord, änskönt olyckor
J lidit!

190 Älskade, mer vi ej veté, hvar vester är eller
öster,

Ej, hvar menniskorlysande soln går jorden inunder,
der,

Ej hvar hon uppgår; snart dertöre oss låtom betänka,
tänka,

Om det ännu gifs råd; jag menar att icke det gifves.
gifves.

Ty jag såg, sen jag klättrat ditupp på stupiga toppen,
toppen,

195 Ön, som i runden bekransas utaf omätliga hafvet.
vet.

Lågländt än hon belägen, och rök från midten af henne,
af henne,

Genom de täta buskar och träd, jag med ögonen märkte.
märkte.

Så jag talte; för dem strax sönderkrossades hjertat:
hjertat:

Laistrygóniern Antiphates' illgerning de mindes,
des,

200 Och den starke Kyklop, fräcksinnade menniskoätarn.
ätarn.

Alle snyftade högt, utgjutande ymniga tårar,
rar,

Men de hade likväl ej minsta bitnad af gråten.
ten.

Och fotbrynjte kamraterna nu jag samtliga tvekskiljs
skiljs

Täljde, och gaf dem hvardera sin anförare äfven;
ven;

205 Dessa förde jag an, gudsköne Eurylochos dessa.
sa.

HOMERI ODYSSEA

SVETHICE REDDITA

quam

VENIA AMPLISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHICAE

AD IMPERIALEM ALEXANDREAM IN FENNIA

UNIVERSITATEM

PRAESIDE

AXELIO GABRIELE SJÖSTRÖM

Litteraturae Graecae Professore Publico et Ordinario

P. P.

RESPONDENS

MATTHIAS JOHANNES HYDÉN

Stipend. Publ. Aboënsis

In Auditorio Philos. die 15 Febr. 1837

h. a. m. c.

TOMI SECUNDI

Particula Nona

HELSINGFORSIAE

EX OFFICINA TYPOGRAPHICA FRENCKELIANA

Ἄστρα μὲν ἠμαύρωσε καὶ ἱερὰ κύκλα σελήνης,
Ἄξονα δινήσας, ἔμπυρος ἥλιος·
Τμνοπόλους δ' ἀγέληδὸν ἀπημάδυνεν Ὀμηρος,
Λαμπρότατον μουσῶν φέγγος ἀνασχόμενος.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΣ.

Lotterna skakte vi genast i kopparfogade hje-
men;

För storsinnate Eurylochos då uthoppade lot-
ten;

Gick så åstad, och derhos de två och tjugu
kamrater,

Gråtande, men oss andra de lemnade sörjande
efter.

210 Kirkes boning de nå, den ståtliga, funno i sko-
gen,

Byggd af slipade stenar, uppå kringskådeligt
ställe.

Henne der rundtomkring bergsvargar befunnos
och lejon,

Dem sjelf spaka hon gjort, då hon in trollkryd-
der dem gifvit.

Icke på männerna nu de rusade heller, men
alle

215 Reste sig upp, och viftade gladt med svansarna
långa.

Liksom hundarne kring sin herre, som kommer
från middan,

Vifta, — ty läckerheter åt dem medbringa han
alltid:

Så kring dessa också starkktoige vargar och
lejon

Viftade. Männen skrämdes, såsnart odjuren
de sågo.

220 Hos lockfagra gudinnan i dörrn qvarstannande
alle,

- Hörde de der Kiska, som sjöng med tjusande
stämma,
225 Väfvande väfven stor, ovanskelig, såsom gudinnors
Arbete plär förträffeligt, fint och dejligt vara.
Då tog ordet bland dem Polites, kämparnes
höfding,
230 Som bland kamraternas var mig mest värderad
och älskad:
Vänner, derinne är en, som väfvande väfven,
den stora,
Sjunger så vacker en visa, att genljud gifver
palatset,
Bödelig, eller gudinna kanske; thy smarlige
ropom!
Så han sade; då ropade de, utkallande henne.
235 Och framträdande strax, de glänsande dörrar hon
upplät,
Och inkallade; alle, i dårskap, följde hvarannan;
Blott Eurylochos blef, förmodande svek derin-
under.
Och införande dem hon satte på stolar och säten;
Korngrö, ost åt alla, och gullgul håning hon
sedan
240 Mängde med Pramniskt vin, och i maten blandade slema

Krydder, att fädernejorden de alldeles skulle
förgäta.

Men då hon gifvit hade, och de utdruckit, på-
stunden

Slående med sitt spö, hon uti svinstian dem
stängde.

Och nu hade af svinen de kropp, och stämma
och hufvud,

240 Äfvensom hår; men vettet var kvar än, liksom
tillförne.

Så nu, gråtande, in de samtliga stängdes; och
Kirke

Kastade åt dem ollon, kastanier och frukter af
hagtorn,

Spis, som af svinen städse, de markpåliggande,
frätes.

Nu Eurylochos skyndade strax till svarta
galejan,

245 Bringande tidender fram om kamraternas ömklige
öde.

Dock han gitte ej säga ett ord, skönt gerna han
ville;

Så hans hjerta var såradt af gräslige sorgen,
hans ögon

Voro med tårar fyllde, och själen anade jem-
mer.

Men då vi samtliga honom förvånade hade be-
frågat;

250 Då förtäljde han oss de andre kamraternes o-
färd:

- Såsom du bjöd, vi vandrade dungen igenom, Odysseus;
 Och vi funno i skogen ett slott, välsiradt och vackert,
 Byggt af slipade stenar, uppå kringkådeligt ställe.
 Någon sjöng nu der gällt, och väfde på väfven, den stora,
 255 Dödlig eller gudinna; de kallade henne och rop-te.
 Och utträdande strax, hon glänsande dörrarna upplät,
 Och inbjöd dem; och alle på en gång dårligen följde,
 Blott jag stannade kvar, fömodande svek derin-
 under.
 Samtliga desse försvunno tillika, och icke en ende
 260 Visade sig, skönt länge jag satt der liksom på utkik.
 Så han sade; men jag mitt silfvernaglade stridssvärd
 Hängde på axeln, det stora och kopparne, äfvensom bågen.
 Honom befalle jag strax att föra mig samma vägen,
 Men han om båda knäna mig tog, och begynte atl bedja,
 265 Och, veklagande, talte mig till med vingade orden:

För mig ej dit, motvillig, o drott; men
 lemna mig härstäds,
 Ty jag vet, att du sjelf ej kommer, ej heller du
 bringar
 Af kamraterna en, men låtom oss genast med
 dessa
 Flykta; kanhända ännu dock olycksdagen vi
 undfly.

270 Så han sade; men jag genmålte, och sva-
 rade honom:

Eurylochos, minsann, qvarstanna du bara på
 stället,
 Åtande, drickande här vid hålkade svarta ga-
 lejan,
 Men jag vandrar åstad; mig är det ett tryckan-
 de nödtvång.

Så jag takte, och vandrade hän från haf
 och galeja.

275 Men då nu, vändrande genom de heliga lunder,
 jag skulle

Till Kirkes, mångtrollerskans, hus, det ståtliga,
 komma,

Der gullstafvige Hermes mig mötte, då redan jag
 nära

Mig till palatset befann; en yngling liknade gu-
 den,

Som fått nyligen skägg, hvårs ålder af alla är
 skönast.

280 Och han tog mig i hand, samt talade ordet, och
 sade:

- Hvart, olycklige, så på kullarna vandrar
du ensam,
Ej med orten bekant? Kamraterne dine hos
Kirke
Stängde äro, och be nu som svin i reglade
stior.
Kommer du hit, att dem rädda? Nåväl jag icke
förmodar,
285 Att du ~~ens~~ sjelf hemvänder, men stannar kvar
med de andra.
Dock ur förderfvet, välan, jag vill dig befria
och rädda:
Här har du ståtelig krydda! Till Kirkes bonin-
gar dermed
Gå, och hon olycksdagen ifrån ditt hufvud skall
värja!
Kirkes samtliga funder jag vill förtälja dig äf-
ven:
290 Blandvin reder hon till, och kastar dig krydder i
drycken;
Men hon ej så ens hexa dig kan, ty sådant för-
bjuder
Dråpliga kryddan, jag dig vill ge, och säga dig
saken.
När nu dig Kirke slår med sitt ofantliga troll-
spö,
Ryck du emellertid det eggiga svärdet ur bal-
jan,
295 Och anrusa emot Kirke, som ville du drä-
pa.

Fruktande; skall hon dig då ombedja, att dela
sitt läger.

Då hör du afledes icke gudinnans läger för-
vägra,

Att hon kamraternas löse, och dig mottage bevä-
gen,

Utän af henne begär, att hon svärjer de saliges
stored:

300 Att hon ej dig anstämplar en annan skadelig o-
färd,

Att hon ej röfvar dig mandom och kraft, enär
du dig afklädt.

Sade; och kryddan åt mig ansvarade Ar-
gosdräparn,

Hvölken från marken han tog, samt lärde mig
känna dess lynne.

Svart till roten hon var, med mjölk jemförlig
dess blomma:

305 Moly af gudar hon kallas, derhos uppgräfs hon
ur jorden

Svårt af dödliga män; dock gudarne gitta ju
allting.

Hermias derpå sig begaf till höga Olym-
pen

Genom den skogiga ön; till Kérkes boningar sen
jag

Gick, och vid gåendet hjertat i mig mångfaldigt
sig rörde.

310 Hos lockfagra gudinnan i dörrn jag stannade
sedan.

- Sående der, jag ropade; gudinnan hörde min
 stämma.
- Och inträdande strax, de glänsande dörrar hon
 upplät,
 Kallade på mig, och jag medhöjde, bedröfvad i
 hjertat.
- Nu hon förde mig in, och i silfvernaglade,
 granna,
- 315 Trydliga Mastora satte; en pall fanns föttrén in-
 under.
- Blandvin redde hon sen, till att dricka, i gyl-
 lene bågarn,
 Samt inkastade kryddan, med argt uppsåt i sitt
 sinne.
- Sedan hon gifvit, och jag utdruckit, och hon
 mig ej hexat,
 Hon med spöt mig slog, och talade ordet; och
 sade:
- 320 Gack nu uti svinstian, och sof med de andra
 kamrater!
- Sade; och rykande ut det eggiga svärdet
 ur baljan',
 Störte jag mot Kirke, som ämnade henne jag
 dräpa.
- Men, högt skriande, undan hon sprang, och mig
 fattade knäna,
 Och högtömkelig talade så de vingade er-
 den:
- 325 Ho? Hvarifrån är du? Hvar har den stad
 och föräldrar?

- Mig förvåning betager, att ej du af drycken för-
 hexats,
 Ty ej någon dödlig ännu uthärdat den dryc-
 ken,
 He den tärde, och släppte igenom tändernas
 stängsel;
 Men du har i ditt bröst ett obetvingeligt sin-
 ne.
- 330** Säkrert Odysseus du är, mångvandrar'n, om hvil-
 ken mig alltid
 Sagt, att komma han skull, gullstafvige Argos-
 dräpar'n,
 Vändande hem från Troia, på snabba galejan, den
 svarta.
 Men nu välan, stick svärdet i skidan, och låtom
 oss sedan
 Stiga upp i min bädd, att så med hvarandra för-
 enta
- 335** Genom älskeg och bädd, inbördes vi varda för-
 trogne!
 Så hon talte; men jag genmälte, och sva-
 rade henne:
 O Kirke, hur kan du mig be, att vara dig vän-
 sinnt?
 Du, som förvandlat till svin, i smarna, mina
 kamrater,
 Och mig sjelf när du har, nu listanstämplande,
 bjuder
- 340** I sängkammaren gå, och med dig sofbädden be-
 stiga,

Att du må röfva mig mandens och kraft, emär jag
mig afklädt.

Nej, jag alldeles icke med dig vill stiga i bäd-
den,

Om du ej värdes, gudinna, mig svärja de saliges
stored,

Att du mig sjelf ej stämplar en annan skadelig
ofärd.

345 Så jag sade; och hon gaf eden strax, som
jag fordrat.

Men när svurit hon hade, och eden behäriga
lyktat,

Då uppstog jag uti Kirkes återstättiga sof-
bädd.

Vårdsama tärnorna här på bestyr i salarna vo-
ro,

Fyra till tal, som äro bestyrvarianor i hu-
set,

350 Samtliga döttrar; försann af källor och äfven af
lundar,

Samt af de heliga floder också, som rinna till
hafvet.

En af dessa på stolarna lade de prydliga mant-
lar,

Purpurne, ofvanuppå, och inondes dukar hon
lade;

Och den andra framför kistalarna silfverne bor-
den

355 Uppelög, ställande der åt dessa gyllene ker-
gar.

Men den tredje i silfverpokalen hjerstignande
vinet

Mängde, det hufva, och sen de gyllene bägrar
fördelte.

Och den fjerde hon hämtade vattnet, och rikliga
elden

Tände den väldiga kitteln inunder; och vattnet det
värmde.

340 Men då nu vattnet kokte uti den blänkande kop-
parn,

Hon mig i karet satte, och tvådde ur väldiga
kitteln,

Blandande efter behag, båd hufvud och skuldror
tillika,

Tills hon ur lemmarna hän kraftödande trötthe-
ten borttog.

Men då hon mig rentvagit, och smort med es-
sens af oliven,

365 Kastade hon mig kappan omkring, den granne,
och tröjan,

Och införde mig sen, och på silfvernaglade,
vackra,

Prydliga länstoln satte; en pall fanns föttren in-
under.

Och tvättvatten i skåln ihälde mig tärnan, och
frambar

I den sköna och gyllne, uppå tvättfatet af silf-
ver,

370 Vattnet, och dukade der bredevid det fejade
bordet.

- Ärbara skaffersken hämtade bröd, och satte för
 gästen,
 Samt mång rätter dertill, af allt hvad huset för-
 mätte,
 Och uppmanade mig äta; men det ej lyste mitt
 sinne,
 Utan i andra tankar jag satt; ondt anade sin-
 net.
- 375** När nu mig Kirke såg der sittande, utan att
 räcka
 Händren till maten, utaf förskräckelig smärta
 betagen,
 Ställde hon sig helt nära, och talade vingade
 orden:
 Hvarför, Odyssseus, sitter du så, som vore
 du mållös,
 Frätande hjertat ditt, men mat eller dryck du ej
 vidrör?
- 380** Säkert ett nytt försåt misstänker du; dock du ej
 alls bör
 Frukta; ty redan åt dig jag svurit de saliges
 stord.
- Så hon talte; men jag genmälte, och svara-
 de henne:
 Hvilken dödelig man, som rättvis kallas, o Kir-
 ke,
 Skulle väl någonsin mat eller dryck förr gitta att
 smaka,
- 385** Förrn kamraterna frias, och han dem med ögo-
 nen skådar?

Men om du verkligen gerna mig manar att dricka
och äta,

Lös dem, att jag må med ögonen se högtkära
kamrater!

Så jag sade; och nu Kirke ur salen begaf
sig,

Hållande stafven i hand, och öppnade dörren till
stian,

390 Och utjagade dem, som nioåriga göd-
svin.

Vände mot henne de stodo der; nå, och hon
dem emellan

Gående, smorde dem samtliga sen med annan en
trollsaft.

Flöto så dem från lemmarna bort de håren, som
nyligt

Alstrade skadliga saften, dem gifven af mäktiga
Kirke,

395 Och strax voro de män, än yngre än fordom da-
varit,

Såväl vackrare vida, och större jemväl till att
påse.

Och de kände igen mig, och hängde mig alle
vid händren.

Ljuflig smärta hos hvar uppvoxte, och hela pa-
latset

Dönade skräckligt, och sjelf sig ömkade äfven
gudinnan.

400 Trädande nära till mig så talte gudinnors gudin-
na:

- O neusborne Laertiädes, mångsluge Odys-
seus,
Gå nu åstad till snabba galejan och stranden af
hafvet,
Och till en början först upphalen på landet ga-
lejan,
Bringen i grotterna sedan ert gods och samtliga
redskap,
405 Kom sjelf genast igen, och medtag kära kamra-
ter.
Så han sade; men mig hörnammade modiga
sinnet,
Och jag gick nu åstad till snabba galejan och
hafvet.
Sedan fann jag på snabba galejan de kära kam-
rater,
Ömkeligt jemrande sig, utgjutaude ymniga tår-
rar.
410 Likasom då när kalfvar i by de vallade kor-
na,
Hvilka till fågeln gå, såsnart de med gäse sig
förplägat,
Samtliga hoppa tillmöte, och dem ej kätterne
mera
Hålla tillbaka, men råmande högt de kring mö-
drarna sina
Hoppa: så desse också, när mig de med ögonen
sågo,
415 Störte sig gråtande fram; så sinnet för samtliga
syntes

Vara, som hade de kommit till fädernelandet
och egen

Stad på den klippiga ön, der de samtliga föd-
des och fostrats,

Och de talte till mig, veklagande, vingade or-
den:

Vi vid din återkomst, zeusfostrade, äre
så glade,

420 Liksom vi ländt till Ithaka, hem till fädernes-
landet;

Mea låt höra, förtälj de andre kamraternes o-
färd!

Så de talte; men jag genmätte i vänliga
ordlag:

Nu till en början först upphalom på landet ga-
lejan,

Bringom i grottorna sedan vårt gods och samt-
liga redskap!

430 Skynden er sjelfve derjemte, att följa mig allt
tillika,

Samt kamraterna se i Kirkes heliga bo-
ning,

Huru de dricka och äta; förty fullt opp de nu
hafva.

Så jag sade; mitt tal hörsammade desse på-
stunden;

Eurylochos var den ende, som alla kamraterna
qvarhöll.

430 Och tilltalande dem han sade de vingade or-
den:

- Usle, hvart gå vi? hvarför slik ofärd fiken
 J efter,
 Att till Kirkes boning begifva er? Säkert oss
 alla
 Hon förvandlar till svin eller vargar, eller till
 lejon,
 Att dess stora palats, med våld ock, vakta vi
 måtte.
- 435 Likså gjorde kyklopen, enär hans kula besök-
 te
 Våre kamrater, och dem åtföljde den djerfve
 Odysseus;
 Ty, för hans öfverdåd ock de förlorade lif-
 vet.
 Så han sade; men jag nu öfverlade i sin-
 net,
 Att vid mitt nerviga lär dra ut långspetsiga
 svärdet,
- 440 Och afhugga hans hufvud, och kasta det neder
 på marken,
 Skönt han mig ock var nära förvandt; men kam-
 raterne alle
 Hejdade mig med vänliga ord så hädan som dä-
 dan:
 O zeusborne, ifall du befaller, så låtom
 då honom
 Här vid galejan förbli, och åt oss bevaka gale-
 jan;
- 445 Men ledsaga oss du till Kirkes heliga bo-
 ning!

HOMERI ODYSSEA

SVETHICE REDDITA

quam

VENIA AMPLISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHICAE
AD IMPERIALEM ALEXANDREAM IN FENNIA
UNIVERSITATEM

PRAESIDE

AXELIO GABRIELE SJÖSTRÖM

Litteraturae Graecae Professore Publico et Ordinario

P. P.

RESPONDENS

ALEXANDER ERNESTUS BODÉN

Stipend. Publicus Aboënsis

In Auditorio Philos. die 15 Febr. 1837

h. p. m. c.

TOMI SECUNDI

Particula Decima

HELSINGFORSIAE

EX OFFICINA TYPOGRAPHICA FRENCKELIANA

Ἄστρο μὲν ἠμαύρωσε καὶ ἱερὰ κύκλα σελήνης,
Ἄξονα δινήσας, ἔμπυρος ἥλιος.
Ἐπιπόλους δ' ἀγέληδ' ἀπημάλδυνεν Ὀμηρος,
Ἀμπρότατον μωσῶν φέγγος ἀνασχόμενος.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΣ.

Ordande så, de vandrade upp från galejan
och hafvet;

Men vid det hålkade skepp ej heller Eurylochos
qvarblef,

Utan följde; förty han af häftiga hotelsen skräm-
des.

Och mellertid nu de andra kamrater i salarna
Kirke

450 Kärvänskapligen tvätt, och smort med essens af
oliven,

Samt dem samtliga klädt i yllene mantel och lif-
rock,

Och de i salarna dessa, sig plägande, träffade
alla.

När nu hvarandra de sett, och allt derjemte be-
rättat,

Greto de, jemrande sig, och palatset dånade vi-
da.

455 Då till mig framträdde gudinnors gudinna, och
sade:

O zeusborne Laertiades, mångsluge Odys-
seus,

Väcken ej längre numera den eviga sorgen! Jag
känner

Både de smärtor alla, J lidit på fiskiga haf-
vet,

Och hur fiendtlige män er oförrättat på lan-
det.

460 Utan, välan nu spisen miu mat, och dricker af
vinet,

Andra Delen.

- Tills J återigen nytt mod erhållen i barmen,
 Likasom när er fädernejord ni lemnade fördom,
 Klippiga lthaka; nu kraftlöse J blifvit och räde,
 Tänkande städse tuppå kringirrandet, svåra; och aldrig
- 465 Sinnet i glädtighet är, emedan J lidit så mycket.
- Så hon sade; men oss stormanliga sinnet bevektes,
 Och der dagarna alla, till årets slut från dess början,
 Satto vi, njutande rundeligt kött, och kosteligt mustvin.
 Men när året var fullt, och stunderna hade sig kringvändt,
- 470 Under de slocknande månar, och dagarne länge sig lyktat,
 Då, utkallande mig, högtkäre kamraterne sade:
 Underbare, engång åtminstone tänk på ditt hemland,
 Om det är gudars beslut, att du räddas omsider, och nalkas
 Ditt högtakiga hus, och den älskade fädernejorden.
- 475 Så de sade; men mig manhaftige sinnet bevektes.

Så der dagen igenom, intill nedgående so-
len,

Sotto vi, njutande rundeligt kött; och kosteligt
mustvin.

Men då sol gick ned och tillika mörkret oss på-
kom,

Besse i dunklande salarna sig till hvila begäf-
vo;

480 Men jag lagade mig i den tjusande bädden till
Kirke,

Fattade knäna och bad, och gudinnan hörde min
stämma;

Och tilltalande heune jag sade de vingade or-
den:

O Kirke, fullborda du mig det löfte du
gifvit,

Att affärda mig hem härifrån; ren trängtar mitt
sinne,

485 Samt de andre kamraters, som städs mig hjer-
tat bestorma,

Och sig jemra omkring; enär du nånsin är af-
skiljs!

Så jag sade; och strax genmälte gudinnors
gudinna:

O zeusborne Laertiades, mångsluge Odys-
sens,

Längre ej mer i mitt hus ovillige skolen J
dröja,

490 Men J måsten dock först en ann färd lykta, och
resa

Till Aïdes' palats och den skräckliga Persepho-
neias,

Att derstädes befråga Thebanake Teiresias' väl-
nad,

Denne blinde profets, hvars vett orubbeligt va-
rar.

Honom, äfven som död, gaf tankkraft Persepho-
neia,

495 Att han är ensam vis; likt vålnader vanka de
andre.

Så hon talte; men mig yardt sönderkros-
sadt mitt hjerta,

Och der satt jag i sängen och gret, och icke
mig sinnet

Önskade lefva numer, samt ljuset af solen be-
skåda.

Men då jag gråtit mig mätt, och kastat i bädden
och vältrat,

500 Då jag henne också genmälände svarte med or-
den:

O, Kirke, ho förer oss an den väg som du
nämner?

Kom ju ej någon 'ännu på svarta galejan till
As.

Så jag sade; men strax mig svarte gudin-
nors gudinna:

O zeusborne Laertiades, mångsluge Odys-
seus,

505 Om vägvisare ej dig vare det minsta bekym-
mer!

- Res du masten allenast och spänn ut seglen, de
hvita,
Och sitt stilla, och Boreas' vind skall föra ga-
lejan.
- Men då Okeanos redan med benne du öfver har
farit, —
Der som stranden är låg, och Persephoneia har
lunder,
- 510 Med svartpopplarna höga, och fruktförödande
viden, —
Sök der hamn med ditt skepp, på Okeanos' hvirf-
liga floddjup,
Och förfoga dig sjelf till Aïdes' ruskiga bo-
ning,
Der sig i Acheron kasta Pyriphlegethon, och
den andre
Floden Kokytos, som sjelf är en gren af Sty-
giska vattnet:
- 515 Klippa, och sammanlopp af de två högtbrusau-
de floder.
Der du sedan, o drott, dig närmande, såsom jag
bjuder,
Gräf dig en grop, så lång som en alu båd hitåt
och ditåt,
Och utgjut kring gropen ett offer åt samtlig-
ga döda,
Först af häning med mjölk och sedan af ljufliga
vinet,
- 520 Samt för det tredje af vatten, och påströ hvita-
ste korngryn,

- Ropande an enträget de dödas skröpliga huf-
vun,
Lofva, till Ithaka länd, en galko, hvilken är yp-
perst,
Offra i salen, och fylla ditt bål med dyrbara
håfvor.
Och åt Teiresias ensam du särskildt offre en
helsvart
- 525 Vädnr, hvilken är bäst bland eder samtliga be-
skup.
När du med bön anropat de dödas prisade släk-
ten,
Offra då gamsen derefter och tackan, den svarta,
tillika,
Vändande dem mot Erebos, sjelf dig vändande
frånkiljs,
Fikande flodens böljor att se; då skola sig mån-
ge
- 530 Vilsader snart infinna utaf hänsomnade dö-
da.
Sedermå du må kamraterna mana och bju-
da,
Fåren, som ligga des dräpte med obarmhertiga
kopparn,
Att aflöende bränna, och höja till gudarna bö-
nen,
Till den starke Aides och skräckliga Persepho-
neia.
- 535 Men sjelf, ryckande ut det eggiga svärdet ur
baljan,

Sitt du, och tillåt icke de dödas skröpliga huf-
vun

Bloden närmare komma, förrän du Teiresias frå-
gat.

Då, o männernes förste, påstund skall nåkas
profeten,

Som förtäljer dig grannt båd vägen och resaus
begränsning,

540 Huru på fiskiga sjön du återländer till hem-
met.

Så hon talte; och strax gullthronade Eos
sig infann.

Hon då klädde mig kläderna på, båd mantel och
lifrock;

Nymfen klädde sig sjelf i en vid, hvitgläusande
kappa,

Fla, förtjusande; sen kring lifvet hon slingade
gördeln,

545 Skön och af ideligt gull; och lade så doket på
hufvut.

Men jag vandrade rummen igenom, och mante
med ljnfva

Ord kamraterna alla, enhvar mig närmande sär-
skildt:

Sofvande, njuten ej längre numera den
ljusliga sömnen,

Utan låtom oss gå! mig intalt mäktiga Kir-
ke.

550 Så jag sade; hos dem stormanliga sianet
bevektes.

Det oakadt jag dån oskadda ej vännerna förde:

Fanns ju en viss Elpenor, en pojke, ej särdeles hvarken

Modig i krig, ej heller uti sitt sinne bepröfvad.

Från kamraterna skiljd, i Kirkes heliga boning,

555 Vintung, denne sig laggt, af lystnad att hämta sig svalka.

Men då buller och støj af de väckta kamrater han hörde,

Plötsligen upp han sprang, och förgat i sinnet alldeles,

Att nedstiga igen på höga stegen, han uppgått;

Utan han damp hufvudstupa från taket, och nacken för honom

560 Knäcktes vid knotorna af, och själ'n nedsteg till Aïdes.

Och när de öfrige kommo, jag talade ordet, och sade:

Visst J trodden er nu till älskade fädernejorden

Fara; men annan färd åt oss förordnade Kirke,

Till Aïdes' palats och den skräckliga Persephoneias,

565 Att om ett gudsvar spörja Thebanske Teiresias' vålnad.

Så jag sade; för dem nu sönderkrossades
hjärtat,

Och der suto de, jemrande sig, lösryckande hå-
ret.

Ingen fromma de hade likväl, skönt äfven de
greto.

Men då till stranden af sjön, och till snabba
galejan vi andre

570 Ängslade gingo vår väg, utgjutande ymniga tå-
rar,

Kirke, vandrande bort mellertid, vid svarta ga-
lejan

Bundit en gumse, och bundit derhos ock tackan,
den svarta,

Smygande lätt sig dän; ho skulle en gud, mot
dess vilja,

Skåda med ögonen nånsin, om hitåt gången, om
ditåt?

ODYSSEA.

ELFTE SÅNGEN.

Innehåll.

ODYSSEUS seglar med gynnande vind, som han af *KIRKE* undfått, till *Kimmerierna* och *Okeanos*, v. 1—20. — Efter fullbordadt offer insinna sig de aflidnes vålnader, hvilka *ODYSSEUS* dock vägrar att dricka af bloden, förrän han rådfrågat *TEIRESIAS*, v. 21—50. — Först framträder nu vålnaden af *ELPENOR*, anhängande om begrafning, v. 51—80; — sedan kumner *ODYSSEUS'* moder, *ANTIKLEIA*, v. 81—89. — Följer så samtalet med *TEIRESIAS*, v. 90—150, — och med besagde *ANTIKLEIA*, v. 151—223. — Enär hon sig aflägsnat, framträda flera heröinor, den ena efter den andra, v. 224—328. — (Härvid afbryter *ODYSSEUS* berättelsen; men fortsätter strax åter, ombedd af *ALKINOOS*, v. 329—383.) — Vidare följer samtalet med *AGAMEMNONS*, v. 384—463, — och med *ACHILLEUS'* vålnad, v. 464—539. — Förgäfvos tilltalar *ODYSSEUS* *Telamoniern ALAS*, v. 540—566. — Derefter får han skåda *MINOS* med flera, v. 567—625. — Men då stora skaror af vålnader nalkas, rädes han att *PERSEPHONEIA* skall tillsända honom det *Geiska hufvudet*, hvarföre han återvänder till sitt skepp, och afreser, v. 626—639.

ODYSSEIA.

ELFTE SÅNGEN.

Men såsnart som vi hade till sjön ankommit
och skeppet,
Ut i gudomliga hafvet tillförst vi drogo gale-
jan,
Reste så mast, och hissade segel på svarta ga-
lejan,
Togo fären och förde dem med, samt stego der-
jemte
5 Ängslade sjelfve ombord, utgjutande ymniga tår-
rar.
Sände tillika åt oss, bakom svartstäfvida skep-
pet,
Gynnande, segelfyllande vind, en mäktig för-
bundsvän,
Sjelf skönlockiga Kirke, en stolt och ljudlig
gudinna.
Men såsnart på galejan vi bragt alltsamman i
ordning,
10 Satte vi oss; hon fördes utaf styrmannen och
vinden.

- Och på den öppna sjön heldagligen svällde dess
segel.
- Ned gick solen, och ren omdunklades vägarne
alle,
- Och till Okeanos' gräns, djuprinnande flodens,
vi lände,
- Der de Kimmeriske männernes stad är belägen,
och hembygd,
- 15 Öfverhöljde af dunkel och moln; ty icke på des-
sa
- Nederskådar den skinande soln med strålarna
nånsin,
- Icke då när hon upp på den stjerniga himme-
len tågar,
- Icke då när från himlen hon ned mot jorden
sig vänder,
- Utän förderfvelig, natt sig breder kring ömkliga
menskor.
- 20 Dit framkomne, i land vi styrde galejan, och
fären
- Med oss togo, men sjelfve invid Okeanos' flö-
den
- Gingo vi, tills vi funno den plats, som visat oss
Kirke.
- Offerdjuren der Perimedes och Eurylochos
nu
- Höllo, och jag ntryckte det eggiga svärdet ut
skidan,
- 25 Gräfde så gropen, lång som en aln båd hitåt
och ditåt.

Och kring honom vi gjöto ett offer åt samtliga
döda,

Först af håning med mjölk, och sedan af ljuf-
liga vinet,

Samt för det tredje af vatten, och strödde de
hvitaste korngryn.

Ropande an enträget de dödas skröpliga huf-
vun,

30 Lofte jag, hem anländ, en gallko, hvilken är
ypperst,

Offra i salen och fylla mitt bål med dyrbara
håfvor,

Och åt Teiresias ensam jag lofvade särskildt en
helsvart

Vädur, hvilken är bäst bland all vår samtliga
boskap.

Men då med bön omsider och löften de skaror
af döda

35 Jag anropat, i fåren jag grep, och halsarna af-
skar

Öfver gropen, och svart rann blöden; då nalka-
des genast

Vålnader upp ur Erebos' djup af somnade dö-
da;

Brudar kommo och gossar, och mångbepröfvade
gubbar,

Och små flickor derjemte, som ha ungsjärtesamt
hjerta;

40 Många också, som sårats af kopparne lansar der
kommo,

- Kämpar, dräpte i fält, med blodbesudlade vapen.
- Många de vankade grepen omkring båd hädan och dädan,
- Med föraknäckeligt skri; men mig blek fruktan då påkom.
- Jag kamraterna dock anmanande sedan befallte,
- 45 Fåren, som lågo der dräpte med obarmhertiga kopparn,
- Att aflående bränna, och höja till gudarna bönen,
- Till den starke Aïdes och skräckliga Persephoneia.
- Men sjelf ryckande ut det eggiga svärdet ur baljan,
- Satt jag, och tillät icke de dödas skröpliga hufvun,
- 50 Bloden närmare komma, förrän jag Teiresias frågat.
- Först sig vålnaden närmade nu af kamraten Elpenor,
- Ty han begrafven ej var, bredvägiga jorden inunder,
- Ty vi i Kirkes slott hans kropp qvarlemnade graflös,
- Obegråten, emedan ett annat bekymmer oss trängde.
- 55 Skålande mannen, jag gret och ömkade uti mitt sinne,

HOMERI ODYSSEA

SVETHICE REDDITA

quam

VENIA AMPLISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHICAE
AD IMPERIALEM ALEXANDREAM IN FENNIA
UNIVERSITATEM

PRAESIDE

AXELIO GABRIELE SJÖSTRÖM

Literaturae Graecae Professore Publico et Ordinario

P. P.

RESPONDENS

OLAUS REGINALDUS CHURBERG

Adjunctus Pastoris Tavastburgi

In Auditorio Philos. die 15 Martii 1837

h. a. m. c.

TOMI SECUNDI

Particula Undecima

HELSINGFORSIAE

EX OFFICINA TYPOGRAPHICA FRENCKELLIANA

Ἄστρα μὲν ἠμαύρωσε καὶ ἱερὰ κύκλα σελήνης,
Ἄξονα δινήσας, ἔμπυρος ἥελιος·
Τιμοπόλους δ' ἀγεληδὸν ἀπημάλδυνεν Ὀμηροῦς,
Λαμπρότατον μουσῶν φέγγος ἀνασχόμενος.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΣ.

Och tilltalande honom, jag sade de vingade orden:

Elpenor, hur kom du hitned till det nattliga dunkel?

Hann du väl förr till fots, än jag med svarta galejan?

Så jag sade; men han, sig jemrande, svarte med orden:

60 O zeusborne Laertiades, mångsluge Odysseus,

Ödets slema beslut mig skadat och ymniga vinnet.

Ty jag i Kirkes slott mig lade, och hugsade icke,

Att nedstiga igen på höga stegen, jag uppgått;

Utan jag damp hufvudstupa från taket, och näcken derjemte

65 Knäcktes vid knotorna af, och själn nedsteg till Aïdes.

Nu anropar jag dig vid dessa som stannat der ofvan,

Vid din maka, och far, som dig fostrade då du var liten,

Vid Telemachos ock, som du lemnade ensam i rummen;

Ty jag vet ju, att du från Aïdes' boningar faren,

70 Till Aiaia igen välbyggda galejan skall styra: —

Derstäds, beder jag då, o drött, att du måtte
mig minnas,

Samt när du res derifrån ej mig ogråten och
grafilös

Lemna, att icke jag blir anledning till gudarnes
vrede.

Utan bränn mig å bål med vapnen, hvilka jag
eger,

75 Och uppkasta ett kummel vid stranden af grum-
liga hafvët,

Öfver en stackars man, att kommande släkten
det veté.

Detta åt mig fullborda, och fäst den åran i
kumlet,

Som jag, lefvande, brukte, i lag med mina kam-
rater.

Så han sade; men jag geumälte, och sva-
rade honom:

80 Olycksalige; detta åt dig jag vill lykta och gö-
ra.

Vi med sorgliga ord ömvexlande, båda så
derstäds

Sutto; och ensids jag höll svärdet utöfver blo-
den;

Ensidt ordade mångt skuggbilden af fordae
kamraten.

Vålnaden nalkades öck af min afsomnade
moder,

85 Antikleia, som är storsinnte Antolykos' dot-
ter,

Hvilken lefde ännu, då jag reste till heliga
Troia.

Skådande henne, jag gret, och ömkade uti mitt
sinne;

Men likväl, skönt mycket jag änglades, icke jag
tillät

Henne sig närma till bloden, förrän jag Teire-
sias frågat.

90 Kom så äntligen an den Thebanske Teiresias'
vålnad;

Med den gyllene spiran; och kände igen mig,
och sade:

Olycksalige, hvi, förlåtande ljuset af so-
len?

Kom du, att skåda de döda, och glädjeberöfva-
de trakten?

Vik dock undan från gropen, och borttag egg-
ga svärdet,

95 Att jag må dricka af bloden, och dig sen san-
ningen säga.

Så han talte; jag vek, och det silfvernagla-
de svärdet

Gömde i skidan; såsnart af svarta bloden han
druckit;

Talte mig till påstunden med ord otadelig spå-
man!

Store Odysseus, du mig tillspörjer om
gladlig hemkomst,

10 Men den skall dig en gud svår göra, ty ej jag
dig menar

- För jordskakaren döljas, som groll har laggt i
sitt sinne,
Vredgad, emedan hans älskade son du beröfvade
ögat.
Än hemkomma ni torde likväl, skönt ondt J och
liden,
Om ditt sinne du vill, och kamraternas hålla i
tygel,
- 105 När du ankrar en gång med den välbeställda ga-
lejan
Vid Thrinakiska ön, undsluppen ur dunkliga haf-
vet, —
Betande finnen J Eelios' hornböskap och fe-
ta
Får, den gudens, som allt åhörer och allting
beskådar; —
Oantastade dem om du lemnar, och tänker på
hemkomst,
- 110 Torde ni lända till Ithaka än, skönt ondt J
och liden.
Men om du dem antastar, jag då bebådar dig
ofärd
För kamrater och skepp, och om sjelf undkom-
ma du skulle,
Länder du ömkligt och sent, och har alla kam-
rater förlorat,
Hem på fremmande skepp, samt träffar skador i
huset,
- 115 Öfvermodiga män, som egendomen förtä-
ra,

Giljande efter din sköna gemål, och bjudande
skänker;

Men ditkommen likväl du hämnas de samtliges
våldsvärk.

Och när du friareskaran i salarna dina omsi-
der

Dräpit med svek, eller ock olönligt, med eggiga
kopparn,

120 Sedan begif dig åstad, medtagande prydelig
åra,

Tills du kommer till sådana män, som icke af
hafvet

Veta, och ej förtära sin mat med saltet beblan-
dad.

Icke de heller veta utaf rödkindta gale-
jor,

Icke af prydliga åror, som äro galejornas vin-
gar.

125 Tydeligt tecken jag säger också, som icke dig
undgår:

Då när med dig hopträffad en ann vägfärande
mände

Säga, att en kastskaffel du bär på din väldiga
axel,

Der må du ock nedsticka den prydliga åran i
jorden,

Offrande herrliga offer derhos åt kong Posei-
daon,

130 Vädur och tjur, och tillika jemväl en beskällare
fargalt,

130 Din begifva dig hem, och heliga festhetom-
ber

Åt odödliga gudar, som bo i den rymliga him-
meln,

Samtliga, offra i ordning; då skall dig ur hafvet
en stilla

Död annalkas, en sådan, som lyftar dig lifvet
omsider,

135 Mätt af behagelig ålder; och rundtkring skola
dig folken

Lycklige vara; nu säger jag dig sannfärdligen
detta.

Så han sade; men jag genmälte, och sva-
rade honom:

O Teiresias, slikt väl gudarne sjelfve beslu-
tit.

Men du, välan, mig detta förtälj och noga be-
rätta:

140 Vålnaden skådar jag der af min hänafsomnade
moder,

Hvilken tågande sitter vid blodet, och icke sin
egen

Son i anletet värdigas se, samt ej tillta-
la.

Säg mig, o drott, hur hon måtte likväl mig kän-
na som sådan!

Så jag sade; och han genmälte mig genast
och svarte:

145 Lätt den saken säga jag vill dig och lägga i
sinnet.

Hvilken som helst du ibland afsomnades vålnader
låter

Bloden närmare nekas, han skall dig sanning
förkunna;

Hvilken du det förvägrar, igen han vandrar till-
baka.

Talande så, till Aïdes' palats Teiresias' vål-
nad,

150 Drottens, vandrade bort, enär gudorden han ut-
sagt.

Men jag stannade kvar enträget, tilldess att min
moder

Kom, och drack af den dunkliga blod. Hon kände
påstunden,

Och, veklagande, mig tilltalte med vingade or-
den:

Älskade son, hur kom du hitned till det
natliga dunkel,

155 Lefvande? Svårt för de lefvande är, att detta
beskåda.

Fiunas ju väldiga strömmar oth hiskliga floder i
midten,

Och Okeanos först, som ingen till fots än har
farit

Öfver, om icke han egt en välarbetad gale-
ja.

Kommer du nu väl hit, kringirrande vida från
Troia

160 Med kamrater och skepp, lång tid? och har du
ej varit

Alls på Ithaka? har du ej sett din maka i rummen?

Så hon talte; men jag genmälte, och svarade henne:

O min mor, mig nöden har fört hitned till Aïdes,

För att om gudsvar spörja Thebanske Teiresias' vålnad.

165 Ty jag icke har nalkats Achaia, och icke mitt eget

Rike beträddt, men städs med bekymmer i hjertat jag irrat,

Från den stunden jag först Agamemnon följde, den ädle,

Till skönfäliga Iliions stad. att med Troerna strida.

Men du, välan, mig detta förtälj, och noga berättat:

170 Hvilket den långutsträckande döds missöde dig kufvat,

Eller en långsam krämpa? Har pilglad Artemis kanske,

Sjelf angripande dig med de ljufviga pilarna dödat?

Säg mig också, om fader och son, dem jag lernade hemma;

Finnes min värdighet än hos dem, eller har väl nredan

175 Någon annan den tagit, och tro de ej mer att jag kommer?

Säg mig derjemte min laga gemåls båd vilja och
tanksätt,

Om hos sonen hon dröjer, och allt orubbligt be-
varar,

Eller med henne sig redan förmålt bland Achaier
den bäste.

Så jag sade; och strax genmålte den vör-
dade modren:

180 Med ett fördragsamt sinne ännu i salarna di-
na

Dröjer hon visserlig qvar, men jemmerfulle be-
ständigt

Gå för den gråtande nättren sin kos, och dagar-
ne äfven.

Iugen besitter ännu din värdighets ära; men o-
störd

Eger Telemachos stamgodsen, gemensama fest-
mål

185 Gästar han vid, som det egnar en lagförvaltare
sköta;

Ty af alla han bjuds; och din fader vistas på
landet

Derstäds, kommer ej nånsin till stan, och hos
honom ej bäddar

Finnas, ej prydliga fällar, ej heller sängar och
mantlar,

Utan hon sofver om vintren, der tjenarne pläga,
i huset,

190 I spisaskan, nära till elden, med trasor på krop-
pen.

Men när sommaren kommer, och höstningens fre-
diga årstid,

Allestädes uppk det välomansade vin-
berg,

Utaf de löf som fallit, på marken redes hans
sofbädd.

Ängslad ligger han der, med mycken sorg i sitt
sinne,

195 Suckande öfver ditt öde, och tung är äldren för
honon

Så afsomnade jag också, och lyktade lif-
vet;

Icke i salarna Artemis har, skottskicklig och pil-
glad,

Sjelf angripande mig med de ljufliga pilarna
dräpit;

Icke är mig påkommen en krämpan, som vanli-
gast plägar

200 Med förskräckeligt tvinande ta ur lemmarna lif-
vet;

Utan saknan af dig, och bekymren för dig, min
Odysseus,

Jemte din älskvardhet mig ljufliga lifvet beröf-
vat.

Så hon sade; men jag, i min själ rådplä-
gande, ville

Välmeden famna utaf min hänsomnade mo-
der.

205 Jag tre gånger försökte, ty sinnet befallte mig
famna,

Och tre gånger ur händren, en skugga lik eller
drömbild,

För hon, och mig djup smärta dessmer upp-
väcktes i hjertat,

Och tilltalande henne, jag sade de vingade or-
den:

Mor, hvi stannar du icke, då dig omfam-
na jag önskar,

210 Att hos Aides jemväl, i älskade armarna slut-
ne,

Begge vi vårt lystmäte må ha af förstelande
sorgen?

Är du en skuggbild blott, som den väldiga Per-
sephoneia

Skickat, att jag dessmera ännu må klaga och
sucka?

Så jag sade; påstund genmälte den vördade
modren:

215 O du min son, olyckelig mer än öfrige män-
ner,

Persephoneia, dottren af Zeus, dig icke bedå-
rar,

Utan sådan är människors sed, när döde de
blifvit;

Ty ej af senorna kött och ben mer hållas till-
samman,

Utan den brännande eld med väldiga kraften be-
tvingar

220 Detta, när själen en gång de hvita benen har
lemnat,

Och som en dröm bortflygande, själen sedan försvinner.

Men skyndsamligen nu sök ljuset, och detta bemärk dig

Allt, att framdeles ock du må orda derom för din maka.

Så vi vexlade ord med hvaran; mellertid nu matronor

225 Kommo, — ty dem ditskickade väldiga Persephoneia, —

Hvilka de tappreste mäns gemåler vore och döttrar,

Och kring svarta bloden de sig församlade talrikt.

Men jag tänkte på råd, hur jag skulle hvarenda befråga.

Detta beslut i min själ jag likade vara det bästa:

230 Dragande ut långspetsiga svärdet, vid fylliga läret,

Lät jag af svarta bloden ej samtliga dricka på en gång.

Utan efter hvaran framträdde de till mig, och hvarje

Sina sorger förtäljde; och jag utforskade alla.

Tyro, den ädelborna, jag såg tillförst nu bland dessa,

235 Hvilken sade sig vara en dotter till bälde Sal-moneus,

Sade sig vara gemål åt Kretheus, Aiolos' ättling.

Hon förälskade sig i gudomliga floden Enipeus,

Hvilken, den skönsta af floder, sin bölja välfver på jorden,

Och vid Enipeus' tjusande brädd hon vandrade ofta.

240 Under skepnad af denne en gång jordskakarn Poseiden

Låg hos henne vid mynningen af den hvirfliga floden,

Och den purpurne vågen omkring dem, liksom en klippa,

Uppvälfd stod, samt dolde en gud och en dödlig qvinna.

Och jungfruliga gördeln han löste, och henne han söfde.

245 Men när kärliga värf fulländat hade Poseidon,

Tog han Tyro i hand, och talade ordet, och sade:

Fröjda dig, qvinna åt mötet! ty under det välfvande året

Ståtliga piltar du föder; ej är odödliges läger

Barnlöst; vårda nu dessa, och gif en rikelig näring.

250 Nu gäck hem till din boning, var tyst, och knysta ej ordet;

Men jag sjelf, må du veta, dig är jordskakaren
Poseidon.

Så han sade, och dykade ned i det sval-
lande hafvet.

Vorden hafvande, Pelias hon framfödde och Ne-
leus,

Hvilke åt mäktige Zeus två väldige tjenare blef-
vo

255 Båda; och Pelias i vidrymliga stan Iaoi-
kos,

Färrik; hade sitt hem; deti andre i sandiga Py-
los.

Sönerna andra hon födde åt Kretheus, qvinnor-
nas drottning,

Aison jemte Pheres, och derhos hästglad A-
mythaon.

Efter henne jag såg Antiope, född af Aso-
pos,

260 Som betömde sig öck, att uti Zeus' armar hä
sofvit;

Söner tvenne också hon födde, Amphion och
Zethos;

Som uppbyggde tillförst sjuportiga Thebes be-
fästning;

Och omtörnade den; ty de ej otornadt förmåd-
de

Det vidrymliga Thebe bebo, skönt väldige käm-
par.

265 Efter henne Alkmene jag såg, Amphitryons
maka;

Som blef Herakles' moder, den lejonsinnte och
djerfves,

Sedan hon sofvit hade i Zeus', den mäktiges,
armar;

Såg Megare, en dotter utaf storsinnade
Kreïtön,

Som Amphitryöns son, den i kraft okuflige,
äktat.

270 Äfven Oidipus' mor jag skådade, skön
Epikaste,

Hvilken, af oförstånd, föröfvade gräslig en ger-
ning,

Äktande egen son; men denne, som mördat sin
fader,

Henne tog; och gudarne strax verldskunnigt det
gjorde.

Men han, lidande qval, i det mångbehagliga
Thebe,

275 Efter gtidarides hårda beslut, var Kadmeiernes
kontung;

Sjelf hon vandrade af till portfast, mäktig Ä-
des,

Sedan en snara hon fäst at omkring tvärbalken i
taket;

Fattad af smärtan sin, samt lemnade qvalen åt
honom;

Många till tal, som en mors Erinnyer bringa i
verket.

280 Ock skön Chloris jag såg, som Neleus
fordom till maka

- Tog för dess fågrings skull, sen tusende skän-
ker han gifvit,
Yngsta dottren utaf kong Iasos' ättling, Am-
phion,
Hvilken uti Minyelska Orchomenos kraftigt re-
gerte
Förr, och i Pylos var kong; hon födde de herr-
liga söner,
285 Nestor och Chromios med, och bälde Periklyme-
nos med.
Födde så efter dem manhaftiga Pero, ett un-
der,
Hvilken af grannarna alla till maka begärtes,
men Neleus
Gaf allenast åt den, som Iphikles' hornade hjo-
dar,
Och bredpannade, plundrande, dref från Phylake:
vågsamt
290 Arbete! Dock på sig tog otädligge slaren en-
sam,
Att dem drifva; en guds fiendtlige skickelse,
gryma
Fjettrar förhindrade honom, och landtlige bo-
skapsherdar.
Men då nu månader redan och där fulländade
voro,
Under det åter välfvande år, och stunderne kom-
mo,
295 Då upplöste hans fjettrar också den starke Iphi-
kles,

HOMERI ODYSSEA

SVETHICE REDDITA

quam

VENIA AMPLISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHICAE
AD IMPERIALEM ALEXANDREAM IN FENNIA
UNIVERSITATEM

PRAESIDE

AXELIO GABRIELE SJÖSTRÖM

Litteraturae Graecae Professore Publico et Ordinario

P. P.

RESPONDENS

GUSTAVUS FREDRICUS HELSINGIUS

Stipend. Sextae quondam Coh. Pyrohol. Fenn.
Tavastensis

In Auditorio Philos. die 7 Junii 1837

h. a. m. c.

TOMI SECUNDI

Particula Duodecima

HELSINGFORSIAE
EX OFFICINA TYPOGRAPHICA FRENCKELLIANA

" Ἀστρα μὲν ἠμαύρωσε καὶ ἱερὰ κύκλα σελήνης,

" Ἄξονα δινήσας, ἔμπυρος ἥλιος.

Ἐμνοπόλους δ' ἀγελῆδὸν ἀπημάλδυνεν Ὀμηρος,

λαμπρότατον μουσῶν φέγγος ἀνασχόμενος.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΣ.

Sen gudsvaren han gifvit; och så Zeus' vilja var
verkställd.

Äfven Leda jag skådade sen, Tyndareos'
maka,

Som åt Tyndareos två stormodiga föttlingar föd-
de,

Hästupptuktande Kastor, i näfstrid god Poly-
deukes.

300 Lefvande gömmas de både uti fruktgifvande jor-
den,

Och dernedre ännu af Zeus ätnjutande
ära,

Lefva de vaxelvis hvarannan dag, och hvaran-
nan

Äro de döde, och ha en ära, med gudarnes
jemlik.

Iphimedeia derefter, gemål åt drottens
Aloeus,

305 Säg jag, som sade sig haft med Poseidon möte
i älskog.

Ock två söner hon födde, men de kortlifvade
voro,

Otos, gudarna lik, och fjerranberömd Ephial-
tes,

Dem högresligast fostrade upp fruktgifvande
jorden,

Samt mest sköna bland alla också, näst herrlig
Orion.

310 Nioårige höllo i bredd de alnarna
nio

Andra Delen.

12

- Redan, och nio famnar i längd uppvuxit de
hade.
- Mot odödliga gudarna och de hotade vä-
ka
- Drabbningen af mångstormande krig på sjelfva
Olympos;
- Ossa de ämnade först på Olympos ställa, och
derpå
- 315** Det löfruskande Pelion sen, för att himlen be-
stiga.
- Och det hade de gjort, om de kommit till man-
barhets ålder,
- Men dem sonen af Zeus och utaf skönlockige
Leto
- Dödade begge, förrän dem tinningarna inun-
der
- Skäggbredd vexte, och kinden var täckt med
blomsterligt mjölkhår.
- 320** Phaidre äfven jag såg, samt Prokris, och
skön Ariadne,
- Dottren till Miros, den vise, som fordom för-
des af Theseus
- Hän från Kreta till ängden utaf det belga
Athenai.
- Men han sin vilja ej fick; ty förut drap Arte-
mis henne,
- På Dionysos' ord, på det kringomböjljade
Dia.
- 325** Maira och Klymene äfven jag såg, och
dolsk Eriphyle,

Som, för det aktade gull, förspillde sin älskade
make.

Samtliga gitter jag dock ej nämna, ej
heller förmäla,

Alla de makar jag såg och döttrar till fordne
heroer;

Ty förr svunne gudomlige natten, men tid till
att sofva

330 Ren är, antingen här, eller ock jag till snabba
galejan

Går; men åt gudarna jag och åt er antvardar
min hemfärd.

Så han talte; och samtliga de förstum-
made tego,

Samt af förtjusning betogos uti de dunklande
salar.

Men nu! begynte bland dem hvitarmig Arete,
och sade:

335 O Phaeiker, hur syns här maunen väl eder
att vara,

Både till storlek och vext, och det dugliga vet-
tet derinnan?

Han är derjemte min gäst; men enhvar åtjuter
den hedern.

Thy affärden ej så påskyndande, skänkerna
icke

Så för den fattiga minsken; ty eder i salarna
månge

340 Skatter, igenom gudarnas nåd, förvarade lig-
ga.

Talte så äfven bland dem den äldrige drott
Echeneos,

Hvilken utaf Phaickiska män månd vara den
älste:

Vänner, icke mot edert beråd, ej heller
er mening

Ordar drottningen vis; därför hörsammen J
alle!

345 Dock af Alkinoos, kongen, berör båd gerning
och ord nu.

Honom Alkinoos återigen genmälte, och
sade:

Detta ordet må vara på sätt som du yttrar, så-
framt jag

Lefver och herrskar ibland de roningkära Phaic-
ker.

Men gästvännen ännu, skönt högligen längtande
hemfärd,

350 Tills imorgon likväl qvardröje, sålänge åt ho-
nom

Skänkerna alla jag bragt; ledsagungen männer-
ne alle

Vårda, förnämligast jag, hvars makt här gäller
i landet.

Honom svarande talade till mångråde
Odysseus:

Kong Alkinoos, du, utmärktast bland samtliga
folken,

355 Om ett år till och med J bjöden mig härstädes
dröja,

Om ledsagning bestyrden, och gåfven mig herr-
liga skänker,

Sannerlig ville jag det, och mycket bättre det
vore,

Att med fullare hand hemkomma till fäderne-
jorden:

Så mer vördad jag vore och kär derjemte hos
alla

360 Männer, hvilka mig såge till Ithaka återkom-
men.

Honom Alkinoos återigen genmälte, och
sade:

När vi dig skådade an, o Odysseus, icke vi
trodde

Dig en bedragare vara och smyger, hvilka så
många

Närer den svarta jorden ibland mångskingrade
mensor,

365 Stämplande lögner ihop, dän icke man skulle
förmöda.

Men hos dig finns prydnad i ord, finns redeligt
hjärtlag,

Och, en sångare lik, konstmessigt du har oss
berättat

Alle Argeiernes öde, och ditt, och svåra be-
kymmer.

Men du, välan, mig detta förtälj och noga be-
rätta,

370 Om ej några du såg af de ståtliga männer, som
följde

Dig till Ilion åt, och som der erhöilo sin ba-
ne.

Denna natt är så lång, osägligt, och ännu ej
inne

Tid, att sofva i saln; förtälj mig märklige sa-
ker!

Ja, jag skulle förbida till herrliga morgonen,
blott du

375 Ville åt mig berätta i saln om dina bekym-
mer.

Honom svarande talade till mångråde
Odysseus;

Kong Alkinoos, du, ntmärktast bland samtliga
folken,

Finns ju för samtal tid, finns tid derjemte för
sönnen,

Men om du önskar att höra, så vill jag sanner-
lig icke

380 Dig förvägra, att än mer ömkansvärdiga sa-
ker

Om kamraterna mina berätta, som sedan förgin-
gos,

Som väl sluppo med lif ur Troernas suckiga
härnad,

Men, för en skändelig qvinnas dåd, vid sin
hemkomst dräptes.

Ja, såsnart nu förskingrat den vördade
Persephoneia

385 Samtliga vålnader hit och dit af de afliga qvin-
nor,

Vålnaden nalkades mig af Atreus' son, Aga-
memnon,

Ängslad, och honom omkring de öfrige alle sig
samlad,

Som i Aigisthos' hus nedjordes, och lyktade
banen.

Kände så denne mig strax, när svarta blodet
han druckit,

390 Högt derjemte han gret, utgjutande ymniga tår-
rar,

Sträckande mot mig händerna fram, mig önskan-
de räcka,

Men han ej egde numer orubbliga kraften och
styrkan,

Sådan hon fanns tillförne uti hans smidiga lem-
mar.

Skådande drotten jag gret, och ömkade uti mitt
sinne,

395 Samt tilltalade honom, och sade de vingade or-
den:

Ärefulle Atreides, o härarnes kong, Aga-
memnon,

Hvilket den långutsträckande döds misöde dig
kufvat?

Monne Poseidaon dig kufvat har på ga-
lejan,

Väckande skadlige vindarnes olycksaliga blå-
ster?

400 Eller fiendtlige män dig oförrättat på lan-
det,

Snappande oxarna bort, eller ock färbjordarna
vackra,

Eller kämpande ock om fästen, eller om qvinnor?

Så jag sade; men han tilltalte mig genast,
och svarte:

O zeusborne Laertiades, mångsluge Odysseus,

405 Icke Poseidaon mig har på galejorna kuffvat,

Väckande skadlige vindarnes olycksaliga blåster,

Icke fiendtlige män mig oförrättat på landet,

Utan Aigisthos mig, anstämplande döden och banen,

Drap, och min skändliga maka, sen in han kallat i huset,

410 Och undfägnat; så plär man slakta vid krubban en oxe.

Så nu jag dogen jemmerlig död, och de andre kamrater

Slaktades immerfort, liksom hvittandige galtar

Slaktas plä vid den rike och stolt högmögende mennens

Bröllop, eller också bunklag, eller rikliga festmål.

415 Redan du sjelf närvarit vid nederlaget af miniga

Ensamt dödade män, eller ock i den kraftiga
örlog;

Skådande detta, likväl du mest medömkat i sin-
net,

Hur vi omkring vinbålen och matbelastade bor-
den

Lågo i saln, på hvars golf öfverallt flöt blodet
i strömmar.

420 Men mest jemmerlig hörde jag rösten af Pria-
mos' dotter,

Af Cassandra, som dräptes utaf Klytaimnestra,
den lömska,

Bredevid mig; men jag, från marken, lyftande
händren,

Döende grep i mitt svärd, och hon, den äre-
förgätna,

Sig aflägsnade, utan att mig, som gick till
Aides,

425 Trycka med händren ögonen hop, och sluta mig
munnen.

Så ej grymare något och fräckare ges än en
qvinna,

Som sig sådana dåd kan föreställa i sin-
net,

Liksom denna jemväl uttänkte en skändelig ger-
ning,

Stämplande mord åt sin laga gemål; isanning
jag tänkte

430 Mig kärälskelig både för barnen och tjenarne
alla

Komma till hemmet; men hon, som var särdeles
kunnig i nidverk,

Både sig sjelf behöljde med skam, och framde-
les alla

Afliga qvinnor, jemväl den dygdesama ibland
dem.

Så han sade; men jag genmälte, och sva-
rade honom:

435 Ve, vidtdundraren Zens isanning stämman af
Atreus

Rätt förskräckligen hatar, förmedelst qvinliga
funder

Längesedan; för Helenas skull vi stupade män-
ge,

Och dig, i fjerran stadd, svek stämplade an
Klytaimnestra.

Så jag sade; men han tilltalte mig genast
och svarte:

440 Var derföre ej någonsin du blödsinnt mot din
maka,

Och upptäck ej för henne hvarenda sak, som
du känner,

Utan somt må du säga, och somt må vara för-
borgadt.

Dock du mördas väl aldrig utaf din maka, O-
dysseus,

Ty förmycket vis och dertill vältänt i sitt
hjerta

445 Är Ikaros' dotter, förständig Pene-
lopeia.

Henne vi lemnade ju som nygift maka der-
hemma,

När vi till härnaden foro; en son låg henne vid
bröstat,

Späd, som sitter måhända nuredan i männernes
räkning,

Lyckelig; honom skall se den återvändande fa-
dren,

450 Han skall också omfamna sin far, som det höf-
ves dem båda.

Men min maka ej ens, att ögonen mätta med
sonens

Anblick mig tillstodde; förut mig sjelf hon
ihjelslog.

Dock jag vill säga dig annat, och göm det du
i ditt sinne:

Hemligt, ej uppenbarligt till älskade fäderne-
jorden

455 Styr din galeja; ty mera ej är att på kvinnorna
lita.

Men du, välan, mig detta förtälj och noga be-
rätta:

Han J väl hört kanske om min son, att ännu
han lefver,

Anten uti Orchomenos' stad, eller sandiga
Pylos,

Eller hos Menelaos kanske, i rymliga
Sparta?

460 Ty han väl icke på jorden är död, den ädle
Orestes.

Så han sade; men jag genmälte, och
svarade honom:

Atreus' sou, hvi spørjer du mig om detta? ej
vet jag

Om han är död, eller lefver, och dumt är, pra-
ta i vädret.

Så med slika bedröfliga ord omvexlande,
begge

465 Stodo vi ängslade der, utgjutande ymniga få-
rar.

Kom så vålnaden an af Peleus' ättling Achil-
leus,

Samt af Patrokleus ock, och Antilochos, ståtliga
hjelten,

Samt af Aias, som var den bäste till skick och
till skepnad

I Danaernes hop näst tadelfria Pelei-
on.

470 Kände så strax mig igen snabbfotad Achilleus'
vålnad,

Och veklagande talte mig till med vingade or-
den:

O zeusborne Laertiades, mångsluge Ody-
seus,

Dristige, välfver du än långt svårare bragd i
ditt sinne?

Hur har du vågat att komma till Aias, hvarest
de döde

475 Bo sanslöse, och hänafsomnade människors skug-
gor?

Så han sade; men jag genmålte, och svarade honom:

Peleus' ättling, Achilleus, den tappraste bland de Achaier,

För Teiresias' skull är jag kommen, ifall han en utväg

Sade, huru jag måtte till klippiga Ithaka lända.

480 Ty den Achaiska jord jag ej nalkats, ej heller min egen

Ännu beträddt, städs sorger jag haft; men du, o Achilleus,

Är mig den sällaste man bland alla, båd fördom och framdels;

Ty, som lefvande, förr dig ärade, lika med gudar,

Vi Argeier, men nu du mäktigt beherrschar de döda,

485 Vistande här; bekymra dig ej, att du föll, o Achilleus!

Så jag sade; men han tilltalte mig genast, och svarte:

Trösta mig icke för döden, du herrlige konung Odysseus!

Ty långt hellre jag ville, som landtman, tjena en annan,

Skönt vanlottad han vor, och stora gods ej besute,

490 Än afsomnade här och skaror af döda beherrska.

- Men du, välan, om min herrliga son, mig saken berätta,
Om, förkämpe, han följde till strids, eller också, om icke.
Säg mig, ifall du något har hört om Peleus, min fader,
Om han ibland Myrmidonernes folk äm njuter sin ära,
495 Eller om honom de både i Hellas och Phthia förakta,
Derför att älderdom hans händer och fötter betager.
Ty jag ej mer hans bjelpare är, der solem månd stråla,
Sådan, som fordomtid, då uti det rymliga Troia,
Kämpande för Argeier, jag slog de tappreste männer.
500 Komme, ett ögonblick, jag sådan till fädernes-
huset,
Skrämde min kraft helt visst, och de ovidrörlige händren
Många, som kränka min far, och utestänga från äran.
Så han sade; men jag geamälte, och svrade honom:
Sannerlig intet jag hört om den ståtliga konungen Peleus;
505 Men om din älskade son deremot, Neoptolemos, sanning

Vill jag i allo berätta, emedan du detta mig
bjuder.

Förty honom jag sjelf på den hålkade, jemna
galejan,

Bragte från Skyros' ö till välfotbrynjta Achai-
er.

Sannerlig då när vid Troias stad vi plägade
rådslag,

510 Talte han alltid först, och tog ej miste om or-
den;

Nestor, den gudalike, och jag medtåflade en-
samt;

Men då vid Troias stad vi kämpade, alla Achai-
er,

Aldrig han bidde i männernas hop, ej heller i
hvimlet,

Utan han störde förut, och hans med gaf vika
för ingen;

515 Och mång kämpa han dräpte uti det vilda
tumultet.

Alla jag visst ej kan omnämna, ej heller för-
mäla,

Dem han, stridande för Argeiernas, dräpte i
hären;

Men dock, huru han Telephos' son nedgjorde
med kopparn,

Drotten Eurypylos, hur dess många Keteiske
kamrater

520 Blefvo, för qvinliga skänkernas skull, nedgjorde
kring honom.

- Han var den skönste jag sett nästefter gudom-
lige Memnon.
- Men då vi nederstego i hästen, som byggt oss
Epeios,
Vi Argeiernes förstar, och jag fått ensam det
uppdrag,
Både att öppna det fasta försåt, och att sluta
igen det;
- 625 Då de Danaers andre beherrskare alle och kon-
gar
Torrkade tårar bort, och enhvar i lemmarna
skälfde;
Endast honom jag såg med ögonen alldeles
icke,
Hvarken blekna på fagraste hy, ej heller från
kindren
Torrka tårarna bort; men han högst enträget
mig ombad,
- 630 Att få stiga ur hästen, och fattade fästet af
svärdet,
Och sin kopparne lans, och välfde åt Troerna
ofärd.
Men då vi hade förstört kong Priamos' väldiga
fäste,
Han med byte ombord på galejan och kostelig
prunkskänk
Steg helbregda, och var ej träffad af eggiga
kopparn,
- 635 Ej i en närstrid sårad, ehuru sådant så
ofta

HOMERI ODYSSEA

SVETHICE REDDITA

quam

VENIA AMPLISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHICAE
AD IMPERIALEM ALEXANDREAM IN FENNIA
UNIVERSITATEM

PRAESIDE

AXELIO GABRIELE SJÖSTRÖM

Litteraturae Graecae Professore Publico et Ordinario

P. P.

RESPONDENS

BR. ERN. HANNIBAL SCHILDT

Stipend. Ekestubbianus Sav. Carol.

In Auditorio Philos. die 7 Junii 1837

h. p. m. c.

TOMI SECUNDI

Particula Decima Tertia

HELSINGFORSIAE

EX OFFICINA TYPOGRAPHICA FRENCKELLIANA

"Αστρα μὲν ἠμαύρωσε καὶ ἱερά κύκλα σελήνης,
"Ἄξονα δινήσας, ἔμπυρος ἥελιος·
"Ἕμνοπόλους δ' ἀγεληθὸν ἀπημάλδυνεν Ὀμηρος,
Λαμπρότατος μουσῶν φέγγος ἀνασχόμενος.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΣ.

Händer i krig; ty hullerombuller huserar ju
Ares.

Så jag sade; och dån snabbfotad Achilleus'
vålnad

Vandrade af, med väldiga steg, till Asphodelos-
ängen,

Glad, att jag sagt hans son utmärkt bland män-
nerna vara.

540 Öfrige vålnader alla utaf hänsomnade dö-
da

Stodo beängslade der, och talte om sina bekym-
mer;

Men dock vålnaden ensam utaf Telamoniern
Aias,

Ett godt stycke från mig, blef stående, vredgad
för segern,

Hvilken på honom jag vann, då med mig han
stridde vid skeppen

545 Om Achilleiska vapnen; hans vördade moder
dem utsatt:

Troernes söner dömde i tvisten, och Pallas
Athene.

Mätte i denna strid jag aldrig vunnit mig se-
ger!

Ty, för de vapnens skull, jord sådant hufvud
betäcker,

Aias; som var förmer i gestalt, förmer i be-
drifter,

550 Än de Danaers män, näst tadelfrie Pelei-
on.

Honom talte jag till med håningsljufliga orden:

Aias, Telamons son, den tadelfries, vill aldrig,

Icke som död engång, du mig vreden glömma, för dessa

Olycksvapen, som gudar bestämt till Argeier-nes skada?

555 Desse vållde din död, skyddstorn; och för dig vi Achaier,

Liksom för Peleus' son, snabbfotade hjälten Achilleus,

Högligen ängslas, att du är död; och ingen är dertill

Saker, men Zeus länskunnige Dansers samtliga krigshär

Hatade så förskräckligt, och dig pålade ditt öde.

560 Dock, kom närmre, o kong, att ett ord af mig och ett annat

Höra, och hejda ditt mod, och styr manhaftiga sinnet!

Sade; och han mig svarade ej; men till Erebos bortgick,

Till de öfriga skuggor utaf hänsomnade döda.

Likväl skulle han vred tilltalt mig, eller jag honom;

565 Men nu önskade sinnet uti mitt hjerta, att skåda

Äfven de öfriga skuggor utaf hänsomnade dö-
da.

Då först Minos jag såg, Zeus' lysande
ättling, som hade

Gyllene spira i hand, och skipade rätt åt de
döda,

Sittande; de deremot om lagarna kongen be-
sporde

570 Sittande, stående dels, vid Ais' rymliga por-
tar.

Efter honom jag såg Orion, den väldige,
sedan,

Jagande vildbråd nära intill på Asphodelos-än-
gen,

Dem han samtliga sjelf nedgjort på de ödsliga
bergen,

Med helkopparne klubban i hand, obrytelig all-
tid.

575 Tityos äfven jag såg, en son till bepri-
sade Gaia,

Sträckt på marken; uppå tunnlandena nio han
låg der,

Sutto också hvarsids två gamar, och frätte hans
lefver,

Trängande nätet inunder; han ej afvärjde med
händren.

Ty han Leto betvang, Zeus' prisade medsofva-
rinna,

580 När till Pytho hon gick igenom det vackra
Panopeus.

- Tantalos äfven jag såg, uthärdande skräck-
liga plågor,
Stående midt i en göl, som nalkades honom till
hakan.
- Törstande stod han der, och kunde ej få sig
att dricka.
- Ty så ofta sig krökte den gamle, och önskade
dricka,
- 585 Likaså ofta förs vann insugade vattnet; och
svarta
Mullen vid fötterna syntes; en gudom vållade
torrkan.
- Ofvanifrån höglöfvade trän ock slöste med frak-
ter,
Päron och äppelträn, skönfruktige, jemte gran-
ter,
Grönskande, friske olivträd med, och kostlige
fikön;
- 590 Men då den gamle sig sträckte, att dem vidrön
med händern,
Vinden slungade dem allt upp till de skuggiga
skyar.
- Sisyphos äfven jag såg, uthärdande väldiga
plågor,
Lyftande en ofantelig sten med händerna beg-
ge.
- Sannerlig, spjernande han med händer och föt-
ter tillika
- 595 Stenen vältrade upp mot klinten; men just när
han skulle

Öfver toppen den kasta, då rullade blocket till-
baka;

Och den skändlige sten nedrullade åter till fäl-
tet.

Men, ansträngande sig, han välte den åter; och
svetten

Dröp från alla haus lemmar, och damm kring
hufvudet uppsteg.

600 Efter honom jag skådade ock Herakles,
den starke,

Endast en skuggbild; sjelf han ibland odödliga
gudar

Gläds vid gelagen, och eger den skönfotknöliga
Hebe,

Dottren af mäktige Zeus och utaf gullskoiga
Here.

Men kring honom var skrån af de döda, liksom
af fåglar,

605 Skrämda upp öfverallt; sjelf liknande mörkaste
natten,

Höll han den blottade bågen i hand, och pilen
vid strängen,

Skådande hiskligt omkring, och lik en skjutande
städse.

Öfver bröstet på honom förskräckeligt hängde
gehänget;

Gyllene var det, och der mångt underverk var
arbetadt,

610 Björnar, och yldaste galtar och grymt anblie-
kande lejon,

- Drabbningar, äfvensom strider, och mord der-
jemte, och mandröp.
Konstarbetande mer ej freste på annat ett konst-
verk,
Han som detta gehäng med konst fullbordade
en gång.
Och han kände mig genast, såsnart han med
ögonen skådat,
615 Och veklagande talte mig till de vingade or-
den:
O zeusborne Laertiades, mångsluge Ody-
seus,
Uale, isanning du lider jemväl så skräckeligt
öde,
Som jag i solens sken uthärdade sjelf der på
jorden.
Visserlig var jag en son till Zeus Kronion, men
jemmer
620 Hade jag dock otalig; en vida ringare her-
re
Tvangs jag lyda, och han pålade mig svåra be-
drifter.
Ock han mig sände hitned, för att hunden häm-
ta; han trodde
Icke för mig en annan bedrift, än svårare, fin-
nas,
Hunden likväl jag förde, och hämtade upp från
Aïdes;
625 Ty klarögda Athene mig följde och sjelfve Her-
meias.

Så han sade; och gick till Aïdes' boningar åter.

Men jag stannade kvar på min plats, i händelse någon

Skulle komma ännu af de drottar, som förr af lidit.

Och nu hade jag sett de forntidskämpar, jag ville,

630 Theseus, Peirithoos, beprisade gudarnes söner.

Men mellertid otalige skaror af döda församlats

Med förskräckelig lät; och den bleka skrämself betog mig,

Att det hiskliga hufvud utaf vidunderlig Gorgo

Skulle ur Aï's sändas af väldiga Persephoneia.

635 Strax derpå till galejan jag gick, och kamraternas manta

Sjelfve stiga ombord, samt akterlinorna lösa.

Genast de stego ombord, och på tofterna satte sig neder.

Men på Okeanos-floden af vågen fördes galejan,

Först med rodd, och derefter utaf den grannaste medvind.

ODYSSEJA.

TOLFTE SÅNGEN.

Innehåll.

Sedan ODYSSEUS från Okeanos återkommit till ön Aiaia, begrafver han ELPENOR, v. 1—15. — KIRKE berättar honom den förestående resans farligheter, v. 16—141, — af hvilka han dock ej låter sig skrämmas, utan lossar galejan, muntrar upp kamraterna, v. 142—165, — och undslipper först lyckligen SKIRENERNA, v. 166—200, — samt räddas derefter från SKYLLA och CHARYBDIS med förlust likväl af sex kamrater, v. 201—259. — Förgäfvos afråder han de öfriga att lägga till vid Solens ö, v. 260—293, — samt söker åtminstone intala dem, att skona Solens boskaphjordar, v. 294—323. — Icke destomindre slakta desse, på EURYLOCHOS' inrådan, och plågade af hunger, några oxar, medan ODYSSEUS sofver, v. 324—365. — Då nu ZEUS, bevekt af Solgudens böner, lofvat hämnas, v. 366—390, — fortfara kamraterne likväl att äta af det heliga köttet, v. 391—399. — Derpå anländer ODYSSEUS, efter en förskräcklig storm och skeppsbrott, hvarvid alle kamraterne drunkna, helt ensam, till ön Ogygia, der Kalypso bor, v. 400—453.

ODYSSEIA.

TOLFTE SÅNGEN.

Men såsnart som galejan nu lemnat Okeanos-
flodens
Vatten, och kommit till böljan utaf bredvägiga
hafvet,
Samt till Aiaias ö, der den tidiga morgongu-
dinnans
Boningar finas och danser, och Solen hafver
sin uppgång;
5 Dit ankomne vi halade upp vår galeja på san-
den,
Och vid hafvets bränning jemväl utstego vi
sjelfve.
Sedan vi der utsofvit, vi bidde gudomliga
Eos.
När sig nu viste den tidiga, rosenfingrade
Eos,
Då affärdade jag till Kirkes boning kamra-
ter,
10 Att afhämta derfrån Elpenors döda leka-
men.

Sedan vi huggit oss ved, der stranden sträckte
sig ytterst,
Sorgsue vi skötte vårt lik, utgjutande ymniga
tårar.

Men då den döde var bränd, och den dödes va-
pen tillika,

Redde vi honom ett kummel, och ställde derof-
van en grafvård,

15 Fästande prydelig åra på öfversta toppen af
kumlet.

Vi bestyrde nu så om ett och om annat;
men Kirke

Undgick ej, att vi kommit ifrån Aïdes, och
skyndsamt

Styrande ut sig hon kom; och tärnor buro med
henne

Bröd, och rikeligt kött, och derhos det glödan-
de rödvin.

20 Der i midten hon stod, nu talte gudinnors gu-
dinna:

Djerfve, som lefvande hafven i Aïs' bonin-
gar inträdt,

I tvedöde, då en gång blott dö öfrige men-
skor!

Men nu välan, förtären af maten och dricken
af vinet

Här heldagligen; sen när morgourodnaden tån-
des,

25 Seglen hädan; men jag vill visa er vägen, och
allting

Gifva vid handen, på det ni, af jemmerlig villa
ej måtten

Hvarken till sjös eller lands vid lidna förluster
beängslas.

Så hon sade; men mig manhaftige sinnet
bevektes.

Så vi då dagen igenom, intill nedgående so-
len,

30 Sutto, och njöto det rikliga kött, och det ljuf-
liga vinet.

Men när soln gått ned, och tillika mörker oss
påkom,

Lade de andre sig sofva vid akterlinorua al-
le;

Men hon tog mig vid hand, och från reskamra-
terna afskiljs

Bragte, och satta sig hos mig, och utkunsk-
pade allting.

35 Jag för henne berättade då alltsamman i ord-
ning.

Och sen talte mig till med orden mäktiga Kir-
ke:

Så är detta då allt fullbordadt; hör nu
derjemte,

Hvad jag säger, en gud skall sjelf erinra dig
äfven.

Till Seirenerna först du kommande varder, som
alla

40 Menskor förtrolla, eho till deras boningar nal-
kas.

- Ho som af oförstånd dem nalkas, och hör de
 Seireners
 Stämma, ej honom omkring små barnen, ej hel-
 ler hans maka,
 Skola sig ställa, enär han hemmet hunnit, och
 glädjas.
 Men med ljufvelig röst Seirenerne honom för-
 trolia,
 45 Sittande uti sin äng, och en stor benhöög är om-
 kring dem
 Af förmultnande män, för hvilka huden förterr-
 kar.
 Utan res du förbi, och tryck i kamraternes
 öron
 Håningsljufveligt vax, att ej någon måtte dem
 höra
 Bland de öfriga; sjelf kan du höra, ifall dig så
 lyster.
 50 Och dig till händer och fötter man binde på
 snabba galejan,
 Upprätt vid mastfoten, och derfrån fäste man
 tågen,
 Att du till lust och fröjd Seirenernas stämma
 må höra.
 Och om du skulle kamraterna be, samt mana att
 lösa,
 Då må de binda dig fast med flere linor och
 flera.
 55 Sedan kamraterne nu förbi Seirenerna fa-
 rit,

Sedermåra jag kan ej bestämdt dig vidare säga,

Hvilken väg du må gå; derom dock sjelf i ditt sinne

Öfverväga; jag ordar för dig om vägarna båda.

Ty här öfverhängande klippor du möter,
mot hvilka

60 Ryter en väldig bölja ifrån blåögd Amphitrite.

Och lrrklippor de plåga af saliga gudar benämnas.

Der ej fåglarne slippa förbi, ja, icke de räd-
da

Dufvor engång, som åt Zeus, allfadren, ambrosia föra;

Utan af dessa jemväl bortröfvar den glatta klippan;

65 Fadren sänder då alltid en ann, att talet må fyllas.

Nalkades dit ett männernes skepp, undkom det ej nånsin,

Utan båd skeppens bräder och menskornas kroppar derjemte

Föras af hafvets vågor och skräcklige eldens orkaner.

Blott ett endaste skepp, hafseglande, kom der igenom,

70 Allomtalade Argo, då det hemfor från Aietes.

Och nu hade det snart mot väldiga klipporna
kastats,

Skulle ej Here hjälpt det förbi, ty kär var
Iason.

Der två klippor du har; till rymliga him-
len den ena

När med sin spetsiga topp; och hon är omgifven
af dunkelt

75 Mola, som aldrig förskingras, och aldrig visser
sig klarhet

Kring klipptoppen, om sommaren ej, ej heller
om hösten;

Ock ej stege ditupp en dödlig man, eller ne-
der,

Egde han händer tjugu och fötter likaså män-
ga;

Ty så glatt är den klippan, som vore den rundt-
kringhuggen.

80 Och i midten af berget befinns dimmdunklig en
grotta,

Vänd mot vester, åt Erebos till, der J torde
kanhända

Styra förbi med det hålkade skepp, du ädle
Odysseus.

Och från det hålkade skepp ej skulle den raska-
ste man ens,

Om han med bågen sköte en pil, nå hålkade
grottan.

85 Och derinne hon bor, den skräckeligt skällande
Skylla;

HOMERI ODYSSEA

SVETHICE REDDITA

quam

VENIA AMPLISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHICAE
AD IMPERIALEM ALEXANDREAM IN FENNIA
UNIVERSITATEM

PRAESIDE

AXELIO GABRIELE SJÖSTRÖM

Literaturae Graecae Professore Publico et Ordinario

P. P.

RESPONDENS

CLAUDIUS COLLAN

Savono-Carelus

In Auditorio Philos. die 17 Junii 1837

h. a. m. c.

TOMI SECUNDI

Particula Decima Quarta

HELSINGFORSIAE
EX OFFICINA TYPOGRAPHICA FRENCKELLIANA

"Αστρα μὲν ἠμαύρωσε καὶ ἱερὰ κύκλα σελήνης,
Ἄξονα δινήσας, ἔμπυρος ἥλιος·
Τμνοπόλους δ' ἀγεληθὸν ἀπημάδυνεν Ὀμηρος,
Λαμπρότατον μουσῶν φέγγος ἀνασχόμενος.

— ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΣ.

Sannerlig hennes röst likt den af en diende
hundvalp

Låter; och sjelf är hon ledaste troll; ej skulle
sig någon

Glädja vid hennes blick, skönt ock hon af gu-
darna möttes.

Fötterne hennes tolf, oformlige, äro till an-
tal,

90 Och långsträckige halsarne sex; på hvarenda
af dessa

Sitter ett hiskeligt hufvud; deri treradige tän-
der,

Tjocke och täte, och fulle utaf fördystrande
döden.

Ändatill midjan hon in har krupit i håliga grot-
tan,

Och hon sträcker hufvuna fram ur sin rysliga
afgrund,

95 Och der fiskar hon, städs kringanokande klip-
pan med glupskhet,

Skälar, delfiner, och eljes om hon kan fånga
ett större

Sjödjur, slika som när högdönande Amphi-
trite.

Der sjömännerne ej med sitt skepp oskadade
nånsin

Kunna säga sig rest; med hvartenda hufvud
hon tager,

100 Röfvande, bort en karl ifrån svartstäfviga
skeppet.

- Äfven en annan klippa du ser, som är
lägre, Odysseus,
Nära den förra belägen; ja, väl dit nådde ditt
bågs-kott.
Derstäds vexer ett fikoneträd, som är väldigt
och bladrikt;
Der uppsuger den stolta Charybdis det dunkli-
ga vattnet;
105 Ty tre gånger hön sprutar det ut, tre gånger
hon suger
Skräckligt; måtte du ej der vara, enär som hon
suger;
Ty Jordskakaren sjelf ej kunde dig rädda från
ofärd.
Utan håll dig helt nära till Skyllas klippa, och
skyndsamt
Res med galejan förbi; långt mer det mån-
de dig båta,
110 Att bland kamraterna sex, än att allesamma
du saknar.
Så hon talte; men jag genmälte, och sva-
rade henne:
Säg mig, välan, o gudinna, nu ock sannfärdli-
gen detta;
Om jag ej kunde kanske undvika Charybdis,
och äfven
Värja ifrån mig Skylla, enär hon vill dräpa de
mina.
115 Så jag talte; och strax mig svarte gu-
dinnors gudinna:

Djerfve, du nogsammt har dig om krigiska dater
och mödor

Vårdad; skulle du för odödliga gudar ej vi-
ka?

Skylla ej dödlig är, odödlig är hon dig o-
färd,

Omotståndelig är hon och vild, förskräcklig och
hisklig;

120 Kraft här ej eger bestånd; bäst är för henne att
bortfly.

Ty om du der qvardröjer, och dig vid klippan
beväpnar,

Räds jag, att återigen, hon dig, anrusande, upp-
når

Med sex hufvuden alla, och dig sex karlar be-
röfvar.

Utan skynda förbi, och med bön anropa Kra-
tais,

125 Skyllas moder, som födt åt dödliga henne till o-
färd;

Sedan hejdar hon dottren, att framdeles ej på-
rusa.

Till Thrinakias ö anländer du äfven, och
Solens,

Många drifter gå der i bete, och fåren de fe-
ta;

Sju oxhjordar, och lika till tal af vackraste få-
ren,

130 Femtio i hvar hjord; men ej någonsing gifva de
yngel,

- Och ej nånsin de dö; gudinnor äro herdin-
nor,
De skönflätige nymferne två, Phaethusa, Lam-
petia,
Hvilka Neaira har födt åt Solens gud, Hyper-
ion.
Sedan hon dem uppfostrat och födt, den vörda-
de modren,
- 135 Till Thrinakias ö hon dem sände, att vistas i
fjerran,
Samt att vakta sin fars småboskap och hornade
oxar.
Oantastade dem om du lemnar, och tänker på
hemkomst,
Torde ni lända till Ithaka än, skönt ondt Jock
liden;
Men om du dem antastar, jag då bebådar dig
ofärd
- 140 För kamrater och skepp; och om sjelf undkom-
ma du skulle,
Länder du ömkligt och sent, och har alla kam-
rater förlorat.
Så hon sade; och strax gullthronade Eos
sig infann;
Och derefter till ön bortgick gudinnors gudin-
na;
Jag till galejan, begaf mig, och mante kamrater-
na alla,
- 145 Sjelfve att stiga ombord, och akterlinorna lö-
sa.

Strax de stego ombord, och på tofterna satte
sig neder,

Alle i rad, och den grumliga sjön med årorna
slogo.

Sände tillika åt oss, bakom svartstäfvida skep-
pet,

Gynnande, segelfyllande vind, en mäktig för-
bundsvän,

150 Sjelf skönlockiga Kirke, en stolt och ljudlig
gudinna.

Strax, såsnart på galejan vi bragt alltsamman
i ordning,

Satte vi oss; hon fördes utaf styrmannen och
vinden;

Bland kamraterna talte jag då, beängslad i hjer-
tat:

Vänner, ej höfves, att en eller två alle-
na förnimma

155 Gudspråk, hvilka mig sagt Kirke, gudinnors
gudinna.

Men jag vill nämna dem nu, att, vetande, an-
ten vi måtte

Dö, eller ock undvika båd döden och ödesgu-
dinnan.

Först hon manar alltså de undransvärda Seire-
ners

Stämma att akta sig för, der hon ljuder på
blommiga ängen;

160 Mig allena hon mätte att höra på sången, men
binden

- Mig med fjettrande band, att jag der qvarstan-
 nar på stället,
 Upprätt vid mastfoten, och derifrån fäste man
 tågen;
 Och ifall jag skulle er be, samt mans att lö-
 sa,
 Då må ni binda mig fast med flera hnor och
 flera.
- 165 Detta förmälände, allt jag lät kamrater-
 na veta;
 Lände då fort mellertid den välbeställda gale-
 jan
 Till Seirenernes ö; ty hon fördes af gynnande
 medvind.
 Strax upphörde derefter också blåsvädret, och
 stormlös
 Stiltje nu vardt; och en gud insöfde böljorna
 alla.
- 170 Stigande upp, kamraterne refvade seglen på
 skeppet,
 Och nedkastade dem i det hålkade skeppet,
 och satte
 Sig vid årorna sedan, och rodde att vattnet det
 fräste.
 Men jag ett duktigt stycke af vax med eggiga
 kopparn
 Delte uti små bitar, och kramde med väldi-
 ga händer;
- 175 Och strax värmdes sig vaxet, förty stor kraft
 så befällte,

Äfvensom Sölens stråle, den Hyperioniske drot-
tens;

Sedan i ordning jag smorde i alle kamraternes
öron.

Och de till händer och fötter mig bundo på
snabba galejan,

Upprätt vid mastfoten, och derifrån fäste de
tågen;

180 Satte sig sjelfve, och grumliga sjön med årona
slogo.

Men då vi voro så långt, som man hörer en
ropandes stämma,

Hurtigt roende, dem sjösnabba galejan ej und-
gick,

Der hon i nejden sig rörde, och gäll anstämde
de sången:

Hit, mångprisade drott, Achaiernes ära,
Odysseus,

185 Närma dig hit med galejan, att du må höra vår
stämman!

Ty här ej for än någon förbi med svarta ga-
lejan,

Innan ur våra munnar han hört sötjudiga stäm-
man.

Men då han lemnar oss nöjd, ock vet han mera
än fordom.

Ty vi vete ju allt, hvad invid det rymliga
Troia,

190 Genom gudars beråd, uthärdat Argeier och
Troer,

Allt vi vete, som timat uppå mågnärande jorden.

Så de sade; och höjde den vackraste stämma; mitt hjerta

Lyste höra derpå, och kamraterna bad jag mig lösa,

Viakaude åt dem med ögat, men de allvarligen rodde.

195 Strax uppreste sig då Perimedes och Eurylochos med,

Och mig bundo i starkare band, och mera be-
trängde.

Men då vi farit dessa förbi, och ej vidare sedan

Hörde det minsta utaf Seirenernas sång eller stämma,

Då borttogo nu vaxet de mig tillgifne kamrater,

200 Hvilket jag dem i öronen smort, och mig löste ur banden.

Men då Seirenernas ö vi lemnat, genast derefter

Såg jag en dunst, en hiskelig våg, och hörde ett buller;

Årorne foro sin kos ur de skrämde roddarnes händer,

Ock vardt dån öfverallt på strömmen, och icke ur stället

205 Rördes galejan, förty de med händera ej åror-
na förde.

Sjelf jag på skeppet vandrade kring, och mante
med goda

Ord kamraternas alla, en hvar mig närmande
särskilt:

Vänner, vi äre ju icke minsann ovana vid
faror;

Denna fara ej är alls större, än då när Kyklo-
pen

210 Oss med sin väldiga kraft instängde i hålkade
grottan.

Men ock dän, förmedelst mitt mod, mitt råd,
och min klokhet,

Vi undkommo; jag menar vi än påminne oss
detta.

Nu då, välan, som jag säger, vi måtte befoga
oss alle.

Öfrige J hafsbränningen slån, den djupa, med
edra

215 Åror, der J nu sitten på tofterna, kanske att
Zeus oss

Unnar att än undkomma, och räddas ur detta
förderfvet;

Men dig, o styrman, så jag befaller, och detta i
minnet

Haf, emedan om rodret på hålkade skeppet du
vårdar:

Utanom dunsten derborta och vågen måste du
hålla

220 Skeppet, och styra mot klippan gerad, att utan
din vetskap

Det ej rusar emot, och du kastar oss alla i ofärd.

Så jag sade; och strax hörsammade desse min talan.

Skylla likväl jag ej nämde, vår oundvikliga ofärd,

Att kamraterne icke, af skrämself, skulle med rodden

225 Sluta, och samtliga sig i kajutan tränga tillsammans.

Dock förglömde jag nu Kirkes bedröfliga uppdrag

Alldeles bort, som befallte mig ej påkläda bevärning;

Men jag uppå mig tog min kostbara rustning, och tvenne

Väldiga lansar i händern, och trädde på däck af skeppets

230 Förstäf; väntande, först att derfrån skulle sig visa

Skylla i berget, som bringade mig åt kamraternas ofärd.

Ingenstäds dock henne jag såg; men ögonen trötte

Blefvo, medan jag skådade an dimmdunkliga klippan.

Nu mellertid trångsundet vi, ängslade, foro igenom;

235 Ty härstädes var Skylla, och der vidundet Charybdis

Skräckligt sugade in ur hafvet saltiga vattnet.

Men då hon spydde det ut, som en kittel i hastaste elden

Sjudande fräste hon öfver aldeles, och skummet i höjden

For, samt störtade ned på de båda klippornas spetsar.

240 Och då hon åter sugade in sjöns saltiga vatten,

Syntes hon innantill oppsjudande; klippan omkring, det

Röt förskräckligt, och nedanifrån sig visade jorden,

Viste den svarta sanden; och dem grep bleka förfäran.

Henne vi blickade an mellertid, och fruktade ofärd.

245 Men då utur mitt hålkade skepp bortröfvade Skylla

Sex kamrater, som voro de bästa till händer och krafter.

Skådande om kamraterna nu och snabba galejan,

Såg jag ofvanifrån de högt upplyftades fötter

Redan och händer, och mig påkallande ropade alle

250 Sista gången, vid namn ännu, med bekymrade hjertan.

- Liksom då fiskarna uppå berggudden med väldiga
metspöt,
Kastande lekmat ut för att så småfiskarna när-
ra,
Långt framslänger i hafvet ett horn af betande
oxen,
Och sen drager den sprattlande fisken, och ka-
star på landet:
- 255 Så nu sprattlande desse jemväl upplyftes på klip-
pan,
Och hon vid mynningen slukte dem opp, allt
medan de skreko,
Samtliga sträckande händern mot mig i den hik-
liga striden.
Jemmerfullast var detta af allt, som med ögo-
nen mina
Nånsia jag sett, skönt mycket jag qualts, ut-
spejande hafven.
- 260 Men då vi klipporna sluppit och fasans-
värda Charybdis,
Äfvensom Skylla, derefter vi strax anlände till
gudens
Herrliga ö; der gingo nu Eelios', Hyper-
ions,
Många och feta får, och derhos bredpannade
oxar.
Och långt ute på sjön, i svarta galejan jag re-
dan
- 265 Bölandet hörde utaf de i fallor berakade
oxar,

Hörde de bråkande får; och då rann mig genast
i sinnet

Blinde siarens ord, Thebanske Teiresias, lik-
som

Kirkes uppå Aiaia, som mig erinrade trä-
get,

Att ej den menskofröjdande Solns område mig
närma.

270 Och då talte jag så till kamraterna, ängslad i
hjertat:

Hören, kamrater, mitt tal, J som han
olyckor bepröfvat,

Att jag må säga åt er Thebanske Teiresias'
gudsvar,

Samt Kirkes på Aiaia, som mig erinrade trä-
get,

Att ej den menskofröjdande Solns område mig
närma.

275 Ty der sade hon oss förbida den skräckligste
ofärd.

Derföre ön förbi må ni styra den svarta ga-
lejan.

Så jag talte; för dem då sönderkrossades
hjertat,

Och Eurylochos svarade strax med kränkande
orden:

Grym, o Odysseus, du är, och din kraft stor;
aldrig dig tröttna

280 Lemmarne; allt isanning åt dig af jern är till-
smiddt,

- Du som kamraterna dina, betagna af sömn och
af trötthet,
Ej tillstädjer ett stiga i land, der vi skulle oss
åter
Uppå den kringemböljade ön tillreda ett fest-
mål.
Utan du bjuder oss irra omkring i den flyktiga
natten,
285 Fjerran drifna från ön, uppå dimmdunkliga
hafvet.
Deck de farliga vindar, galejornas skador, om
nättren
Födas; och hur väl skulle man undfly svåra
förderfvet,
Om helt plötsligen komme uppå ett hiskeligt
väder,
Suunan, eller också den stormande vestan, som
pläga
290 Krossa galejorna mest, trots herrskande gudar-
nas vilja?
Derföre mörks nattens befäl nu låtom oss ly-
da,
Och tillreda vårt mål på stranden, vid snabbe
galejan;
Men imergon lägge vi ut på det rymliga haf-
vet.
Så Eurylochos nu; det gillade alle kam-
rater.
295 Och då märkte jag väl, att en gud oss stäm-
plade ofärd,

HOMEROS'

ODYSSSEA

Öfversatt

och

I Disputationer utgifven

af

AXEL GABRIEL SJÖSTRÖM.

Andra Delen.

HELSINGFORS,
Tryckt hos J. C. FRENCKELL & SON,
1837.

Ἄστρα μὲν ἠμαύρωσε καὶ ἱερὰ κύκλα σελήνης,
Ἄξονα δινήσας, ἔμπυρος ἥλιος·
Τιμοπόλους δ' ἀγεληθὸν ἀπημάλδυνεν Ὀμηρος,
λαμπρότατον μουσῶν φέγγος ἀνασχόμενος.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΣ.

HOMERI ODYSSEA

SVETHICE REDDITA

quam

VENIA AMPLISSIMAE FACULTATIS PHILOSOPHICAE

AD IMPERIALEM ALEXANDREAM IN FENNIA

UNIVERSITATEM,

PRAESIDE

AXELIO GABRIELE SJÖSTRÖM

Litteraturae Graecae Professore Publico et Ordinario

P. P.

RESPONDENS

FABIANUS COLLAN

Stip. Publ. Savono-Carelus

In Auditorio Philos. die 17 Junii 1837

h. p. m. c.

TOMI SECUNDI

Particula Decima Quinta

HELSINGFORSIAE

EX OFFICINA TYPOGRAPHICA FRENCKELLIANA.

" Ἀστρα μὲν ἡμαύρωσε καὶ ἰσθὰ κύκλα σελήνης,
" Ἄξονα δινήσας, ἔμπυρος ἥελιος.
" Τηνοπόλους δ' ἀγελήδον ἀπὸ μαλθύνειν Ὀμηρος,
" Λαμπρότατον μουσῶν φέγγος ἀνασχόμενος.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΣ

Samt tilltalsde honom, och sade de vingade orden:

O Eurylochos, 'visst J tvingen mig nu,
som är ensam;

Men välsan, mig, alle en dyr ed mätten J svär-
ja,

Att, om vi anteh en skara af får; ller äfven
en oxjord

300 Der anträffe, ej någon, med skadefig dristighet
dräper

Hvarken en endasté ox, ej heller ett får; men
beskedligt

Äten utaf den mat, odödliga Kirke oss skänkte.

Så jag sade; och strax affade de eden,
jag fordrat.

Men såsnart som de svurit, och allt tillbörligen
verkställt,

305 Bragte i hålkade hamnen vi in välgjorda gallejan,

Nära intill sött vatten, och alle kamrater ur
skeppet

Stego, och sen de beredde åt sig välskickligt
ett qvällsmål.

Men till dryck och till mat när de samtligen
mättat sin lystnad,

Sig erinrande sedan de greto kamraterna kära,

310 Hvilka ur hålkade skeppet dem tog, och slukade
Skylla;

- Och allt medan de greto, dem påkom ljufliga
sönnen.
- Men när en trepart var af natten; och stjer-
norne sjönko,
Då molnscockaren Zeus uppväckte ett storman-
de väder,
Jemte hisklig orkan; och med moln tillika be-
täckte
- 315 Både vatten och land; ned störte från himme-
len natten.
- När sig nu väte den tidiga, rosenfingrade
Eos,
Halande räddade vi vår galeja i hålkade grot-
tan.
- Derstäds nymfernas säten befunnos och herrliga
dansplats.
- Och då höll jag ett råd, samt talade ordet och
sade:
- 320 Vänner, besinnen, att mat på vår snabbs
galeja och dricks
Finnes, och oxarne skonem, att ej oss händer
en ofärd!
- Ty en skräckelig guds båd oxarne äro och fä-
ren,
Eelios', som allt ähörer och allting beskä-
dar.
- Så jag sade; hos dem stormanliga sinnet
bevektes.
- 325 Bläste så månaden all ohejdlig sunnan, och
sunnan

Vind ej viste sig alls, än idkellig östan och sunnan.

Desse, sålänge af maten de egde ännu och af vinet,

Sig från hjordarna höllo, bekymmersame om bergning;

Men då nu allt vårt reseförråd på galejan var uttömdt,

330 Ströfvande kring i sin nöd, begynte de fånga sig vildbråd,

Fiskar och fåglar och allt, hvadhelst dem råkte i händern,

Med metkrokar, ty hungren för dem anfäktade magen.

Jag kring ön utvandrade då, att till gudarna höja

Böner, om någon ville mig väg anvisa till hemfärd.

335 Men då jag vandrande så, aflägsnat mig från de andra,

Tvådde jag händern, och der som undan vinden var tillflygt,

Jag till samtliga gudarna bad, som be i Olympen.

Desse mig gjöto uppå öglocken en ljuvvelig slummer;

Och Eurylochos började nu ett skadeligt rådslag:

340 Hören, kamrater, mitt tal, J som han o-lycker bepröfvat!

- Skräcklig är sannerlig allt slags död för de
 människor, arma,
 Fäsligast är dock af hunger att dö, och lykta
 sin bane.
- Drifvande derföre hit Sölgudens yppersta bo-
 skap,
 Offrom åt gudarna, hvilka bebo den rymliga him-
 len:
- 345 Och om vi komme till Ithaka sen, till fäderne-
 jorden,
 Strax åt Eelios, Hyperion; ett kosteligt tem-
 pel
 Bygge vi, skänkande dit både många och präktiga
 smycken.
- Men om han vredgad det minsta för sin rak-
 hornade boskap,
 Vill förstöra vårt skepp, och de öfrige gudar
 det medge,
- 350 Önskar jag hellre att en gång dö, och slukas af
 vågen,
 Än att här på den ensliga ön i längden förtvi-
 na.
- Så Eurylochos nu; det gillade alle kamre-
 ter.
- Och strax drifvande dit sölgudens yppersta bo-
 skap,
 Närifrån, ty ej fjerran ifrån svartstäfvida skep-
 pet
- 355 Gingo de hornade oxar i vall, bredpannade,
 vackra.

Dessa de stälde sig kring, och höjde till gudarnas böner,

Ryckande spädaste blad från högbelöfvade eken,

Ty hvitt korn ej hade de på vältoftade skeppet.

Men såsnart som de hållit sin bön, och slaktat och aflått,

360 Lårena skuro de ut, och dessa med ister betäckte,

Görande tvehvarfs det, och derpå råbitar de lade.

Ock de hade ej vin, för att gjuta på brinnande offret,

Utan de stänkte med vatten, och stekte det samtliga inkräm.

Men när låren förbränts, och de offerinelfvorna smakat,

365 Skuro de resten i bitar, och kring stekspetten dem fäste.

Och då for mig jemväl från ögonen ljufliga sömnen,

Och jag skyndade strax till snabba galejan och stranden.

Men då jag vandrande kom tverodds galejan helt nära,

Då mig mötte påstund den ljufliga ångan af offret,

370 Och veklagande ropte jag an odödliga gudar:

Fader Zeus, och J ändre everdliga, salige gudar,
 Sannerlig mig, till förderf, i den grymaste
 slumren J insöft;
 Och kamraterne här anstämplat en faselig ger-
 ning!

Snabb till Eelios, Hyperion, lände som
 sändbud
 375 Långbeslöjade Lampetia, att de boskapen
 slaktat.

Strax han ibland odödliga talade, vredgad i
 hjertat:

Fader Zeus, och J andre everdliga, salige gudar,
 Näpsen mig nu Laertiden Odysseus' kamra-
 ter,
 Dessa som dräpte mig fräckt de boskapshjor-
 dar, åt hvilka,

380 Vandrande upp på den stjerniga himmelen städs
 jag mig gladde,
 Och då till jorden från himlen igen jag vände
 min kosa.

Och om för hjordarna mig de ej vederbörligen
 gälda,
 Skall jag till Aïs sjunka, och der bland vålna-
 der skina.

Men molnscockaren Zeus genmålte då ho-
 nom, och sade:
 385 Solgud, sannerlig må du ibland odödliga ski-
 na,

Äfvensom dödliga menskor, uppå fruktgifvande
jorden!

Och den snabba galejan påstund med flammans-
de blixten

Slår jag i tusende kras, i midten af dunkliga
hafvet.

Detta förnam jag utaf skönlockiga nymfen
Kalypso,

300 Och hon sade sig hört det utaf budbärarn
Hérmeias.

Men då jag nu nedkommit till sjön och
snabba galejan,

Gick jag från man till man, och bannade; dock
vi ej kunde

Finna ett räddningsmedel, ty boskapen redan
var slaktad.

Viste så gudarne strax derpå järtecken å det
sa:

395 Hudarne krällde omkring, och på spettena rå-
made köttet,

Både det stekta och råa; det lät som en stäm-
ma af oxar.

Sedan i dagarna sex käräsklige männen mi-
ne

Åto af gudens yppersta oxar, hvilka de röf-
vat;

Men då nu Zeus Kronion den sjunde dagen oss
sände,

400 Då afstannade vinden också, och den vilde or-
kanen;

Strax då lade vi samtliga ut på det rymliga
hafvet,

Masten vi hissade opp, och spännde de glän-
sande segel.

Men då vi lemnat Thrinskiska ön, och
icke ett enda

Land mer visade sig, blott himlen allena och
hafvet,

405 Se, då ställde också en svartnande sky Kro-
nion

Öfver det hålkade skeppet, och sjön fördunkla-
des under.

Lång tid lopp nu galejan ej mer; ty plötsligen
påkom

Brusande vestan, som rasade fram med stora
orkaner;

Mastens linor utaf stormvädret sletos i bi-
tar

410 Båda, och masten damp baklänges, och redska-
pen samtlig

Vräktes uti skeppsbotten; och han med det-
samma, i aktern,

Träffade styrmans hufvud, och krossade huf-
vudets alla

Ben i ett ögonblick; men likt en dykare den-
ne

Störte från däck, och den manlige själen lem-
nade benen;

415 Zeus ock dundrade nu, och sände mot skeppet
sin ljungeld.

Och det surrades kring, anträffadt af Kronions
ljungeld,

Fylldes af svafvelrök, kamraterne störte ur
skeppet.

Likt sjökråkorna sen omkring den svarta gale-
jan

Desse på vågorna fördes, och Zeus dem beröf-
vade hemkomst.

420 Men jag vandrade än på galejan, tilldess att
en störtvåg

Väggarna skilde från köl, som blottad fördes
af böljan.

Han afbröt derjemte vid köl och masten, och
derpå

Låg anfastad en rem, förfärdigad utaf en ox-
hud.

Dermed sammanfogade jag båd köl och ma-
sten,

425 Satte mig der, och fördes utaf förderfliga vin-
dar.

Då afstannade vestan också, och den vilde or-
kanen;

Men snart sunnan begynte, och förde mig sor-
ger i sinnet,

Att jag ännu skull färdas engång Charybdis i-
genom.

Så helnattlig jag drefs, och tillike med stigan-
de solen

430 Åter till Skyllas klippa och gryma Charybdis
jag lände.

Och hon sugade in ur hafvet saltiga vatt-
net;

Men jag reste mig opp mot väldiga fikoneträ-
det,

Och, som en nattfopp, fattade tag; dock kun-
de jag icke

Hverken klättra ditupp, ej heller på fötten
mig stödja.

435 Rötterne sträckte sig långt, högsväfvande gre-
narne voro,

Långa och väldiga med, och beskuggade gryms
Charybdis.

Oafåtligt der jag höll mig, tilldess att hon
skulle

Utspy masten och kölen igen; hur jag bidde
omsider

Kommo de. Då när en man uppstiger från tor-
get till måltid;

440 Dömmande tvister många emellan trätande sven-
ner,

Då först syntes de begge utur Charybdis till-
baka.

Och jag störte mig ned hufvudstupa med fötter
och händer,

Och inplumpade der bredevid storväldiga trä-
na;

Sedan sittande upp, jag rodde med händerna i-
genom.

445 Skylla ej tilläts mer af gudars fader och men-
skors,

Att mig skåda, jag eljes ej flytt det svåra för-
derfvet.

Dådan i dagar nio jag fördes; den tionde
natten.

Bragte mig gudarne fram till Ogygia-ön, der
Kalypso

Bor, den ljudliga sjelf, skönlockiga, stolta gu-
dinnan,

450 Som mig hyllade, skötte. Hvarför dock sådant
berätta?

Ty jag berättade redan igår allt det i palat-
set

För dig sjelf och din båda gemål; mig är det
förhatligt,

Att hvad klarligen sades en gång, ånyo berät-
ta.
